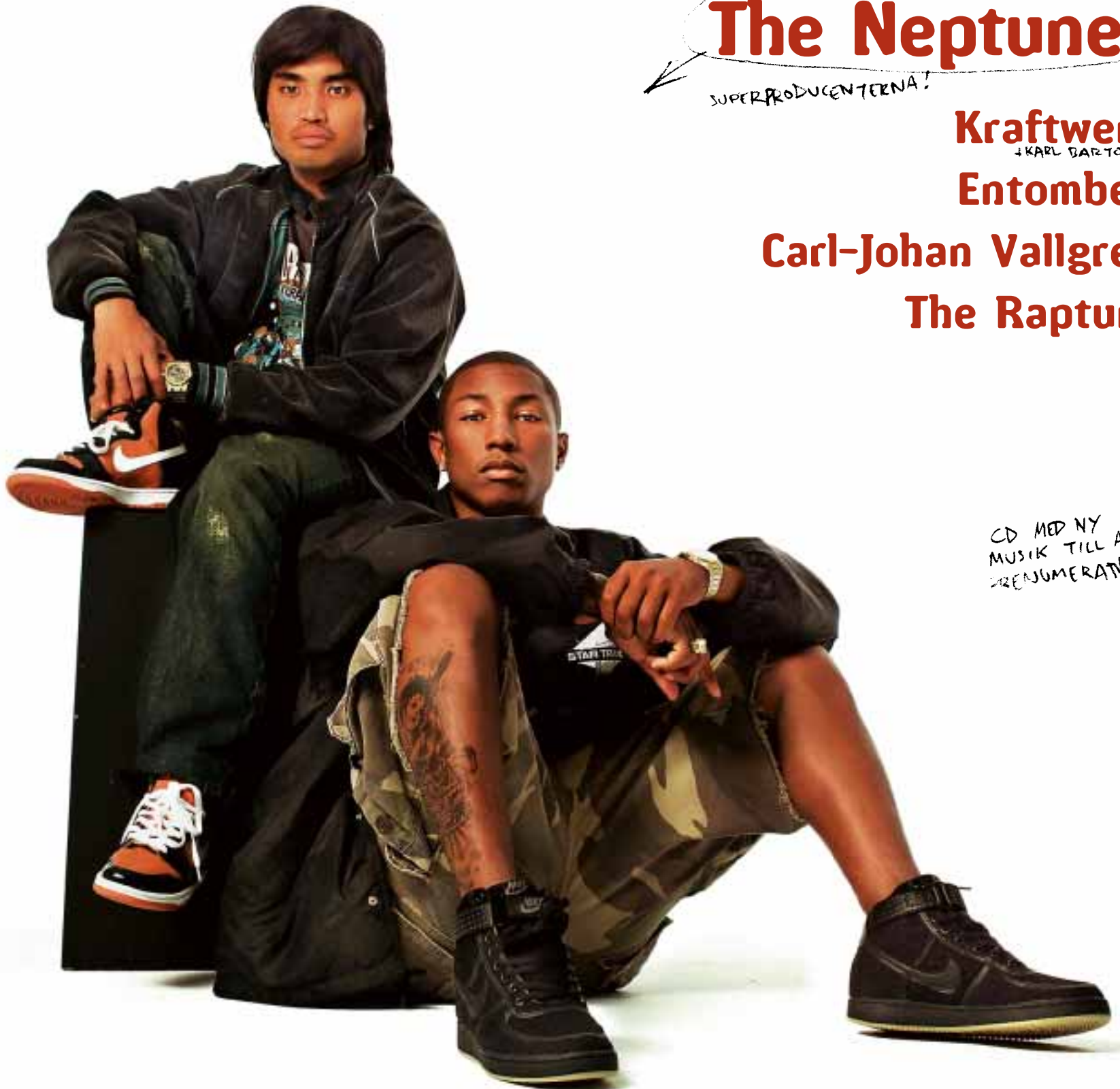

GROOVE

Nummer 6 • 2003 Sveriges största musiktidning
September

The Neptunes

SUPERPRODUCENTERNA!

Kraftwerk
+ KARL BARTOS

Entombed

Carl-Johan Vallgren

The Rapture

*CD MED NY
MUSIK TILL ALLA
PRENUMERANTER!*

**Pole • Cat Power • Jane's Addiction • The Thrills • Apparat Organ Quartet • Vive la Fête
Queens of the Stone Age • Kristian Anttila • Bolywool • Ital Skurk • Monkeystrikes • Nixon**

BRÄCKT GULD

The Thrills	sidan 4
Pole	sidan 4
Vive la Fête	sidan 5
Fyra frågor till QotSA	sidan 5
Elvis 4-ever	sidan 5
Apparat Organ Quartet	sidan 6
Iggys rockskola	sidan 6
The Rapture	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Entombed	sidan 8
Kristian Anttila	sidan 10
Bolywool	sidan 10
Ital Skurk	sidan 11
Monkeystrikes	sidan 11
Nixon	sidan 11
Kraftwerk	sidan 12
The Neptunes	sidan 14
Jane's Addiction	sidan 16
Cat Power	sidan 16
Carl-Johan Vallgren	sidan 18
Mediarecensioner	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 22
Demorecensioner	sidan 24
Vinylrecensioner	sidan 26

Icdare

Nu är det skördedags

Jaha, nu är hösten här. Tillbaka till verkligheten igen. Efter en solig och lat sommar känns det nästan skönt att sitta på kontoret på söndagskvällar och redigera Groove. Men mest spännande just nu är det faktum att vi kan erbjuda våra prenumeranter att lyssna på en massa låtar som vi gillar.

Förutom de demospår vi varje månad lägger upp på vår hemsida www.groove.se finns numera en Groove-CD som skickas ut till våra trognaste läsare. Nummer 1 innehåller en salig blandning av hiphop, jazz, hardcore, pop, synt och rock (se sidan 27) – alltså samma bredd som vi försöker

hålla i tidningen. Denna skiva kan man alltså få utan extra kostnad som prenumerant. Ord räcker långt men ibland vill även vi presentera musiken direkt för våra läsare. Så känn dig välkommen att bredda ditt musikaliska universum ännu mer.

Groove-CD nummer 2 kommer ut den 1 oktober tillsammans med ett nummer innehållande ett resereportage med Whyte Seeds, artiklar om Iris, Karl Bartos, BRMC, Peaches och REM.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Nya plattor att vinna!

Massor av bra musik som kan bli din:

The (International) Noise Conspiracy
Live at Oslo Jazz Festival

Raveonettes
Chain Gang of Love

Pole Pole

Carl-Johan Vallgren
2000 mil, 400 nätter

Vive la Fête *Nuit Blanche*

Swag!

I vår exklusiva webshop kan du skaffa snygga t-shirts och jackor med Groove-tryck i bästa Ground Control-kvalitet.

149:–
finns i flera färger

Allt detta och mer på www.groove.se

Groove

Box 112 91

404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.se

<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., per@groove.se,
0706-44 13 79

Groove-CD
Susanne Pettersson, sp@groove.se
031-13 91 70

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.se

Praktikant
Joakim Nordin

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

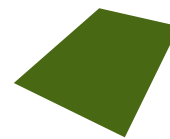
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Kristofer Ahlström	Torbjörn Hallgren
Mats Almegård	Annica Henriksson
Dan Andersson	Therese Karlsson
Gary Andersson	Robert Lagerström
Daniel Axelsson	Per Lundberg G.B.
Mikael Barani	Thomas Nilson
Therese Bohman	Mia Olsson
Anna-Mia Brolund	Johanna Paulsson
Jonas Elgemark	Daniel Severinsson
Mattias Elgemark	Magnus Sjöberg
Andreas Eriksson	Mathias Skeppstedt
Fredrik Eriksson	Henrik Strömberg
Moa Eriksson	Christel Valsinger
Johannes Giotas	Evalisa Wallin
Jens Grönberg	

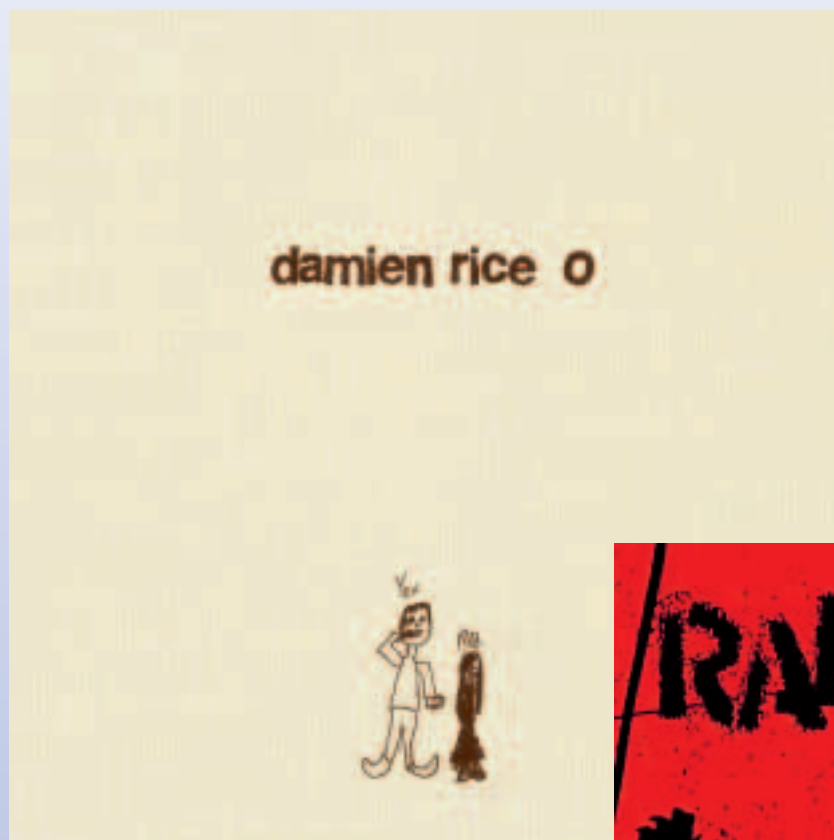
Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Damien Rice
O.
CD **175:-**

Rancid
Indestructible.
CD **175:-**

Du hittar dem på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!

Pole

text: Henrik Strömberg

The Thrills

Beach Boys. Neil Young. The Smiths. Otoliga band och artister har vid det här laget använts som referenser för hur The Thrills solskenspop låter. Gruppens sångare Conor Deasy får dock svårt att komma på något band han inte uppskattar att de blivit jämförda med.

– Cowboy Junkies... Vi låter ju inte alls som dom, säger han till slut. Men det konstigaste jag hört någon säga om vår musik var när en japansk journalist sa att vi lät som en drake utan snöre. Jag menar, vad svarar man på det?

Debutalbumet *So Much for the City* spelades in i Hollywood och är fullt av hänvisningar till platser på den amerikanska västkusten. I The Thrills version blir städer som Santa Cruz och San Diego för ett ögonblick det förlovade landet. Men egentligen är deras sånger inte så

Anna-Mia Brölund

mycket födda ur längtan till någon särskild plats, som ur längtan bort ifrån hemstaden Dublin.

– Hollywood är ärligt talat en väldigt sorglig plats, säger Deasy. Det är bara en liten del av människorna där som gör vad dom egentligen vill göra. För dom flesta är livet som i *Do You Know the Way to San José?*... "and all those stars that never were, are parking cars and pumping gas".

En dag efter inspelningarna gick de ut och drack drinkar med ett av sina fans – Morrissey. Tyvärr fick de aldrig besöka hans hem i Los Angeles, där han bor granne med Johnny Depp.

– Vi hoppades på det, men det blev inte så. Vi körde i alla fall förbi huset och såg Morrissey-kopiorna som hängde utanför. Jag vet inte varför han gillar oss egentligen. Vi pratade om musik med honom och det enda vi var överens om var Bacharach/David.

The Thrills gjorde sin första större spelning som förband till just Morrissey. Något som traditionellt sett alltid varit ett väldigt dåligt karriärdrag.

– En brittisk journalist skrev att Morrisseys förbannelse slutligen hade släppt, säger Conor med ett ganska belåtet leende på läpparna.

Den forne Smiths-sångaren är inte deras enda berömda fan. Lemmy i Motörhead älskar dem. Kevin Rowland från återförenade Dexy's Midnight Runners ville stjäla deras pianospelare. Dessutom sägs Bono uppskatta dem. Men det är väl sådant man får stå ut med när man kommer från Dublin.

Thomas Nilson

Det klickar inte längre

Från minimalistisk dub till hiphop. Stefan Betke snackar om vad The Neptunes gjort för elektronisk musik.

Det var en gång en ljudtekniker som hette Stefan Betke. En dag råkade han tappa ett Waldorf Pole-filter i golvet så det gick sönder. Allt det gjorde var att knäppa litet. Stefan, som inte slösade bort någonting, bestämde sig för att göra musik av knäppandet. Han gav ut sina minimalistiska dub-skapelser på skiva under namnet Pole, och vips var genren "clicks + cuts" född. Massor av andra musiker gav ut liknande musik, som de alla hävdade de hittat på själva. Till en början sålde skivorna relativt bra, de kändes nya och fräscha, men efter ett tag blev hela scenen överlastad och tråkig. Stefan bestämde sig för att göra hiphop istället. Eller i alla fall elektronisk musik med drag av hiphop. På hans nya skiva *Pole* gästas MC Fat Jon flera spår.

Hur kom du på idén?

– Jag hade arbetat med albumet en längre tid, och jag tänkte "Hur skulle det funka med en sångare eller en emcee här?" Jag provade lite olika folk först, bland annat en riktigt bra jamaicansk 16-årig sångerska, men det funkade inte riktigt med mina hiphop-beats, det blev för mycket singer/songwriter. Sedan hittade jag Jon här i Berlin, en vän presenterade oss.

Stefan har också med en kille på ståbas och en på saxofon vilket ger musiken en ny dimension. Det är lite av en trend bland producenter av

elektronisk musik att använda akustiska instrument.

– Definitivt. Kanske inte en trend, men många elektroniska musiker letar efter nånting, och ett sätt att utveckla sig är att experimentera med andra musiker. Längre har elektroniska musiker bara snackat med varandra, inlåsta i en studio med en dator och några syntar... Det är dags för folk att experimentera, bryta ramarna och skapa något nytt. Nya skivan är mer direkt än dina tidigare, var det medvetet?

– Mja, hälften-hälften. När jag började arbeta på den ville jag skapa något mer grundläggande, mer organiskt. Jag var uttråkad av den här väldigt abstrakta, "intelligenta", musiken, knaster och skit, både på mina egna och andras skivor.

Du skapade clicks + cuts-genren, hur ser du på den idag?

– Å ena sidan är det en stor ära att folk förstod vad jag gjorde och följde efter, det var en viktig bit av min utveckling. Å andra sidan blev det ett överflöd av dåliga kopior på marknaden, och det var irriterande. Det var en av anledningarna till att jag blev uttråkad av clicks + cuts-scenen. Men det fanns andra anledningar också. Jag startade Pole 1998, och nu är det fem år senare – skulle jag arbeta med samma ljud hela tiden? Går du till samma italienska restaurang varje dag?

Så vad lyssnar du på nuförtiden?

– Just nu lyssnar jag på mycket hiphop, men också på reggae och jazz som vanligt. Jag gillar experimentell hiphop, till exempel från bolaget Lex, Boom Bip och dom banden... Themselves, Mr. Lif, Jay Dee, allt från Def Jux, folk som Stones Throw, deras bolag är jättebra... Plug Research från Los Angeles-scenen...

Gillar du vad The Neptunes och Timbaland gör?

– Jag gillar det skarpt. Elektroniska musiker säger "Vi kan inte göra si eller så, vi kan inte använda hiphop, vi kan inte vara sexiga, för det är inte intellektuellt och scenen kommer ignorera oss efteråt." The Neptunes och Timbaland tänker tvärt om, de säger "Vi gillar den här musiken och vi använder den till att skapa något nytt och hett, men utan att glömma vår historia." Och det är en intressant poäng.

Går influenserna åt båda håll?

– Det coola sättet att använda ljud kommer från den amerikanska hiphop-scenen. Folk som Prefuse 73, Mr. Lif och Dabrye är influerade av den, men dom omvandlar den också till en underjordisk hiphop-scen, på en väldigt intelligent nivå. Så man kan se hur båda sidor influerar varandra.

Vive la Fête

text: Johanna Paulsson
bild: Emilie Vercreysson

Länge leve festen!

En torsdagseftermiddag vid halvfyratiden är det ingen som svarar hemma hos Danny Mommens och Els Pynoo. En vecka senare ursäktar de sig och förklarar att de hade en stor fest kvällen innan och helt enkelt försovit sig. Belgiska Vive la Fête gör minsann skäl för sitt namn – länge leve festen!

– För mig handlar det om att göra enkel musik för de homosexuella och lesbiska och annat modernt folk. De är ju alla partymänniskor, förklarar Danny på knackig engelska.

Det är kanske lätt att missta Vive la Fête för ännu ett electroclashband i mängden, men faktum är att duons senaste platta, *Nuit Blanche*, faktiskt är deras fjärde skiva. Musiken är inte heller renodlat elektronisk, utan innehåller också en hel del gitarrer i samspel med åttiotalssyntarna. Men ironiskt nog är det först på senare tid som de börjat nå ut internationellt. När det äkta paret började göra elektronisk musik i slutet av nittio-talet, var åttiotalet närmast ett skällsord.

– När vi började 1997 skrattade radio-stationerna åt oss. Men som det ser ut nu kan jag skratta åt dom för nu försöker ju alla göra elektronisk musik, säger Danny som också är basist i det belgiska artrockbandet dEUS.

När modevärlden, med Karl Lagerfeld i spetsen, fick upp ögonen för Vive la Fête, fick de bland annat spela på Chanel-visningar. Fotograferna kastade sig över Els och snart hamnade hon i modetidningar som Vogue.

Danny och Els har varit tillsammans i sex år. De bor i ett hus i Gent och använder vardagsrummet som studio. Båda två är eniga om att det funkar bra att både vara ett par och göra musik tillsammans.

– Man kan göra musik när man vill, menar Els.

– Vi jobbar mycket ihop men om vi går ut på klubbar så går vi alltid var för sig, säger Danny.

Vive la Fêtes musik är en väl avvägd blandning mellan lite mörkare tongångar och mer lättsam och kärleksfull fransk sextiotalsmusik à la Serge Gainsbourg och Brigitte Bardot.

– Jag älskar franska! Det är erotiskt och mer sensuellt än flamländska som vi talar till vardags, förklarar Els med ett sprudlande skratt mellan orden.

Med namn som Telex, Front 242 och Plastic Bertrand, har Belgien ett rikt elektroniskt musikarv inom såväl techno som electronic body music och new wave. Men till skillnad från många av de andra elektroniska banden är Vive la Fête mer av ett liveband med klassisk rocksättning. I slutet av september är det dags för dem att få oss svenskar att festa loss.

Elvis 4-ever

Krönika

Med anledning av att det i år är femtio år sedan Elvis spelade in sin första skiva sänder SVT ett tolv timmar långt Elvis-program. När jag ser på det får jag en klump i bröstet. Jag vet att det är fånigt att sitta och sörja över att Elvis är död, men det är precis det jag gör.

Elvis var en av vår tids bästa sångare, kanske den bästa. Han hade en star quality som i sin samtid endast kunde mätas med kvinnliga motsvarigheten Marilyn Monroe. På något sätt påminner de om varandra. Både Marilyn och Elvis var mer eller mindre autodidakta arbetarklassungdomar som till fullo utnyttjades av kapitalet och som i en naiv önskan att bli sedda och älskade gick under. Skillnaden ligger i att Marilyn Monroe aldrig hann bli den högklassiga skådespelare

hon hade potential till att bli, medan Elvis talang fanns där hela tiden som en skänk från ovan.

Elvis fullkomligt strålar från scenen och hans röst känns som allt ifrån en smekning över kinden som ett hugg i hjärtat. De tjejer i publiken som han snällt kysser, den ena efter den andra, kan skatta sig lyckliga idag.

För mig är Elvis starkt förknippad med barndom och i allra högsta grad med min pappa. Första gången pappa hörde Elvis var han elva år gammal och bodde med sina morbröder på en bondgård i Dalarna. Året var 1956 och Elvis karriär hade precis börjat ta fart. Sen dess har min pappa spelat och sjungit Elvislåtar. Det genom åren inövade sneda leendet har han haft så länge jag kan

minnas. Med andra ord har jag lyssnat på Elvis sedan långt innan jag ens kunde tala.

En annan sak som gett Elvis en så framträdande roll i mitt liv är min obotliga 50-tals hangup. Jag älskar kläderna, frisyrerna, smyckena och skorna. Något av det roligaste med att kolla på en gammal Elviskonsert är att se på publiken: alla tusentals skrikande flickor med illröda läppar, lockat hår och strut-bh. Att Elvis rockabillyfrisyr är snygg har Morrissey, Magnus Carlsson (Weeping Willows), Chris Isaak, David Lynch med flera förstått för länge sedan.

Men när det gäller musiken gillar jag den något äldre Elvis bäst: *Always On My Mind*, *Devil in Disguise*, *Suspicious Minds*, *Wearin' that Loved on Look* och *Bridge Over Troubled*

4 frågor till...

Mattias Elgemark

Nick Oliveri 32 år, född i Santa Monica. Till vardags är han basist och strippa i *Queens of the Stone Age*.

Beskriv din skivsamling?

– Jag har allt från Bad Brains till Sinatra. Jag struntar i vilken genre det är, jag gillar alla stilar – en bra skiva är en bra skiva. Favoriter är de första sex Sabbath-skivorna, Black Flag, alla band som varit unika på ett eller annat sätt, sånt som man kan lyssna på 10-15 år senare och tänka "wow"! Tidlösa grejer som Bad Brains. Sånt musik där man får känslan av att det är det här som är anledningen till att jag sysslar med musik.

Hur kom det sig att du började spela i band?

– Kärleken till musik. Jag hade två idoler när jag var liten, Kiss och Evel Knievel, Evel Knievel gjorde inte musik men han var ändå en rockstjärna, han hoppade med motorcykel och när man såg honom tänkte man bara: "Det är mannen"! Men det var när jag hörde Ramones som jag började undersöka hur det var att spela själv. Ramones blev mina lärare. Dee Dee Ramone är fortfarande en av mina favoritbasister, mycket underskattad. Han skrev ju massa Ramoneslåtar också. Vila i frid!

Ni har rykte om er att vara ett partyband, är det så?

– Det är olika, det är ingen vana, inte för min del i alla fall. Vi spelar musik konstant. Musiken är vår huvuddrog. Det är det jag är beroende av, att spela.

Hur känner du inför Kyuss idag?

– Jag är stolt över det vi gjorde, jag skäms inte på något sätt. Jag ser inte ner på mitt förflutna. Det var en kul tid, vi var fortfarande unga då och det är coolt att folk gillar det än i dag.

Jonas Elgemark

Water är ett axplock av låtar jag älskar. På mitt bröllop har pappa lovat spela *Can't Help Falling in Love*. Kanske ler Elvis ett snett leende i sin himmel när han ser det.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Återvunnen värme

På skivomslaget är bandmedlemmarna porträtterade som Playmobil-figurer. Men det är knappast det enda som gör isländska Apparat Organ Quartet till ett annorlunda rockband. På sina soptippsfynd gör de varm och levande maskinmusik.

– Vi gillar idén med att återanvända saker som blivit bortslängda, förklarar Jóhann Jóhannsson.

Bandet har till och med ett avtal med sopstationen i Reykjavik som brukar ringa upp dem så fort en gammal orgel eller synt dyker upp på tippen.

– Men vi vill inte bli ett orgelmuseum så vi tar bara det vi kan använda, påpekar Hörður Bragason.

Apparat Organ Quartet kommer från Reykjavik och utöver Jóhann och Hörður består bandet av Úlfur Eldjárn, Arnar Geir Omarsson och Sighvatur Ómar Kristinsson. Tidigare i år var de i Stockholm för att medverka på Islandsdagen eller Islandsdagurinn. Några timmar innan spelningen sitter Jóhann och Hörður på en parkbänk i Kungsträdgården och försöker förklara hur alltihop började som ett Kitchen Motors-projekt för drygt tre år sen. – Tanken var att sammanföra fyra elorganister för att se vad dom kunde åstadkomma tillsammans, berättar Jóhann.

Kitchen Motors är ett sorts konstnärskollektiv som håller till i Reykjavik och som sysslar med experimentell konst och musik och dessutom ger ut skivor. Flera av projekten påminner dessutom en del om performancekonst och Apparat Organ Quartet har bland annat gett en konsert ihop med fyra kortvägsradiooperatörer.

Flera av medlemmarna i bandet ägnar sig dessutom åt en hel del andra musikprojekt vid sidan om. Jóhann är en flitigt anlita producent och skriver musik för

både film och teater. Tidigare i år gav han också ut ett soloalbum, *Englabörn*. Hörður spelar i acid-polka-bandet Hringi-R och när han inte gör det jobbar han som kyrkoorganist inom Islands största församling.

Apparat Organ Quartets självbetitlade debutalbum släpptes för närmare ett år sedan på isländska bolaget Thule Records som också ger ut deras inte helt okända kompisar Múm. Soundet pendlar mellan mjuk och mystisk electronica och regelrätt rock med distat orgelmangel och orgel-

solon. Bäst av allt är kanske *Stereo Rock'n'Roll* komplett med robotaktigt vocoder-sång och svängiga syntar – tänk Kraftwerk spelar boogie. Konceptet är orgelmusik framförd av fyra organister och en trummis men på något märkligt sätt lyckas Apparat Organ Quartet få musiken att låta så helt olika från låt till låt.

– Det tog oss tre år att bli klara med albumet. Ingen har ju någonsin spelat in ett orgelkvartettalbum så vi kunde ju inte bara gå ner till skivaffären och kolla under

sektionen ”orgelkvartetter” för att få reda på hur vi skulle göra, skämtar Jóhann.

Influenserna sträcker sig från Martin Denny till Karlheinz Stockhausen via Ennio Morricone och Apparat Organ Quartet handlar lika mycket om lättssam pop som experimentalism.

– Vi är en avantgardgrupp som låter som ett popband... eller tvärt om..., konstaterar Hörður innan han flippar ur och börjar driva med brittiska musikjournalisters syn på isländska popband.

Iggys rockskola

krönika

Låt mig bara göra en sak helt klar: jag tycker inte om återföreningar. Jag kanske lyssnar på den katastrofala plattan, jag går troligtvis och ser den pinsamt tama och helt säkert otajta konserten, men jag tycker inte om skiten. Jag är helt emot det och jag njuter nästan av att tycka illa om hela grejen. Så är det bara, och det är ett väldigt hälsosamt ställningstagande tycker jag.

Det är ju alltid något väldigt suspekt över dessa återföreningar. Jag tycker att ska de ske så måste något väldigt radikalt hända. Extremt omgjorda versioner av de gamla hitsen, gamla helt bortglömda eller aldrig förut hörda B-sidor och outgivet material ska spelas, helst ska någon obskyr gammal cover grävas upp också. Och fastän det tolv gånger av tio aldrig blir bra så tycker jag att det ska skrivas och framföras nya låtar. Fråga mig

inte varför, för ingen vill ju höra dem och de är ju aldrig bra.

Men sen händer det ju att allt man tycker och tänker ställs på ända och allt man stått på åtskilliga fester och högljutt uttryckt visar sig vara pinsamt fel. Jo, ni har nog gissat det redan, jag gick och såg Iggy and the Stooges spela här i New York. Och ojoj så fel jag hade i allt. De var grymt bra, helt jävla otroligt bra, något så grymt tajta, ruffiga, stökiga, elektriskt knastrande, tjutande – helt underbart förtjusande bra. Jag har ingen aning om vad bröderna Ashton har gjort sen 1972, men spelat i några turnerande, skivinspelande band, tror jag inte de gjort. Och ändå var de så bra. Ron på gitarr skulle kunna spela skiten ur vilken liten snorig poppunkare om helst. Och Iggy, vad ska man säga om Iggy. Han är 57 år och rockar hårdare

än de flesta 30 år yngre rockers. Han stagedi-var nästan direkt i första låten, kravlar sig upp och slänger sig handlöst rakt ut igen. Sen klättrar han upp på VIP-läktaren där gästerna har betalat 900 spänn för sina biljetter och sitter vid små runda bord och dricker vitt vin. Han klättrar upp, sliter tag i borden och slänger iväg dem. Han greppar ett par stolar, slänger dem samma väg, tar upp micken från brallorna och skriker: "STAND UP YOU MOTHERFUCKERS!" Sen slänger han sig återigen handlöst ut i publiken.

Men de nöjer sig inte med att motbevisa mig med bara detta, å nej. De spelar inga överraskningar, inga covers, däremot alla låtar från första plattan (utom *We Will Fall*) och hela *Funhouse*. Med originalsaxofonisten. Inget annat. Jo, en ny låt, och den är bra. Det är ju så typiskt att man blir trött.

I *TV Eye* ber Iggy att alla lampor släcks, hela scenen blir helt kolsvart och i det lugna stycket skriker han: Blackout! Blackout! Satan! Schwarzenegger!

Men så är det och ska man motbevisa, så ska det göras av Iggy, så är det bara. Gammalt rockordspråk.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

The Rapture

text: Evalisa Wallin
bild: Anna-Mia Brolund

Förlorar sig själva

– Publiken applåderade mycket, berättar Gabriel Andruzzi om Accelerator-spelningen i Malmö i början av juli i år, men dom skrek och dansade inte – den reaktion vi gärna vill ha.

I Malmö var The Rapture ett av de band som spelade ganska tidigt på kvällen, folk hade inte hunnit dricka så mycket och vandrade runt mellan banden. Gabriel (saxofon, keyboard och percussion) och Matt Safer (sång, bas och keyboard) vittnar båda om en lite loj stämning. Ungefär lika loj som de själva verkar vara där de sitter i turnébussens sällskapsutrymme, utsträckt på de åttio-talsmönstrade sofforna med ett minimalt bord mellan sig. Men i Göteborg avslutar The Rapture kvällen.

– Jag vill att publiken ska förlora sej själva och bara ge efter för känslorna dom får av vår musik, säger Gabriel. Och förhoppningsvis kommunicera något tillbaka till oss.

Vad de vill förmedla till publiken är han dock lite tveksam över och vänder sej först till Matt och frågar om han har ett svar.

– Jag tror inte att det finns något speciellt som jag vill förmedla, säger Gabriel. Jag vill att publiken ska ha kul för att jag har roligt när jag står på scenen. Jag vill åtminstone få någon slags reaktion – som en delad njutning.

The Rapture är ett av banden som, tillsammans med snäppet poppigare The Thrills, ett av de band som hade störst förväntningar på sig och därmed fick mest uppmärksamhet på festivalen. Och det är inte så konstigt. Musikpresen på andra sidan Atlanten har hyllat dem stort det senaste året och kallat bandet för den hetaste disco-pogoa-akten just nu.

Singeln *House of Jealous Lovers* som släpptes i slutet av augusti i Sverige innehåller ett medryckande discobeat som bryts av med hårda gitarrer och bärs fram av en desperat, ung röst på gränsen till sammanbrott.

– Vi bara repade en melodi och så började Luke [Jenner] sjunga. *House of Jealous Lovers* var dom första orden som kom ur hans mun, berättar Mattie Safer. Jag vet inte om han hade tänkt igenom det så himla mycket innan han sjöng frasen, men ofta funkar det så. Man sjunger dom ord som passar melodin.

– Överhuvudtaget så bryr jag mej inte om så mycket vad dom sjunger, berättar Gabriel.

Många av låtarna på det kommande albumet verkar också till stor del byggda efter att skapa en slags helhet som inte är beroende av att sången kommer in särskilt regelbundet. Istället skapas en ljudbild som då och då exploderar, antingen i instrumental form eller med Luke Jenners speciella röst.

– Jag gillar att höra när Matt läser sångtexterna för mej, men när vi spelar bryr jag mej bara om rytmen och den musikaliska helheten, säger Gabriel.

Men han protesterade en gång mot texten till en låt. Luke ville att alla skulle sjunga "halleluja" i en låt som nästan bara innehöll den frasen.

– Vi har inte spelat in den låten och inte heller uppträtt med den. I framtiden kommer vi förmodligen att spela in den men jag kommer aldrig att vara riktigt bekväm i att sjunga med då.

Från första albumet *Mirror* som kom 1999 har The Rapture genomgått en ganska stor förändring. Ett ganska rockigt band, som de var när de började spela tillsammans under nittioalets andra halva, har hämtat influenser från discon och synten och blivit en slags electroclash med ett fåtal ballader på skivan *Echoes* som släpps i Sverige i september. Bandet har bland annat jobbat mycket med två nya producenter, DFA (Death from above).

– Det är bara en naturlig utveckling, förklarar Matt. Jag tror inte att det är så många band som på fyra-fem år håller sej till exakt samma sound. Om man gör det tröttnar folk och slutar bry sej.

Han tror också att det faktum att han och Gabriel inte var medlemmar i The Rapture, Luke Jenner och Vito Roccoforte på trummor är de som är kvar sedan starten, när den första skivan släpptes utan kom in senare kan ha bidragit till utvecklingen.

– Det är blandning av olika faktorer som gör en förändring, det skedde likasom naturligt, säger Matt.

– Vi är inte ett sånt band där alla strävar åt samma håll, för vi har inte samma vision, säger Gabriel. En av oss kanske har en mer uttalad idé om en låt och vi andra försöker underbygga den personens idéer. Vi är ett band som kan vara allt på en och samma gång, vi har liksom inte singular identitet.

ett subjektivt alfabet

OCTOBER

Gloria 4:13, *I Fall Down* 3:39, *I Threw a Brick Through a Window* 4:54, *Rejoice* 3:38, *Fire* 3:51, *Tomorrow* 4:39, *October* 2:20, *With a Shout* 4:02, *Stranger in a Strange Land* 3:56, *Scarlet* 2:54, *Is That All?* 3:01.

Ett av U2:s bästa album döptes till *October*. Elva låtar och drygt 40 minuter om fick märken att rämna 1981. Ett riktigt mästerverk. PLGB

OKEJ

Nämnd den person som inte bläddrat i ett nummer av tidningen Okej. En tidning som under åttiotalet hade en stark ställning som formade den unga befolkningens musikintresse. Bilder på en lättklädd *Samantha Fox* och blodiga hårdrocksstjärnor tapetserade i varje fall mina väggar. Jag minns speciellt en bild på *Mötley Crue* där *Nikki Sixx* hade hela hakan täckt av röd sörja. Ingen var häftigare. Idag har Okejs ställning sjunkigt och innehållet har bytts ut mot pojk- och flickband och andra stjärnor som är i samma ålder som läsarna. Men det finns säkert fortfarande förvirrade ungdomar som formar sitt musikintresse genom den. AE

ORBITAL

När bröderna *Paul* och *Phil Hartnoll* åkte till olika raves i slutet på åttiotalet bilade de ofta omkring på M25, även känd som London Orbital eftersom vägen bildar en oregelbunden ring runt staden. De såg skyltarna med vägnamnet så ofta att när de behövde ett namn på bandet de bildat föll sig valet naturligt.

Orbital har flera gånger gjort låtar om deras moders beroende av lugnande medel. Redan på B-sidan till deras första tolv, *Chime/Deeper* (1989), samplar de en avslappnings-LP hon brukade lyssna på. Och på albumet *Orbital* (1993) finns låten *Halcyon + on + on* som handlar om medlet Halcion hon tog i flera år, numera indraget på grund av medlets deprimerande bieffekter. Låten samplar *Kirsty Hawkshaw* sång från *Opus III:s It's a Fine Day*, och kör den baklänges. I den underbara videon spelar Hawkshaw en hemmafru som hallucinerar medan hon diskar. För att hjälpa upp sin tynande solokarriär har Hawkshaw nu släppt en fantasilös eurotranceversion av *It's a Fine Day*. Hur tråkigt är inte det. HS

Hitta plattorna du söker... gå på en riktig skivmessa!

SOLNA/Stockholm, Solnahallen
LÖRDAG 27 SEP
Största skivmässan i Sverige. 600 m skivdisk!

GÖTEBORG, Valhalla Sporthall
LÖRDAG 4 OKT
Otroligt sortiment. 400 fyllda bord!

SKÖVDE, Valhall SÖNDAG 5 OKT
300 m skivdisk, mitt emot Centralstationen

JÖNKÖPING, Kulturhuset LÖRDAG 1 NOV
Kulturskivmessa! ca 300 m skivdisk!

Arr. SUNJAY tel. 0513-12345
www.sunjay.se

Rent malande mörker

– Självklart står det bra grejer i *Bibeln* som dom har snott nånstans. Men det är bara en bok. Man skulle lika gärna kunna basera allt på *Hans och Greta*.

– Allvarligt alltså, tillägger Alex Hellid, klädd i Final Conflict-t-shirt, Sean Johnshorts och skinnsandaler, när L-G Petrov [svarta byxor, röd t-shirt och Possessed-keps med upp-och-nedvänt kors i loggan] garvar.

– Spenderar man tillräckligt mycket tid med något tror man till slut på vad som står i Aftonbladet och Expressen. När en ny religion tar över gör dom ofta gamla gudarna till djävulen eller demoner. Det som är gott idag är ont i morgon. Därför kan man aldrig ta någon sorts religiös fanatism på allvar.

Redan med tredje albumet *Wolverine Blues* lämnade Entombed death metalgenren, men på åttonde plattan *Inferno* heter fortfarande låtarna saker som *Children of the Underworld* och *That's When I Became a Satanist*. Jag tar för givet att rader som "I was around when God was a boy/Now I was the one who stole his favourite toy" från *The Fix is In* inte är resultatet av något större tankearbete, men Alex förklarar att texterna är genomarbetade.

– Det ska vara coolt att skrika med på en konsert när man är apfull och gå att läsa hemma vid stereon. Djävulen och döden är bara våra metaforer för att beskriva vad andra kanske säger i politiska texter. Om nån sitter och garvar åt texterna är det bra och om nån tycker "fan vad ont" är det också bra.

Förra plattan hette *Morning Star* och en låt *Chief Rebel Angel*. Hur många ord kan du för djävulen?

– Många, haha. Det går inte att säga alla. Ett på nya plattan är *Nobodaddy*, nodody's father. Gud är ju everybody's father. Vilket är det coolaste namnet då?

– Lucifer är hårt. Jag skulle vilja heta Raoul Lucifer om jag hade ett alias.

Du är intresserad av satanism eller?

– Som fan, haha.

Entombed har aldrig varit rädda för att låta sig influeras av andra band, eller att sno hej vilt som Alex kallar det. Han berättar att de lyssnade mycket på Atheist när de gjorde tekniska *Clandestine* och att de brukar inspireras av band de turnerar med. Man kan höra att de spelade med Neurosis innan *Same Difference* och med Slayer innan *Morning Star*. Pelle Gunnerfeldt från Fireside har producerat *Inferno* och han tyckte att Melvins *Stoner Witch* skulle vara ett riktmärke för hur det skulle

låta. Soundet är också lite mörkare och råare än det var senast. Alex tycker *Inferno* är en blandning.

– Det finns punkigare grejer, lite metal, grooviga prylar. Och rent malande mörker.

När Nicke Andersson hoppade av Entombed förlorade bandet sin bästa låtskrivare, och på de senaste plattorna står Uffe Cederlund bakom musiken till flest låtar. Men L-G berättar att alla brukar ta med sig "ett riff eller två" till replokalen och att det inte behöver vara Entombed när idén kommer in men när den gått igenom fem personer och kommer ut är det definitivt det. Influenserna i bandet är blandade även om alla har en kärna i hårdrocken. Jörgen Sandström och Peter Stjärnvind är black metal-fantaster, Alex lyssnar på allt möjligt och L-G nämner techno. Uffe lyssnar på allt från Dylan till Shellac.

– Uffe kan ta riff rakt av från band som bara två personer känner till och så gör vi

om dom lite, avslöjar Alex. Det är bara att tacka och ta emot.

Entombed har funnits i femton år och varit med om det mesta i skivbranschen. Ändå blev de förvånade när deras skivbolag släppte *Inferno* i USA utan tillstånd. Alex berättar att de jobbar på att bygga upp egna labeln Threeman och att de förhoppningsvis ska släppa nästa album helt själva.

– Vi utnyttjar den erfarenhet vi fått genom åren. Vi går inte längre och drömmer om att bli upplockade av ett stort bolag. Vi har gått ut förskolan, nu är det dags för högskolan.

– Undrar om vi kommer att komma till gymnasiet, haha.

– Threeman är vår pensionsförsäkring, fortsätter Alex. Det skulle kännas för jävligt om vi la av nu och alla plattor var spridda på andra som tjänade pengar på dom. Den dan vi inte vill spela som Entombed längre ska Threeman finnas och man ska kunna släppa andra grejer

där. Vi ska skaffa licenser till alla plattorna så vi har något att falla tillbaka på sen.

Både L-G och Alex menar att Entombed befinner sig i en uppåtgående kurva och att de kommer att släppa ett gäng plattor till. Men först ska de turnera med *Inferno*.

Det är alltid kul att se Entombed live. Några minnesvärda spelningar är på Astoria i London 1997 när L-G – som inte är känd för att vara vild på scen – headbangade så att han ramlade omkull redan i inledande *Master Eye*. Eller den drogfria spelningen på ett ungdomsställe när de tog med sig egna öl och sålde. Och på förra releasefesten på Hard Rock Café när bandet spelade i restaurangen mitt bland dollarturistande barnfamiljer som fick väldigt bråttom att äta upp hamburgarna.

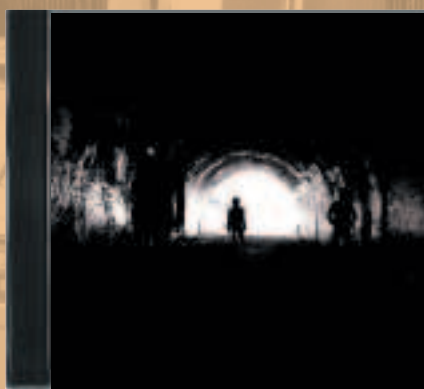
Alex sammanfattar bandets filosofi.

– Vi kör på. Vi har inget att förlora utom vårt goda rykte. Och det är ganska ont!

JUKEBOX SEPTEMBER

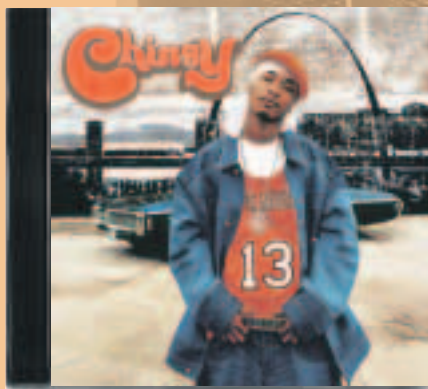
FATTATU Jordnära
 "Sluta fråga / våran nya platta den är här nu /
 platta nummer två / två år har hunnit gå / Nu vet
 du vad du skall säga när nån frågar vad du
 sjunger på: F-A-T-T-A-R-U"
 Nytt album: "Jordnära",
Release 10 september.

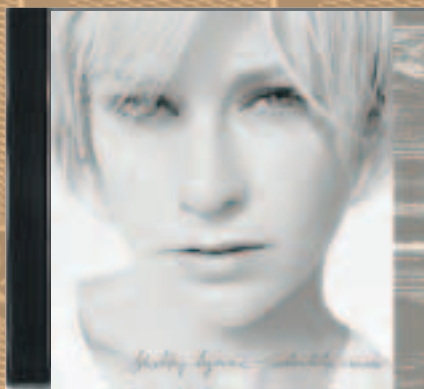
BLACK REBEL MOTORCYCLE CLUB
 Take Them On, On Your Own
 BRMC är tillbaka med ett nytt album.
 Monotont malande rock som fått idel
 pressrosor och man pratar om
 2003 års viktigaste rock album.
 4++++ i AB
 4 getingar i Expressen

THRILLS So Much For The City
 Sverigefavoriterna The Thrills album blev
 soundtracket till sommaren 2003.
 Med singlarna "Big Sur", "One Horse Town"
 nya "Santa Cruz" och kommande
 "Don't Steal Our Sun".
 Ta med sommaren in i höstrusket!

CHINGY Jackpot
 USA's just nu största fenomen levererar
 fet, svängig hiphop från S:t Louis!
Release: 17 september.

SHELBY LYNNE Identity Crisis
 För ett par år sedan tog hon hela
 sveriges kritikerkår med storm.
 Nu är grammostilldelade Shelby
 Lynne åter aktuell med ett nytt
 förbluffande album.
Release: 17 september.

STARSAILOR Silence Is Easy
 Uppföljaren till hyllade debuten
 "Love Is Here" är äntligen här!
Release: 17 september.

Virgin www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRETT
 STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ
 PRAJZ
 ÖREBRO

SKIV
 BORSEN
 VÄSTRA

TROPEZ RECORDS
 ÅGERSÅLA

SKIVHÖRNAN
 ÖSTERSUND

CD
 ÖREBRO

FOLK & ROCK
 ÅKER LUND
 ÖREBRO
 ÅKER LUND
 ÖREBRO

Pierre Lindsjö

Ital Skurk

”Row fisherman row/Keep on rowing that boat”, sjunger The Congos i reggaeklassikern *Fisherman*. På sitt lantställe vid Vättern sitter Joel Uhr och ska snart ge sig ut med båten för att fiska kräftor. Ibland är det inte så långt mellan jamaicanska farvatten och en svensk insjö.

Hemma i Stockholm är nämligen Joel Uhr chefsideolog och låtskrivare åt Ital Skurk. Influerade av skönsjungande baktaktslegender som Ethiopians och Culture gör de ljuv roots reggae med texter på svenska.

Som bandleadare samlar Joel ihop musiker och sångare till Ital Skurks studiosessioner. Väl där sitter han mest och myser. Och spelar lite slagverk.

– I början var det bara jag som engagerade mig, men nu hänger dom andra på allt mer. Det känns nästan som ett riktigt band nu, säger han om projektet som startade upp för ungefär två år sedan.

I våras kom Ital Skurks första singel *Knäckt en gång till*, som tack vare Papa Dee blev en mindre radiohit. Reggaekonnässören blev tillstucken en kopia av singeln på stan, och började genast köra låten i sitt program P3 Ryt. Den fina kärlekssången hamnade snart på kanalens spellista och sändes ut flitigt i etern under sommaren som gick. Trots draghjälp från P3 och en växande svensk reggaescen har Ital Skurk, nu aktuella med den mer politiska uppföljaren *Först i mål*, knappast toppat några försäljningslistor.

– Vi säljer nästan inga skivor alls, skrockar Joel. Vi har ju bara släppt vinyl singlar hittills, och det verkar inte finnas något större intresse för det. Men om man beställer våra singlar, så kan man få med låtarna brända på CD-R om man vill det.

Under hösten hamnar dock Ital Skurk på CD genom den samlingskiva som ska släppas av den egna lilla etiketten Vesper. På samlingen medverkar också bland annat Caesars Palace och Dungen. Ett helt Ital Skurk-album är också i görningen.

– Vi har faktiskt alla låtar inspelade, berättar Joel. Vi håller på och putsar på dom. Med vår tideräkning kommer det nog inte förrän efter jul. Vi jobbar ganska långsamt.

Ital Skurk sitter alltså lugnt i båten, medan vi andra väntar med spänning på att de ska få den att gunga.

www.vesper.se

Daniel Axelsson

Monkeystrikes

– De var ganska arga på mig ett tag, säger Cecilia Nordlund och syftar på bandkollegornas reaktion efter hennes avhopp från framgångsrika rockkombon Souls för fem-sex år sedan.

– Men det blev så psykiskt påfrestande. USA-turnerandet och att jag hade spelat sen jag var 19 medan väninnorna åkte som au-pair och hade gympa på onsdagar och sånt. Jag behövde prova något annat och jag ångrar mig inte alls.

Och nu verkar stridsyxan vara begravnen. I Monkeystrikes spelar forna Soulsmedlemmarna Johan Karlsson och Cecilia Nordlund ihop igen, tillsammans med en trummis från andra sidan sundet, Stig Larsen. De första inspelningarna var ganska softa, med akustiska gitarrer. Nu gäller rå rock med fina melodier.

– Även när vi försöker göra något lugnt så blir det rockigt, konstaterar Stig Larsen.

Monkeystrikes bildades för ungefär ett år sedan och i januari spelades en demo in i producenten Nille Perneds studio i London. Men än har inget skivbolag hakat på. Så i höst blir det en demoinspelning till, i Tambourine i Malmö.

– Skivbolagen i Sverige är så jävla sega, säger Johan Karlsson. Jag vet inte vad dom gör, det känns som att dom bara sitter och dricker öl. Jag hoppas att vi träffar på rätt människor. Blir det inget i Sverige så hittar vi nåt utomlands.

De verkar ha en skön stämning i bandet. Skickar telefonluren mellan varann så att alla får prata. Lyfter fram varandras goda egenskaper. Som att Stig bidrar med positiv energi när de andra blir för bittra på musikbranschen. Eller att Cecilia är en mycket bättre gitarrist än hon själv förstått.

Hon beskriver det som svårt, men skönt, att vara bandets enda gitarrist.

– Det gäller att bara köra på, att inte tänka så mycket.

Det gäller att bara köra på, att inte tänka så mycket. Det gäller sången också. Det är ohämmat och rakt på. Inte en ursäkt eller ett fniss i sikte när hon levererar rader som ”I guess I peed my pants again” eller ”I’m good in bed, how about you?”.

– Även om det är på skoj, så känns det så skönt att sjunga att man är bra på att knulla. Varför får tjejer aldrig säga det? När jag ser på MTV så tycker jag fortfarande att det finns så många tillrättalagda, osäkra tjejer. Jag tror att jag har en uppgift att fylla där.

www.monkeystrikes.com

Christel Valsinger

Tommy Gunnarsson

Nixon

Nixon har en liten men hängiven beundrarkrets, främst bestående av närsynta sjuttonåringar i fyrkantiga, svarta glasögon. Det är den typ av ungdomar som skulle blivit mobbade på åttiotalet men som tack vare Jarvis Cocker ingår i en kultur där närsynthet, blekhet och mesighet är lika livsnödvändiga accessoarer som de blonda lockarna är för Barbie.

Det hela började för flera år sedan med att Roger Gunnarsson hade ett radioprogram tillsammans med vännen Henrik Påhle. De undrade varför ingen längre gjorde den trummaskinspop de gillade, så de gjorde slag i saken själva och spelade in en demo. Tre år senare fick Roger mail från folk i USA som fått tag på demon och gillat den. Detta ledde till erbjudanden från det lilla amerikanska skivbolaget Sandcastle och svenska Benno om att spela in en EP. Ytterligare ett år senare spelade Nixon in sitt första riktiga album *Only Ugly People Smoke*.

– Det tar lång tid i indievärlden, förklarar Roger. Många av låtarna som folk precis upptäckt skrev jag i sextonårsåldern. Jag är tjugonio år gammal nu och folk som ser mig spela måste tro att jag är otroligt naiv. Jag känner mig nästan utvecklingsstörd ibland.

Nixon består idag bara av Roger men under åren har han tagit musikalisk hjälp av en rad olika människor. På *Only Ugly People Smoke* medverkade hans dåvarande flickvän Anna Isaksson som gick bort i cancer strax innan albumet släpptes. Veckan innan hon dog tog hon ut alla sina pengar från banken och köpte saker till folk som hon tyckte om. Roger fick en portastudio. Det fick honom att orka fortsätta med musiken. Han visste att det var vad hon ville.

För ett år sedan släppte Nixon sitt andra riktiga album *November 1985*. Det består av åttiotalinfluerad pop med naivistiskt, smarta texter. Flertalet av låtarna handlar om kärleksdilemman. I *Thora Birch* sjunger Roger om att vilja dejta en tjej som nästan ser ut som Thora Birch (indievärldens nya älskling) och tillsammans med henne sitta uppe hela natten och göra listor på saker de inte gillar.

– Jag brukar låta så kristen när jag säger mina åsikter, men jag står inte ut med rökiga lokaler. Det är det värsta jag vet. Jag gillar inte alkohol heller eftersom det smakar så äckligt.

Moa Eriksson

Med distansering som filosofi

Konceptmästarna Kraftwerk är tillbaka med soundtracks till världens mest ansedda cykeltävling. I en exklusiv intervju blir Grooves Mats Almegård hjärntvättad av Ralf Hütter.

Sjutton år är en väldigt lång tid. I musikindustrin där snabbhet premieras är det en evighet. Men så lång tid gick det mellan *Electric Cafe* och nya *Tour de France Soundtracks* som kom ut för några veckor sedan. Om det inte varit så att Kraftwerk under dessa sjutton år ständigt jobbat vidare skulle man kunna tala om en comeback. Men det går inte, Kraftwerk har aldrig varit borta. De har bara varit lite frånvarande.

Livstecknen har varit få, men ändå förekommande. Albumet *The Mix* kom 1991, singeln *Tour de France* återutgavs 1999 och för tre år sedan släpptes *Expo 2000*. Två singlar och ett mixalbum är inte mycket på så lång tid. Givetvis har det satt igång rykten om att Kraftwerk är slut, att de är mer intresserade av att cykla än att göra musik, att de har så mycket prestationsångest att de inte förmår göra något mer. Rykten som delvis späts på av avhoppade medlemmarna Karl Bartos och Wolfgang Flür.

Men nu är ju inte Kraftwerk vilket band som helst. Alla kan inte skriva i sitt CV att de är syntpionjärer som gjorde elektronisk musik redan på sjuttioalet och som står som förgrundsgestalter för all annan elektronisk musik. De har influerat allt från syntpop, electro, techno, house till hiphop. Kraftwerk är inom den elektroniska musiken vad Beatles är för pop- och rockmusiken. Störst alltså. Och då behöver man inte nödvändigtvis hålla sig så strikt till musikbranschens oskrivna lagar som att allt ska gå fort.

Att Kraftwerk inte är som andra band märker man även på deras brist på tillgänglighet. Där andra band gör allt för att hamna på tidningarnas omslag nöjer sig Kraftwerk med att skicka ut pressbilder

på sina robotar när de släpper något material. Tiden då journalister bjöds med på tågresa som när *Trans Europa Express* släpptes 1977 är för länge sedan förbi.

Albumet *Tour de France Soundtracks* har redan diskuterats flitigt av kritiker och av fans. Några tycker skivan är bra, andra meddelar omgående att det inte längre är nyskapande och basunerar ut att Kraftwerk hunnits upp av tiden. Att det kanske inte går att vara nyskapande i över 30 år bortser man ifrån just i detta fall, för det är ju ändå Kraftwerk!

Telefonen ringer, jag lyfter luren och i andra änden är Ralf Hütter. Tiden är begränsad och efter det att vi sagt hej ställer jag direkt en fråga. Ralf blir tyst och undrar sedan dröjande om jag verkligen vill ta intervjun på tyska. När jag svarar ja utropar han glatt "Men perfekt!" och jag blir alldeles förvirrad av denna iver. Jag inser att jag förväntat mig en intervju med en mer robotliknande person. Att mytbildningen kring Kraftwerk är så stark att det är svårt att bortse ifrån den, även när man pratar med en av medlemmarna. **Känns det jobbigt att andra människor har så höga förväntningar på Kraftwerks musik, och tar ni åt er av dålig kritik?**

– Nej, vi läser inte vad som skrivs. Den feedback vi bryr oss om är all bra elektronisk musik, techno och så, som når våra öron. Den ger positiv energi och talar om för oss att vi har varit på rätt spår sedan sjuttioalet. Vi ser andra musiker som våra kritiker helt enkelt.

Men vilka artister Ralf Hütter ser som sina kritiker håller han för sig själv.

– När vi turnerar lyssnar jag mycket på musik under alla resorna. Dessutom går vi ofta ut på klubbar när vi turnerar och där hör vi mycket bra ny dansmusik.

Gillar ni att dansa?

– Oh ja, svarar Ralf med ett litet torrt skratt. Vi brukar gå ut så ofta vi har möjlighet, även här i Düsseldorf, fast det blir mer sällan. Men på turné måste man fördriva tiden med något och då går min kollega Florian och jag ut och dansar vår lilla robotdans. Det brukar folk tycka är kul.

Ralf skrattar igen. Det är svårt att avgöra om han tycker att hans och Florian Schneiders robotdans är värd ett skratt eller om det är människors reaktioner på den som är värd att skrattas åt. Men han får det i alla fall att låta som om Kraftwerk alltid är ute och turnerar i och att de går på klubbar varannan kväll. Men sanningen är ju att de endast gjort ett fåtal konserter under senare år. Detta ger intrycket av ett band som försöker ge sken av ständig aktivitet fastän de inte är så väldigt aktiva. Men vad har de gjort under alla år som gått? De har fört över alla gamla ljudtejp till digitalt format, ett arbete som tagit mycket tid i anspråk.

– Det var en del saker som legat och samlat damm sedan tidigt sjuttioal och vi fick restaurera det innan vi kunde överföra det till digital form. Det tog sin tid, men nu har vi 33 års Kraftwerkshistoria i våra digitala arkiv.

Deras legendariska Kling Klang-studio i Düsseldorf fungerar alltså även som ett musikhistoriskt arkiv där de till och med sparat alla gamla instrument så att studion i viss mån påminner om ett museum. Men musikaliskt har de nu lämnat det analoga arbetet bakom sig.

Är det någon skillnad mellan att jobba analogt och digitalt?

– Nej. Vi har alltid sett ljuden på våra skivor som lika viktiga, vi har aldrig låtit något instrument ta överhanden. Bildören som slår igen i början av *Autobahn* är lika viktig för oss som melodislingan och basen. Så det är ingen större skillnad med sättet vi jobbar nu. I datorn har alla ljud lika värde, men så har det alltid varit för oss.

Ralf ser bara fördelar med den nya digitala tekniken. Det är studion som är Kraftwerks instrument och det är lättare att ta den på turné när den finns på fyra laptop-datorer och inte i en rejäl maskinpark som under slutet av sjuttioalet uppgick till flera tons vikt. De kan nu även spela allt live under konserterna. Tidigare har de varit tvungna att ha vissa partier förinspelade på band när de uppträtt, men det behövs inte längre, vilket Ralf är väldigt glad för. Dessutom klarar datorerna mer än vad den gamla musikutrustningen gjorde. Den var exempelvis känslig för

fukt, värme och kyla. När de spelade i Japan förra året fick de detta bekräftat. Det var cirka tre grader varmt och de uppträdde i termooveraller, men när de började spela hade det kommit så mycket folk att temperaturen gick upp flera grader. Kondens började droppa från taket.

– Men maskinerna höll. Både våra musikmaskiner och die Menschmaschine, alltså Kraftwerk, säger Ralf stolt.

Gång på gång säger han "die Menschmaschine, alltså Kraftwerk". Som om han vill utnyttja tiden till att hjärntvätta mig med faktumet att Kraftwerk är en människomaskin. Eller så gör han det för att han är fullständigt besatt av tanken. Inte bara skivan *Die Menschmaschine* från 1978 tematiserar denna teknikfixering. Även robotarna som Kraftwerk har med på scen då de uppträder är ett utslag av denna fascination för förbindelsen mellan människa och maskin. Och det slutar inte där. Även cykelsporten har blivit en manifestation av människomaskinen. Sedan 1978 cyklar medlemmarna i Kraftwerk regelbundet. Cyklingen är en viktig del av det Gesamtkunstwerk (allkonstverk) som är Kraftwerk.

– Konceptet *Tour de France* utvecklade vi på en singel redan 1983. Fast då såg det annorlunda ut. Vi valde då ett utifrånperspektiv, den här gången har vi valt att tolka loppet inifrån.

Den legendariska singeln är uppbyggd kring en cyklists stönande andhämtning, över det sjunger Ralf om de olika etapperna i det stora cykelloppet. Men på den nya skivan ville de alltså se *Tour de France* inifrån och Ralf berättar att två temaområden då blev viktiga: dels loppet sett inifrån sig självt, dels loppet sett inifrån en cyklist. I *Tour de France Étape 1, Étape 2, Étape 3* och *Chrono* beskrivs cykelloppet som ett enda flöde av information, där kameror, videoteknik och television är viktiga beståndsdelar. Andra låtar på skivan fokuserar mer på cyklisterna inifrån. I *Vitamin* radas viktiga ämnen för kroppen upp, i *Elektro Kardiogramm* och *La Forme* undersöks hjärtats funktion och cyklistens kondition och formkurva.

– Cykling är som musiksikapande, menar Ralf. Man måste vara i form och hitta sin egen rytm. Dessutom har båda att göra med en frihetskänsla som man uppnår på sadeln och i studion, förutsatt att man är i trim, äter vitaminer och har bra kondition.

Ralf jämför inte bara musiksikapandet med att cykla. Han säger att Kraftwerks mål är att göra musik som låter som en fabriksny tävlingscykel.

Karl Bartos

Karl Bartos var medlem i Kraftwerk 1974-1991. I dagarna släpper han ett nytt soloalbum, *Communication*, men är samtidigt aktuell på nya Kraftwerkskivan som avslutas

med *Tour de France*, en låt han var med och skrev redan 1983.

– Deras släpp ger mig bra publicitet. En del affärer i Tyskland säljer dom båda skivorna till paketpris. Det är roligt på något sätt. Musikaliskt skiljer vi oss dock åt. Jag gör pigg och dansant popmusik. Kraftwerks skiva är mer kontemplativ, lite åt trance-hållet.

Anledningen till att han en gång slutade i bandet var Kraftwerks improduktivitet.

– Under sjuttioalet släppte Kraftwerk skivor kontinuerligt, turnerade och var aktiva. Då var det roligt och kreativt att vara medlem i Kraftwerk. På åttiotalet hände något. Allt runt bandet kändes utmattat och det stod klart för mig att vi inte skulle göra något mer med denna konstellation. Så kul är det inte att sitta framför ett mixerbord i fem år för att få ut en skiva!

– Vi vill fungera som en cykel. Ju ljudlösare desto bättre. En hel cykel hör man inte, det är först när den går sönder som man blir uppmärksam på ljuden. Vi tänker oss vår musik så också.

Vad han menar med det sista vet jag inte riktigt. Vill Kraftwerk bli helt tysta? Eller menar han helt enkelt att de vill göra så harmonisk musik som möjligt? Just när jag ska fråga bryts linjen och skivbolaget

meddelar att jag bara har tid för en fråga till. Det knakar till och där är Ralf igen, småskrattande. Han talar om att Kraftwerk kommer till Sverige nästa år. Han upprepar denna information ett par gånger som för att ge det tyngd. Jag undrar om de tar datorerna på ryggen och cyklar hit.

– Det är ett bra koncept, cykla ut på turné, skrattar han. Vi får se, vi har aldrig cyklat i Sverige.

Hur ofta cyklar ni?

– Det blir på semester och helger. Ibland på arbetsdagarna också. Men inte så ofta. Vi har ett hårt arbetsschema för vi har infört 168-timmarsveckan, svarar han skälmst.

Med enkel huvudräkning inser man att Ralf Hütter menar att de jobbar dygnet runt, varje dag. Ett omöjligt schema för vem som helst. Men kanske inte för Kraftwerk.

Hur blir det med ert privatliv om ni jobbar dygnet runt?

– Vi behöver inget. Kraftwerk är komplett privata som dom är, tycker du inte, svarar han och småskrattar.

Pharrell och Ch

Inga är mer framgångsrika just nu. Varken på dansgolven eller på hitlistorna. Vilket innebär att artister köar för att få välsignas med en Neptuneslåt.

Chad Hugo och Pharrell Williams är sökare. De letar efter det perfekta beatet, men även efter jämvikt i livet trots att musiken tagit stor plats de senaste tio åren.

Det var nämligen i början av nittiotalet som de båda skolkompisarna från Virginia Beach började ta musiken på allvar. De fick chansen av Blacksteets Teddy Riley som tog dem under sina vingar och lät dem producera låten *Tonight's the Night*.

– Skivbolagen tyckte att vi lät för spejsade i början när vi spelade upp vårt material, att vi var alldeles för psykedeliska, förklarar Chad Hugo på en knastrig telefonlinje från Dallas, Texas där duon är på fotouppdrag.

Chad och Pharrell går gärna mot strömmen och deras utflippade musikaliska kvaliteter har alltid varit duons adelsmärke. Krispiga beats och experimentella slingor bildar en ljudbild som oftast låter datorfabricerad men ändå är underligt kraftfull. Det är sexigt, svettigt och grymt dansvänligt trots att den organiska känslan inte alltid infinner sig. De har istället lyckats göra klonkiga ljud rumsrena och funkiga. Kanske beror det på att de är magiker?

– Vi programmerar beats och lägger sen på saker, gitarrer och de instrument vi tycker passar. Men vi lär oss fortfarande, vi är ju inga superproducenter!, skrattar Chad Hugo.

Men superproducenter är just vad de blivit. De största, bästa och vackraste sedan millennieskiftet. På vägen mot berömmelse har de gjort låtar åt hiphop- och soulartister som SWV, Tha Liks, Mase, N.O.R.E. och ODB för att sedan kvala in på de stora arenorna tillsammans med Kelis, Justin Timberlake, Toni Braxton, Busta Rhymes, N'Sync, Nelly, Usher, Beyoncé, Snoop Dogg, Mystikal, P. Diddy, TLC, Sean Paul, Janet Jackson och Britney Spears. Dessutom har de underbara band-

projektet N.E.R.D. tillsammans med kompisen Shay vid sidan om.

– Låtarna till en ny N.E.R.D.-platta finns redan färdiga, meddelar Chad.

I studion jobbar de instinktivt, de vet omgående om de är på rätt väg. Man ska inte krångla till det för mycket, om det inte är trasigt behöver man inte laga det.

– En hit fångar dig med en gång och ska det vara. Men vi gör ändå skräddarsydd musik, det blir inte löpande band-produktion av det hela.

De blandar friskt influenser från soul, funk, electronica och rock men ser i framtiden även jazz- och countrymusik signerad The Neptunes. De vill helt enkelt ständigt bevisa för sig själva och alla andra att de kan göra vad som helst, att möjligheterna är oändliga.

Höjdpunkterna på nya plattan *The Neptunes present... Clones* är många och av olika karaktär. Plattan är som är en blandning av promoskiva för egna etiketten Star Trak Entertainment där nykomlingar och vänner visar upp sig, och en who's who i rapbranschen – Nelly, Ludacris, Ol' Dirty Bastard (som nu kallar sig Dirt McGirt) och Snoop Dogg är ju alla med. Intressanta Star Trak-artister med skivor på gång inom kort inkluderar Fam-Lay, Clipse och självklart Kelis.

Bland *Clones*-låtarna utmärker sig Pharrells snygga soulsingel *Frontin'* med Jay-Z, den växer fortfarande trots att den borde vara uttjatad vid det här laget, medan digunget med en rykande Busta (uppmaningen från Neptunes var: "Bus, you really gotta black this one out!") i *Light Your A** On Fire* påminner om nån vrickad och våt *Tron*-dröm samt nya versionen av Clipse-låten *Cot Damn* (ny titel: *Hot Damn*) är vacker och hård på samma gång. De två pop- och rockspåren med Spymob och The High Speed Scene som tagits med, trots att de inte producerats av The Neptunes, känns dock inte speciellt intressanta och passar in dåligt på plattan. Men för breddens skull ville Pharrell och Chad ändå ha med dem. Dessutom var det ju Spymob som spelade på N.E.R.D:s upphottade och

ad är bomben!

På "debutplattan" *Clones* visar de upp lite av vad de gjort på sistone. Men de siktar egentligen efter att skapa nya genrer.

rockigare version av plattan *In Search of...*

Klart råast är annars nykomlingen Rosco P. Coldchain ("I'm Da Vinci/ don't make me draw your pain") tillsammans med Boo-Bonic och Pusha T i *Hot* där musiken bara består av skivguggningar och ljudet av vad verkar vara en klappa. Rosco är också snart aktuell med en egen Neptunesproducerad platta. Kärleksförklaringen *Popular Thug* mellan Nas och Kelis är söt utan att vara sliskig och Super Cats pumpande dancehall *The Don of Dons (Put de Ting Pon Dem)* visar att

– Ja, numera är vi så respekterade att jag även kan åka hem till familjen om vi har en deadline. Ibland måste man göra det för att kunna vara på topp kreativt. Timing är allt för oss nu.

Timing har det sannerligen inte varit något fel på hittills, om de kan fortsätta ha fingret på musikens puls återstår att se. Självtänkt kan jag i svaga ögonblick få för mig att The Neptunes blivit för strömlinjeformade i sitt uttryck, men just då brukar en ny fantastiskt funkig låt ta över radios spellistor – och med en gång är alla tvivel som bortblåsta.

Nya projekt innebär bland annat mer Snoop-material och även låtar med Cee-Lo och så det nya N.E.R.D.-albumet som jag har sjukt höga förväntningar på. Dessutom har de jobbat med Justin Timberlake igen.

– Ja, vi har gjort låtar med honom. Bland annat en som ska vara med i en McDonald's-reklam.

Vad!? Är det sant?

– Ja, vi ska försöka få folk att äta mer kyckling, skrattar Chad.

Men förutom dyliska mindre felbedömningar verkar duon vara renlevnadsmänniskor. Pharrell varken dricker eller tar droger även om han i ett samtal med jazzikonen Roy Ayers sagt att han åt en haschkaka när han en gång låg och lyssnade på A Tribe Called Quests *Bonita Applebum* en timma i sträck. I studion försätter de sig istället på naturligt sätt i en speciell sinnesstämning.

– Vi har gjort musik ihop i tolv år nu och jag tror att vi kommer att fortsätta att bete oss som 17-åringar när vi är 46 också. Vi snackar nog på samma sätt då som vi gör nu, det blir en viss jargong när man umgås så mycket...

– Var är du ifrån förresten, frågar Chad plötsligt.

Sverige.

– Åhh. Vaarsta bruden.

Ursäkta?

– Vaersta brudenn, väarsta bruden! **Aha, du snackar lite svenska. "Värsta bruden".**

– Ja, jag har lärt mig lite grann.

Studiojargongen poppade visst upp väldigt lämpligt. Timing har tydligen kvar.

Vi lär oss
fortfarande, vi
är ju inga super-
producenter!

Neptunes kan invadera och omforma även denna genre.

– Vårt mål är inte att bara definiera kategorier eller genrer, vi vill skapa dom, menar Chad helt oblygt.

Chad Hugo är extremt lättpratad och har hela tiden nära till skratt. Han skämtar om cowboyboots- och Stetsonhattsmentaliteten i Texas för att i nästa stund hävda att han hämtar stor inspiration till musikaliska idéer i mode och konst. Han verkar intresserad av att prata om sin musik, hans egen konst. Men rollfördelningen i The Neptunes innebär att det annars oftast är Pharrell Williams som uttalar sig och är på alla tidningsomslag och i alla videor. Något som egentligen verkar passa Chad.

– Pharrell är lyricisten, han är hela tiden spontan. Jag är mer inriktad på att hänga över keyboarden och pula, det är min grej.

Men i intervjuer har playboyen Pharrell sagt sig vara avundsjuk på Chad som har en familj att komma hem till när arbetsdagen är över.

Jane's Addiction

I lobbyn till lågmälda men genomtrendiga hotellet Flatotel på 52:a gatan på Manhattan träffar jag Dave Navarro och Jane's Addictions nye basist Chris Chaney. De sitter i skräddarställning i skinnsoffan i hörnet. Dave verkar avspänd i badbrallor, svart linne och YSL-hatt medan Chris känns mer fokuserad och intresserad. Men så är ju Chris heller inte en bona fide rockstjärna med tillhörande kändisfläckvän ännu.

Alexei Hay

Anledningen till visiten är dubbel: bandet har precis släppt *Strays*, en ny platta där flera av medlemmarna återvänder från soloprojekt till tryggheten hos ett av det sena åttioalets mest inflytelserika alternativrockband, dessutom headlinar de sångaren Perry Farrells hjärtebarn Lollapalooza-turnén som är i stan tillsammans med band som Incubus, Audioslave och Queens of the Stone Age.

– Det går bättre och bättre, säger Chris, banden på turnén är väldigt bra. "Lifers" som Perry säger, folk som är musiker för livet. Folk som spelar av rätt anledningar. Som Jane's Addiction som inte började spela för att kunna köpa stora hus och vräkiga bilar.

Förutom hopplockade *Kettle Whistle* från 1997 så är bandets senaste platta från 1990, något som inte verkar bekymra Farrell som sagt: "Jag tror att musiker har en biologisk klocka, man känner i magen när musiken behöver komma ut".

– Jag är väldigt stolt över denna plattan, det är det bästa jag gjort i mitt liv, menar Chris.

Hur står *Strays* sig i jämförelse med era tre klassiska album?

– Jag känner inte att detta nya material är annorlunda än det vi gjorde förut, säger Dave. Det är bara en representation av var vi är nu. Jag försöker att inte jämföra saker för då begränsar man sig själv. Dom nya låtarna passar i alla fall väldigt bra in i vårt liveset.

Anledningen till att allt känns som förut kan också vara att vissa låtar är 17 år gamla. Men flera skrevs även i studion.

– Vi har ingen plan, vi gör låtar när det passar sig och ser till att vi har kul, förklarar Dave. Jag skulle inte spendera ett år av mitt liv på något om jag inte hade kul.

– Precis. Jag har en två-årig dotter och en höggravid fru hemma men jag spenderar mer tid med Dave än med dom. Om jag inte gillade detta skulle jag definitivt dra med en gång!

Gary Andersson

Cat Power

text: Dan Andersson
bild: Therese Karlsson

Cat Power har gjort sitt tveklöst starkaste album – sitt mästerverk – i en kanon aldrig sämre än hjärtskärande. Att få henne att tala om det visar sig emellertid allt annat än lätt.

– Det mest sanningsenliga som skrivits om den här skivan är att den släpptes vilken dag den nu släpptes!

Chan Marshall alias Cat Power avtäckte sitt sjätte fullängdsalbum *You Are Free* – hennes första med eget material sedan *Moon Pix* för fem år sedan – den 18 februari i år.

– Det och att jag inte gillar att prata om den.

Mindre än 20 minuter senare dansar hon runt på Hotel Carl IX innergård, idel leenden för kameran. Närmare tvåtiden samma natt – den första dagen av årets Hultsfredsfestival – valsar hon runt i Teaterladan och håller i sig själv och sina bandmedlemmar Famous Grouse direkt ur flaskan i ett tappert försök att dricka dem under scenen.

Men här, under lugg ned till ögonbrynen i hotellets källarmatsal, viskar hon orden så tyst att de knappt når fram.

– Min vän sade att den är ett mästerverk men jag tror inte på honom.

Marshall mässar ordet mästerverk tre gånger tyst för sig själv innan hon fortsätter.

– Det låter bara roligt att anta att en människa är förmögen att åstadkomma

”Fråga mig om något annat..”

ett mästerverk. Vad är ett mästerverk? En uteliggare som har målat en skylt där det står, du vet, ”Dra åt helvete, jag hatar er, era jävlar, ge mig lite mat”. Kanske det är tillräckligt? Jag vet inte, säger hon, och tystnar några sekunder innan hon tillägger:

– Fråga mig inte om det. Jag är ledsen... Fråga mig om något annat...

Nej, Marshall har knappast gjort sig ett namn som lättpratad, i synnerhet i fråga om musik. Andra ämnen – att hyran på hennes lägenhet i New York bara gått upp tio dollar på lika många år – flödar ur henne som ett rinnande vatten, men så snart ämnet närmar sig hennes album så sinar det.

Kanske är det också begripligt om hennes skivor verkligen är de exorcismer som rykten gör gällande.

Men det innebär inte att de inte är värda att tala om, särskilt *You Are Free* som med sitt närapå plägsamt intima folkanslag onekligen, vad hon än säger om saken, är Cat Powers storverk.

Det innebär inte heller att hon är vare sig ovillig eller oförmögen att förmedla den ödesmättade och bitterljuva melankoli hon lika ogenerat som ohämtat utstrålar på skiva och scen. I syn-

nerhet viljan finns där, i den ständiga rastlöshet – inte sällan misstagen för kaos – som dominerar hennes konserter. – Fler låtar! Fler låtar! Vi får spela dom i dubbel hastighet – vi har bara 30 minuter på oss, instruerar hon bandet under Hultsfredskonserter, innan hon tar sig an ännu en pianodrivnen låt hon avbyter halvvägs igenom.

Den viljan är emellertid, som sagt, begränsad till drygt en timme på scenen. – Det var 29 minuter, säger hon med ett hastigt leende innan hon kastar sig vidare in i nästa.

– Om jag tycker om vad jag gör?

Marshall smakar på frågan som om hon aldrig hört den eller ens övervägt den.

– Jag måste tycka om det för jag accepterar att det är vad jag gör. Om jag inte gjorde det här, så skulle jag vara...

Tystnaden infinner sig som många gånger tidigare innan hon tittar upp under luggen.

– Jag skulle inte vara lycklig. Jag menar, jag skulle kanske kunna vara lycklig men..., är allt hon hinner med innan svaret utmynnar i ytterligare ett:

– ...Fråga mig om något annat...

Nyheter

Ute nu!

bob hund

Det där nya som skulle vara så bra.....
Nu furiössinnel med en helt ny låt. Kommer bara på denna

030409 Oslo, Betong

030609 Göteborg, Chalmers
030709 Lund, Mejeriet

David & The Citizens

Until The Sadness Is Gone

Välkommen tillbaka till David & the Citizens värld av skönhet, fulhet och obeständighet.

Ute nu!

Spearmint

My Missing Days

Ett album som gör en sådär ruskigt poppycklig!

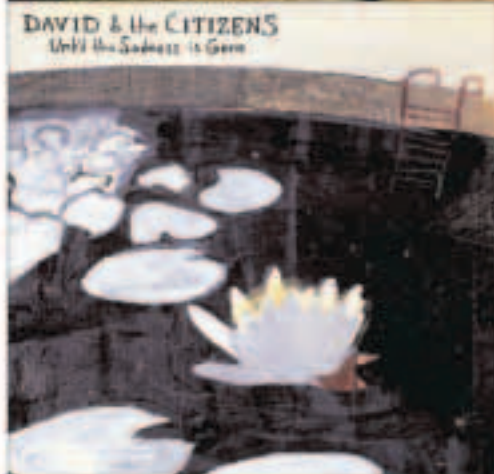
Vive La Fête

Nuit Blanche

3:e plattan ifrån denna electro-pop duo från Belgien som

en kvinnlig sångerska.

030924 Lund - Smålands nation
030925 Linköping - Herrgårn
030926 Göteborg - Playground
030927 Stockholm - Debaser

10/9

The Bear Quartet Angry Brigade

Ett klassiskt popalbum, och en jämförelse med "Gay Icon" eller motiverat.

Sverige turné i Oktober och November!

24/9

First Floor Power Nerves

Nytt fantastiskt album med Jenny Wilson i spetsen!

031016 Linköping - Herrgårn
031018 Hässleholm - Perrong 23
031107 Stockholm - Kågelbanan

Ute nu!

Ben Weaver Hollerin' At A Woodpecker

Americana vänner check this one out!!! Mojo Americana album of the Month!

Broadcast Haha Sound

Sockersöt, suggestiv och hypnotiskt bra popmusik på denna trios nya platta.

Trött på dekadensen

Carl-Johan Vallgren är en av Sveriges mest hyllade författare just nu. Men jag träffar honom inte för att prata litteratur utan anledningen är hans senaste och fjärde skiva. Självt tycker han inte att det finns någon annan musiker i Sverige som kan berätta stories på det sätt han gör.

Årets Augustprisvinnare har alltid sett sig själv i första hand som musiker och i andra hand som författare. Han är noggrann med att poängtera att han i grund och botten är en musiker som börjat skriva böcker och inte en författare som börjat spela musik.

När jag träffar honom i Malmö är han oklanderligt klädd i kritsträcksrandig grå kostym och skjorta. Han ser ut som en blandning mellan Nick Cave och en ung Tom Waits.

– Jag har hållit på med musik så mycket längre än med litteratur. Jag spelade gitarr och piano på kommunala musikskolan och hade en massa olika band som tonåring. Men när sen skrivandet kom in i bilden lade jag ner musiken ett tag. När jag flyttade till Berlin i början av nittiotalet började jag lyssna mycket på europeisk kabaret-musik som inspirerade mig till att börja med musiken igen.

Carl-Johan beställer in en bakad potatis och öl. Det finns något lite nervöst, hastigt över hans rörelser men hans leende är brett och välvilligt. Han verkar glad över att för en gångs skull få prata om sin musik. Han beskriver sin nya skiva som en

svängig blandning av rysk punk-polka, country och visor.

Hur skiljer sig *2000 mil, 400 nätter från dina tidigare skivor*?

– Jag höll på att förlora mig själv något på förra skivan med den där storbandslatin-poppregeln. På den här skivan har jag tagit flera steg bakåt. Jag behövde ett musikaliskt miljöombyte så jag bytte ut alla mina musiker och skaffade en ny producent; Johan Johansson som tidigare producerat Stefan Sundström och Lars Winnerbäck. Sen tänkte jag efter vilken musik det var jag egentligen ville göra, vilken musik det var jag älskar, och det är rysk polka, kabaret-pop och country. Sen har jag skrivit en riktig mördarballad för första gången i mitt liv. Jag har ju skrivit mördarballader förut men dom har varit lustiga som *En bedragen kvinnas avsked*. Men det här är en riktigt brutal och tragisk historia som är ganska hemsk, det tyckte jag var intressant ur ett mänskligt perspektiv: livets baksida och ondska som så sällan får komma till uttryck i populärmusiken. En annan grej som gör att den här skivan skiljer sig åt är att den är mycket allvarigare. Satiren är i stort sett borta.

Hur kommer det sig?

– Privatlivet. Jag flyttade från Berlin och skiljde mig från min fru som jag träffade för tretton år sedan. Det märktes i och för sig redan på förra skivan *Kärlek och andra katastrofer*. Den är ohyggligt bitter.

Är Charlie Johansson ditt alter ego?

– Ja, på många sätt. Jag har inte varit med om lika mycket som honom men nästan lika mycket, skrattar Carl-Johan. Och en del värre saker, för den delen, som inte tål att göras musik av.

Precis som i den svenska vistraditionen finns i Vallgrens texter återkommande figurer. I *Charlie Johansson i Marrakesh* från första skivan blir huvudpersonen förälskad i en prostituerad kvinna som rånar honom in på bara kroppen. Han tvingas springa naken genom medinan med hennes kvarglömda väska som enda camouflage. När polisen arresterar honom upptäcker de ett kilo knark i väskan och Charlie hamnar i fängelse.

Vad är det som är så lockande med dekadens?

– Jag vet inte om jag dras till det längre. Jag har supit och knarkat tillräckligt i mitt liv. Det är ju farligt, självförbrännande – man kan dö! Berlin inbjöd ju till dekadens under nittiotalet. Min dåvarande hustrus och min lägenhet fungerade som ett hotell för skandinaviska konstnärer. Vi umgicks med en massa jättespännande europeiska och amerikanska konstnärer också. Det var fantastiska år men också jävligt hektiska. Nu försöker jag leva lite lugnare. Jag är faktiskt 38 år och kan inte hålla på som en 20-åring hur länge som helst.

– Sen så tror jag inte på myten om den lidande konstnären. Den myten har tagit livet av så många människor. Livet före konsten. Men det är klart att man måste ha upplevt en massa sorger för att kunna vara glad. Vad är glädjen utan sorgen? Ingenting.

Du flyttar snart till Stockholm. Hur är ditt förhållande till Sverige numera?

– Det har lugnat ner sig. Så länge jag inte läser svenska dagstidningar så tycker jag att det är helt okej i Sverige. Jag håller Sverige på en armlängds avstånd. Mitt problem är att jag är en småstadssnubbe från en by utanför Falkenberg. Jag projicerar min hemby på hela Sverige och det är då jag blir paranoid. Min roman *För Herr Bachmans broschyr* tar ju upp det där. Den är jävligt nära mig men riktigt så galen som den mannen är jag inte. Jag skrev den på fullaste allvar som ett brev

till en vän men sidantalet bara växte. Jag kunde till slut inte skicka det, dom skulle tro att jag var fullständigt sinnessjuk. Man skickar inte ett hundrasidigt brev fullt av förföljelsefantasier till en vän. Så jag vred till brevet och gjorde det till en roman.

– Ett problem med Sverige är att det är lite av en enpartistat. Det är problematiskt att ett parti haft makten i sjuttio år, i princip oavbrutet. Det strömlinjeformar människors tänkande.

När du sommarpratade förra året spelade du bara din egen musik. Hur kom det sig?

– Jag passade på att dra in lite Stimpengar! Nej, jag tyckte att folk skulle lyssna på min musik mer än vad dom gjort tidigare. Jag tyckte att jag hade något viktigt att säga. Men det var många som blev skitförbannade. Det kom ilska insändare till Expressen och Aftonbladet där dom skrev "Hur kunde han?". Allra härligast var en före detta riksdagsman för Ny Demokrati som gjorde en radioanmälan för att jag gjort en frontalattack mot Bert Karlsson. Jag ser det som en fjäder i hatten. För tio år sedan stod Bert Karlsson och saluförde riktigt unkna halvfascistiska åsikter som otroligt nog är glömda nu. Han borde få äta upp sin gamla skit.

Vad lyssnar du på just nu?

– Jag lyssnar mycket på Georg Kreisler; en nästan okänd österrisk-judisk kabaret-artist men en av dom största låtskrivarna i modern tid. I övrigt är jag en riktig hora när det gäller musik. Jag kan vara otrogen med vilken musik som helst. Just nu lyssnar jag mycket på Joni Mitchell och Ben Harper. Och så på rysk polka förstås. Men det där växlar hela tiden.

Vad tycker du om den svenska vistraditionen?

– Bellman är förmodligen vår största diktare och kompositör någonsin. Jag gillar alla som kan berätta en bra story, och det kan Bellman som ingen annan. Jag hade gärna blivit Sveriges nya viskung men jag är samtidigt glad att jag har så mycket andra europeiska och amerikanska influenser.

Som en äkta gentleman betalar Vallgren min öl och följer mig till tågstationen. I väskan har jag ett exemplar av hans nya platta. När jag lyssnar på den saknar jag sarkasmen men i gengäld får jag världens mest lyckoframkallande låt, *Min ryska drottning av Berlin*. Inspirerad av rysk folkmusik och med en text om kärlek i Berlin far den fram genom rummet i ett rasande tempo. Men om Vallgren blir vår nästa stora viskung får framtiden utvisa.

Carl-Johan Vallgren om:

Serge Gainsbourg:

"Vad kan jag säga; min största idol kanske. Serge är enormt viktig för mig. Det finns få artister som betytt så mycket för mig. Han har förmågan att ständigt förändra sig som artist och musiker. Jag gillar allt med honom utom hans reggae. Jag avskyr reggae-Serge!"

Madonna:

"En fejk och en katastrof för den feminism hon säger sig stå för. Hon är morsan till Britney och Aguilera. Jag tycker bara det är tragiskt."

Marilyn Manson:

"Det är show business på högsta nivå och en riktig spark i arslet på den amerikanska kristna högern. En välförtjänt spark."

Carl-Einar Häckner:

"Det är pinsamt men jag har aldrig sett honom uppträda. Däremot har han varit på en av mina konserter och satt längst fram. Det gjorde mig lite nervös för jag tänkte att han trodde att jag skulle börja trollo och det kan jag inte. Han kom in i logen efteråt och diskuterade scenshowen. Både han och jag tycker att en bra scenshow också ska ge något visuellt. Mina shower är ju ofta åt drag-hållet med mycket smink. Jag brukar ha mycket läppstift eller

sminkade blåtitor. Sen använder jag mig av såpbubblor och tomteblöss."

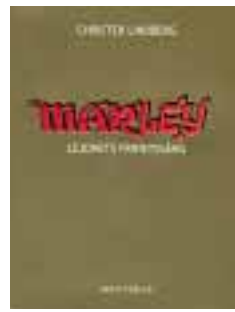
Lars Demian:

"En bra artist och en god vän. Vi har en del saker gemensamt i det att vi båda är ganska europeiska. Men han saknar latingrejen, countryn, jazzen och den ryska polkan som jag jobbat med. Jag är mer rysk och amerikansk än honom och han är mer fransk än mig."

Lagom till terminsstart förväntar man sig kanske även från mediasidan högtravande löften om nysatser och förbättringar. Och visst blir det lite sådant. Vi lovar att även fortsättningsvis spegla det mesta av det bästa – eller intressantaste – inom musiklitteratur och DVD idag, likväl som kasta ett öga i backspeglarna när väl valda milstenar återlanseras. Det är samma mål vi siktar mot sedan begynnelsen och vi tror fortfarande på det. Som Groovevännen och inspiratören Jason Spaceman anför: "Jag ville göra *Electric Ladyland* för 3 000 pund. Jag påstår inte att vi lyckades, men bara genom att sätta målet så högt åstadkom vi en skiva bortom våra egna förväntningar."

Dan Andersson/medieredaktör

BÖCKER

"Marley: Lejonets frihetssång"
CHRISTER LINDBERG
Arkiv förlag

Trots att denna svenska Bob Marley-biografi känns både oproffsig, spretig, kortfattad och ytlig stannar en skön känsla kvar en bra stund efter att jag lagt ifrån mig boken. Kanske har jag trots allt underskattat Christer Lindbergs fanzineaktiga text? Näe, mer troligt är att ämnet i sig är så intressant att jag gärna fortsatt läsa 235 sidor till – Bob Marleys liv och musikaliska resa innehåller som bekant intresanta anekdoter i överskott.

Marley är indelad i en första och andra bok där den senare är kronologisk och inriktad på låtar, album och spelningar. Där berättas kortfattat om såväl Robert Nesta Marleys kreativa höjdpunkter som hans förhållande till de ursprungliga vapendragarna Bunny Wailer och Peter Tosh. En viss inblick i branschen ges också och allt avslutas med efterdyningarna i form av hans postuma skivor. Det är också denna del av *Marley* som är mest långgrandig och förutsägbar, men ändå självklart ett måste i en musikbiografi.

Bok ett tar istället ett större grepp och försöker ge en historisk bakgrund till rastafarianismen, reggaen och landet Jamaica – allt som påverkade Bob Marley från det att han växte upp i byn Nine Mile till dess att han flyttade till Kingstons slum och vidare ut i världen. Problemet är att läsaren inte någonstans i texten kommer nämnvärt närmare personen Bob Marley. Istället slussas man i rask takt förbi händelser och serveras skissartade resonemang utan att de känns förankrade. Författarens vilja att utforska sitt

ämne känns inte speciellt stort och denna brist på glöd och engagemang ger boken en underlig avståndskänsla. Det känns mest som Christer Lindberg – vilket också antyds i förordet – bestämt sig för att slutligen, efter att ämnet varit på tapeten i flera år, skriva sin bok om Bob Marley. Detta är kanske inte den bästa inställningen inför ett projekt, men nu är *Marley* i alla fall ute och kanske fungerar den som en språngbräda för vidare läsande – flera boktips finns nämligen i slutet.

Gary Andersson

"Scattered Words"
"Up For It"
KEITH JARRETT
ECM

I år mottog pianisten Keith Jarrett Polar Music Prize, musikens – som skivbolaget uttrycker det – Nobelpris. Det var kanske inte sådär väldigt underligt. Skulle någon ifrån jazzvärlden ta emot det borde det nästan vara Jarrett, inte bara för att han är en enastående improvisatör och pianist utan också för att han lyckas sälja skivor. Inspelningar som inte är alltför svårtillgängliga, utan som i sin självklarhet passar likväl under middagen som under koncentration i hörlurar. Han tilltalar också som person många med sin lätta stil, sitt säregna scennärvaro (med stön och krumbukter) och sin lagom new ageiga linneintellektualism. Jag tycker själv mycket om att lyssna på hans skivor men har ruskigt svårt för den andligt borgerliga attityd och självgodhet han har till sin musik.

I den lilla boken *Scattered Words* samlas en kort essä av Jarrett med en otroligt kompakt biografi, intervjuklipp ifrån mitten av 1960-talet till

nu, samt en fullständig diskografi från hans mer än 30 år långa samarbete med det tyska skivbolaget ECM. Därtill samlas förstas också en mängd bilder från de senaste åren, tjugisvt svartvita. Det är emellertid inte mycket till bok, utan mer en slags stillsam hyllning till honom själv från hans skivbolag. Essän kring improvisation är skissartad och bekräftar bara alla fördomar om Jarrett som självgod och lätt anspråkslöst arrogant. Han beskriver kärnan i sitt spel som att bara nå "den där känslan", men samtidigt beskriver han sig själv som tre olika personer som möts över klaviaturen: improvisatören, kompositören och lyssnaren. Dessa tre interagerar med varandra och vips handlar det bara om "just play" – egentligen bara förtäckta ord för att säga att han är äckligt begåvad, dolt bakom låtsatteoretiska omvägar. Nog sagt.

Tillsammans med Gary Peacock och Jack DeJohnette har Jarrett sedan 1983 spelat sig igenom otaliga jazzstandards. Att han valt att koncentrera sig på det arvet och inte på egna kompositioner är förstas ett oerhört medvetet val. De utmärkte melodier som trängs i den amerikanska populärmusikhistorien anser han vara alldeles för bra för att inte utforska närmare. Många gånger har trion också hittat nya vägar in i uttjatade låtar som *My Funny Valentine*, *Never Let Me Go* och *It Never Entered My Mind*. Det låter fräsch, sommarsoftande och krispigt som det finaste rispapper.

Up for it, som spelades in under en regnig kväll i Juan-les-Pins i Frankrike förra året, är lite som en best of från hans standardsprojekt. Som alltid är det koncentrerat och utsökt spelat och speciellt i *Autumn Leaves* fångar han essensen i sitt eget projekt. Övergången till skivans enda original, titelspåret *Up for it*, är magnifik och även stycket i sig får mig att hoppas att Jarrett anser att standardsperioden kan vila lite och i stället spela in ett antal egna kompositioner med trion.

Fredrik Eriksson

"Mick Ronson: The Spider with the Platinum Hair"
WEIRD & GILLY
Independent Music Press

Det är inte många av de åtskilliga musiker som genom åren passerat genom leden bakom David Bowie som lyckats med konststycket att såväl synas som göra sig hörd jämte den store popposören. Mick Ronson – som gitarrist i The Spiders from Mars tillsammans med Bowies kanske mest berömda skepnad Ziggy Stardust – är antagligen den ende, och, om inte, onekligen den främste. Ingen annan har varken förr eller senare tillåtits vara en del av ett radarpar med Bowie lika utpräglad som han och Ziggy under i första hand åren 1972/1973 och skivorna *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* och *Aladdin Sane*. Redan då inmutade han sin plats i rockhistorien, en position som ingen sedan dess lyckats vare sig ifrågasätta eller frånta honom. Det är därtill en både unik och berömvärd plats, varför man inte kan annat än ställa sig frågande till varför författarpseudonymerna Weird och Gilly finner det nödvändigt att redan i omslagstexten till *Mick Ronson: The Spider with the Platinum Hair*, den första biografi som tillägnats gitarristen, plikttröget statuera att: "Han var också så mycket mer." Nej, det var han

inte – som om det skulle vara något fel med det. Ronson må ha varit många saker – däribland en av de snällaste och trevligaste personerna i rockbranschen enligt såväl familj och flickvänner som musiker han arbetat med och de bandmedlemmar som till och med mottagit julklappar av honom – men han var aldrig mer än artisterna han spelade med.

Av de många beundrare ur det digra artistgalleri som författarna samlat att berätta sina minnen av Ronson är det vare sig hans sejour med Bob Dylans Rolling Thunder Revue eller något av de två soloalbum han hann med under sin livstid – Ronson avled den 29 april 1993 i levercancer – som omnämns. Istället är det just Ziggy Stardust han för så gott som samtliga är synonym med och älskad för. Det är också just den tiden som även Weird och Gilly (alias som i sin tur, talande nog, hämtats ur låten *Ziggy Stardust*) trots allt ägnar 60 av strax över 200 läsbara sidor åt. Det är svårt att tänka sig en mer passande elegi än den ödesmättade akustiska version av *Ziggy Stardust* som Joe Elliot från Def Leppard spelade dagen efter Ronsons död. Som Elliot själv berättar: "Hela publiken höll upp tändare men de vaggade inte med dem som man gör under ballader i arenor. De höll dem stilla, som under en mäsas." Dan Andersson

Dan Andersson

DVD

"Live in Brazil"
INDIA.ARIE
Earth Escapes/BMG

Spirituella soulsångerskan India.Arie flyttar sig så nära rytmen och musikens puls som man kan i denna DVD-serie, underbetitlad *Music in High Places*. För henne är musik något man inte kan eller vill vara utan och på besök i Brasilien tar hon med sig musikerna ut i vattenbrynet, trädgården och till historiska byggnader och spelar sju hudnära egna låtar som får lyssnaren att rysa av välbehag. Några slagverkare, ett par akustiska gitarrer och körsång är allt som behövs för att göra musik som berör.

Låtarnas ämnen sätts också i relief mot platser som besöks, såsom *India's Song* som följer på en visit i katakomber där slavar härbergedes.

Men det mjuka och följsamma fotot i den prunkande och färgrika miljön gör även denna DVD till en visuell upplevelse, vilket är väldigt ovanligt och extremt efterlängtat. *Live in Brazil* är en organisk resa genom musik och liv – vilket för vissa av oss betyder samma sak.

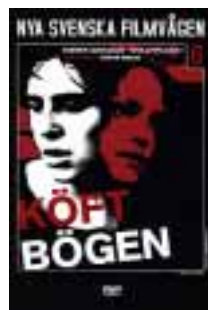
Gary Andersson

"God is in the House"
NICK CAVE AND THE BAD SEEDS
Mute/Playground

Dokumentären om inspelningen av Caves förra platta, 2001 års känslofyllda mästerverk *No More Shall We Part*, tar tittaren rakt in i Abbey Road-studion där vi verkar röra oss fritt bland Bad Seeds-medlemmar, tekniker och besökande barn. Den kreativa energin är påtaglig och den evigt cigarettökande men alltid prydliga Nick Cave pendlar mellan total musikalisk utlevelse, hjärtliga skratt och tidsödande körarrangemang. Kommentaren som fastnar kommer när bandet precis spelat in en exceptio-

Henrik Strömberg

nell version av *The Sorrowful Wife* och inspelningsteknikern betygsätter den som 98 på en 100-gradig skala – Caves svar lyder: "Då är det bäst att vi gör den igen". Kortfilmen ger således en utmärkt inblick i vad som kan utspela sig i studion när en klassiker föds.

På scen är bandet inget mindre än hypnotiska. Det bevisas också genom de 14 låtar som filmades sommaren 2001 i Lyon. Konserten är intim men ändå storslagen – framför allt Cave och violinisten Warren Ellis tar ut svängarna rejält. De går från naket och stilla mässande (*Hallelujah*) till intensivt (*Papa Won't Leave You Henry*) och allt däremellan (inklusive en *The Mercy Seat* som spänner hela skalan) – kort sagt allt man kan begära av en konsert.

I mina ögon är Nick Cave tveklöst en av vår tids största estradörer och rockpoeter. Hans historier, makabra eller sökande, ackompanjeras dessutom av spännande och öppen musik vilket garanterar att man alltid vill återkomma. Jag kan definitivt se mig själv sätta på *God is in the House* med jämna mellanrum den närmsta tiden.

Gary Andersson

"Alison Krauss + Union Station Live"
ALISON KRAUSS + UNION STATION
Rounder/Playground

Alison Krauss har väl inte rönt någon större uppmärksamhet i Sverige, bortsett från att en del kanske känner igen namnet från filmmusiken till *O Brother Where art Thou*. För trots att hon tillsammans med Union Station spelat in skivor sedan slutet av 1980-talet är det just nyss nämnda filmmusik som bidragit till det större genombrottet i USA och världen, både för bandet och för bluegrassmusiken i sig.

Den konsert som nu släpps på DVD är från Louisville, Kentucky i april 2002, och den är fantastisk. Ofta känns det som att många live-konserter som släpps på video och DVD är trista och att glöden ofta saknas. Att de artister som är intressanta nog att ge ut livespelningar med också är så rutinerade och trötta att de aldrig orkar engagera. Med Alison Krauss & Union Station är förhållandet det rakt motsatta. Här finns en glöd och spelglädje som smittar av sig; det syns hur kul det är, det syns hur bra det är.

Det är bluegrasscountry som dominerar, men ofta med popinslag, det är inte alltid renodlad country men aldrig renodlad pop. Och även om bluegrass inte alltid är den muntraste av genrer så svänger det ofta så att man inte kan låta bli att må bra. Alison Krauss själv har en röst som inte kan lämna någon oberörd, och resten av bandet, stora namn inom genren, är rusligt skickliga och tajta. Det är inte ofta jag faller för hela konserter utan minsta spelmiss-tag och med nästan kliniskt klart ljud, men det här är för bra, för charmigt och för sympatiskt för att invändningar ska te sig relevanta.

Konserten finns också utgiven på CD med två spår som inte finns med på DVD:n, vilket väl är enda anmärkningen på DVD:n. En bonus-DVD med de obligatoriska intervjuerna och scenerna bakom scenen medföljer också, och när man sett hela konserten känns det faktiskt kul att titta på den. För man vill inte gärna sluta titta.

Magnus Sjöberg

"Köftbögen"
regi JOHAN MELIN
Nya Svenska Filmvågen 6/Paradiso

Herrljunga 1994. Punkaren Johan har problem. Hans flickvän ska åka från stan, bandet han spelar bas i har ingen framtid och stadens fotbollsfascister har retat upp sig rejält på hans fula kofta och palestinasjal. Det är inte lätt att vara 16.

Johan Melins självbiografiska 69-minuters-film *Köftbögen* är snyggt filmad och klippt, med bra skådisar som fångar tafattheten i de sena tonåren med alla sina pinsamheter på pricken. Den helvetiska småstadstristessen målas upp med all önskvärd skärpa. Ibland blir det lite väl tydligt och tempot är ibland väl lågt för filmens bästa.

DVD-magazinet *Nya svenska filmvågen* kommer allt längre ifrån målsättningen att innehålla fyra-åtta kortfilmer per nummer, hela nummer sex består av *Köftbögen*. Extramaterial som bortklippa scener och kommentatorspår är kul, och det är roligt att DVD:n är kodad i äkta widescreen.

Henrik Strömberg

"Eskimo – The DVD"
THE RESIDENTS
EuroRalph/Sound Pollution

The Residents har gjort mycket bra. På skivor som *The Third Reich 'n' Roll*, *Commercial Album* och *Meet the Residents* har den amerikanska multimediegruppen ironiserat över sextiotalsmusik, skapat ljudkollage och sysslat med konstmusik. Hela tiden med finess och glimten i ögat.

Albumet *Eskimo* gavs ut 1979 och påstods innehålla äkta eskimåmusik som spelats in av en mystisk N Senada som också tagit mängder av foton. När plattan nu återutges är det som DVD med text och bild som ackompanjerar de sex låtarna. Det berättas om eskimåernas liv genom ödsliga stämningar som förstärks av de blåtonade stillbilderna. Anslaget är till synes seriöst men The Residents humor lyser igenom här och där.

Ljudet är perfekt och musiken väl mixad i Dolby digital 5.1. Men det är synd att skivan klockar in på blott 40 minuter plus bonusmaterial (som många gånger gömmts undan för tittaren). Självt föredrar jag gruppen när den tar ut svängarna och gör mer utflippade grejor.

Robert Lagerström

FLER DVD
PÅ HEMSIDAN

KARL BARTOS

"Communication"

Nytt album med
Karl Bartos från Kraftwerk

Sony Music
www.sonymusic.se

ginza.se
FÖR OSS SOM GILLAR FILM OCH MUSIK

APPARAT

"Duplex"

Shitkatapult/Border

Att komplettera elektronisk musik med akustiska instrument som saxofon och klarinett är definitivt ett vinnande koncept. Som en kaosmatematikers allra elegantaste formler omvandlade till musik, endast de varmt elektroniska rytmerna och harmonierna från Apparats maskiner hade räckt långt. Nu kopplade med Hornel Eastwoods blås och Klas Yngborns kortare sånginlägg och det går inte att värja sig längre. *Duplex* plockar upp handen från förra årets imponerande *Tttrial and Error* och presenterar ett både mer sammanhållet och genomtänkt uppträdande. Imponerande.

Henrik Strömberg

BAD BRAINS

"Banned in DC, Bad Brains Greatest Riffs" Caroline/Virgin

Bad Brains betydelse för amerikansk hardcore är odiskutabel. Tillsammans med Black Flag och Minor Threat utgör de fortfarande, så här en tjuo år senare, själva grundfundamentet. Liksom elektronikbögen Greg Ginn och absolutisten Ian MacKaye var också rastafarianerna Bad Brains en udda klick i hardcorelandskapet. Förutom att vara svarta i en annars totalt vitdominerad miljö var de också betydligt skickligare musiker än alla andra med influenser från jazz, fusion, reggae och P-funk. Deras till en början otroligt snabba punk blev liksom sinnebilderna av DC-hardcoren, trots att de ganska snart flyttade till New York. Deras första skivor i brytningen sjuttio/åttioal är förstas klassiker, återförenings-skivan *I Against I* och sista riktiga studioalbumet *Quickness* betydligt svajigare med redan då asjobbigt rapmetal och besvärliga synkoper.

Banned in DC, Bad Brains Greatest Riffs, är förstas en helt värdig introduktion till gruppens både bra och dåliga sidor. Man får dras med ganska saggig knävelfunkmetal, halvroliga reggae-inspelningar och där emellan deras första fantastiska hardcoreutbrott. Det enda egentliga bonusmaterialet är en icke släppt instrumentallåt och en ganska tråkig konsertvideo. Givetvis är det ett måste att ha hört debutsingeln *Pay to Cum* och det mesta av det tidiga materialet. Mycket av det finns i och för sig samlat på skivan *Black Dots* men är man det minsta nyfiken på deras reggaeförsök så är *Banned in DC* ett klipp.

Fredrik Eriksson

BAD CASH QUARTET

"Midnight Prayer"

Warner

Fredrik Strage nämnde i Tryck till att många (kritiker och dylika) har hamnat i luven på Bad Cash Quartet. Han gav själv någon syrlig kommentar och sa sedan vänd mot kameran: "Vi ses på stan, killar" och knöt sina nävar. Han är för bra den där Strage. Och det BCQ är bäst på är trallvänliga upptempo-låtar med en stark refräng och Broder Daniel-körer. *Big Day Coming, Amuse You, Heartattack* etc. Låtar som sätter sig i hjärnan efter första lyssningen vare sig man vill eller inte. Det förra albumet var kantat av sådana och varenda singel blev en stor hit. Två år senare kommer så uppföljaren och utleda som de är på gladpop med trumpetor har BCQ valt att på ett flertal av låtarna dra ned tempot. Arga och vilsna är de dock fortfarande. Meningen med livet gick ej att finna i vare sig illegala substanser eller i kyrkan. "I only breathe because I can", sjunger Elisson i *Dirty Days* som är en av de få låtar på plattan som byggts upp på BCQ:s gamla formula. Även i popdången *Searching is Killing Me* känner man igen soundet.

Plattans utropstecken är dock *Nights are*

Mine som inte alls låter som BCQ. Snarare som ett skramligt gammalt band från Creations katalog. Ett Pastels indränkt i motorolja. Sockersöta *I Care About You All* är förmodligen den låt jag kommer tralla på när jag snubblar fram genom höstlöven. Redan nu har jag *Twenty Two* på repeat i hjärnan. "Cause I don't need nobody else but me/To destroy myself/I do that fine on my own". Krossade hjärtan och självdestruktivitet, vad mer behövs i en sång?

Midnight Prayer är inte fullt så övertygande som *Outcast*. Eller kanske ska jag säga att låtarna inte är lika direkta. Det krävs några lyssningar. Men efter att jag sett dem spela live på trappan till Medborgarhuset ändrar jag uppfattning. Live får låtarna en helt annan tyngd. Även de mer lågmälda. Så visst är *Midnight Prayer* övertygande. Och jag är imponerad av att de vågade ta ut svängarna så pass att de till och med hamnade i kyrkbänken. Med lite tur har Martin Elisson svingat förbi en lektion i engelskt uttal till nästa platta. D'oh!

Annica Henriksson

MARY J BLIGE

"Love & Life"

Sony

Det tog väl knappt ett par veckor innan jag gav upp Marys förra album *No More Drama*, det var helt enkelt för trist. Strax efteråt kom Faith Evans Sean "Puffy" Combs-producerade *Faithfully* som i sina bästa stunder lät som den skivan man önskade att Mary hade gjort. Hennes gamla kör-sångerska och hennes gamla producent sopade banan med henne. Så skulle det förstås inte vara.

Marys återförening med Puffy på den här skivan är en genialisk idé. Ingen av dem har ju senare i karriären gjort något större än gemensamma mesterverket *My Life* från 1994. Med undantag av *Not Today* som alltid lika genialiske Dr Dre ligger bakom (suveräna Dre-produktionen *Family Affair* var för övrigt en av få godkända låtar på *No More Drama*), har Puffy producerat rubbet på *Love & Life*. Och det låter väldigt väldigt bra. Jag älskar varje nostalgisk blinkning tillbaka till deras tidigare storverk (telefonsvarar-intro! Method Man!), älskar hur Puffys produktioner är så perfekta för just Mary.

Det här är förmodligen det näst bästa Mary gjort och det vill förstås inte säga lite.

Thomas Nilson

CHICKS ON SPEED

"99 Cents"

Labels/Virgin

Berlin-baserade electroclashbandet Chicks On Speed är förra årets mest hypade. Men när de nu äntligen släpper sin nya skiva känns det nästan som om jag tröttnat lite. Ibland kan för stor hype ge motsatt effekt.

Jag måste erkänna att min första genomlyssning blev något av en besvikelse med få undantag. Skivans första spår *Fashion Rules* är en fantastiskt kaxig och cool låt men eftersom den släpptes som singel i julis har den redan spelats sönder. Andra spåret *We Don't Play Guitars* är även den kaxig och en känga åt de machomän som anser att riktig musik måste innehålla gitarer. Detta är skivans bästa spår efter *Fashion Rules*. Albumet är i sin helhet en aning mer konventionellt och trallvänligt än tidigare skivor men det gör mig ingenting. Det gör att de politiska texterna kommer fram tydligare än förut. Från att "bara" ha varit electro-donnor känns de mer och mer som ett nytt Le Tigre (om än något snällare). Chicksen ställer sig framförallt starkt kritiska mot vårt sjukligt kommersiella samhälle.

Min favorit förutom de två ovan nämnda låtarna är den discovänliga *Love Life*. I övrigt

kan jag tycka att det blir lite fånigt emellanåt. Jag gillar inte alls deras Tom Tom Club-cover *Wordy Rappinghood*. Den förfärliga barnramse-refrängen gör att håret på mina armar ställer sig rakt upp av ren förfäran och blygsel. Men mina små hårstrån lägger sig dock snart när jag tänker på hur mycket ett band som Chicks On Speed faktiskt behövs. Även om de kanske inte riktigt lever upp till sin hype så är de bättre än något som spelas på MTV just nu. Musik som är både samhällskritisk och rolig att dansa till växer inte på träd. Go girls!

Moa Eriksson

CLIENT

"Client"

Toast Hawaii/Playground

Det handlar om kärlek och passion i *Price of Love*, om droger och beroende i *Pills*, om sexuell besatthet i *Diary of an 18 Year Old Boy*. Det berättas om hur det är att längta till den stora staden och äventyret som stavar rock i *Rock and Roll Machine*.

Det skulle alltså kunna vara vilken rock'n'roll-skiva som helst. Men nu är det inte det. *Client* är istället en skiva full av vemodigt dansant syntpop som ekar av influenser från bland andra Human League, Bronski Beat och OMD. Och det är inte så dumt. Särskilt singelspåret *Price of Love* och *Rock and Roll Machine* är upptempo-låtar som redan är klubbklassiker på ställen där alla har nattsvart mascara i drivor runt ögonen. *Client* är inte nyskapande. Här låter det som om tiden vridits tillbaka till 1981. Men de gör fin pop och det förlåter faktumet att detta är nostalgimusik.

Mats Almegård

THE CORAL

"Magic and Medicine"

Deltasonic/Sony

Mindre än ett år efter den självbetitlade debuten kommer The Corals uppföljare. På något sätt känns det rätt naturligt, eftersom förra plattan var sprängfylld med idéer, musikaliska referenser och en attityd som kändes så respektlös och fantasifull att The Coral kändes som ett band som inte hade några begränsningar. Och man blir heller inte direkt besviken på *Magic & Medicine*. Men det känns som att den är mer återhållsam än debuten, allt hålls i stramare tyglar.

Borta är de flesta av de halsbrytande vändningarna och infallen, det som gav den största fräschören och lyssnarupplevelsen. Det är fortfarande en salig blandning av klassisk pop, sextioal och psykedeliska byggstenar, men inte längre lika lekfullt och sällan många ingredienser inom enskilda låtar. Här finns kanske fler omedelbara och vackra låtar som inte styckas upp utan får vara just klassiska popmelodier, exempelvis *Liezhah, Don't Think You're the First* och *Eskimo Lament*. Men trots att det är en sammanhållen och bra platta, känns det som att ungdomen gått förlorad för The Coral. Att man är på väg att bli ett, visserligen utmärkt, vanligt popband. Och det känns inte odelat positivt.

Magnus Sjöberg

THE DARKNESS

"Permission to Land"

Atlantic/Warner

Vänta lite. Vad är det här? Mitt i Justin Hawkins stjärnhopp från trumpodiet fryser vi bilden. Vi behöver tid att tänka. Frontfiguren i Englands nya rockhjärta The Darkness blir hängande i luften med armar och ben brett isär. Tur att mannen bär spandexoverall. Mitt bland falsettylande, gitarronani och kroppsnära tigermönstrade plagg följer sig musik så bra att det blir omöjligt att avfärda The Darkness som en plojgrej.

Bandets klassiska hårdrock har fått engelsmännen att rusa till skivbutikerna när debutalbumet *Permission to Land* släpptes i somras. Med en andra plats på landets topplista som följd. Jag förstår dem, för plattan är fylld av stöddiga AC/DC-riff, sköna Thin Lizzy-harmonier och passningar till underskattade band som Poison och Guns N' Roses. Dessutom har The Darkness en självklara känsla för bra låtar.

De tar alla rockklichéer och gånger dem med hundra. Textmässigt avhandlas förstas både brudar ("Get your hands off my woman, motherfucker!") och knark ("Gimme, gimme, gimme that smack"). Men det blir charmigt på något vis. Avslutande *Holding My Own* skulle lätt ha platsat på *Power Ballads*. Även här är The Darkness svåra att stå emot.

Sådär. Justin Hawkins landar på scengolvet. Han plockar till sig en Gibson Les Paul, lutar huvudet långt tillbaka och river av ett ylande solo.

Daniel Axelsson

DAVID & THE CITIZENS

"Until the Sadness is Gone"

Adrian/Border

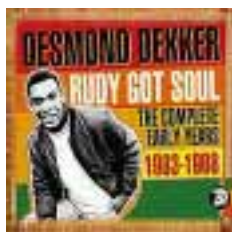
David Fridlund och hans medborgare gör musik som är något av det mest smittande och drabbande du kan höra från en svensk artist år 2003. De har nästan skapat sig en helt egen genre genom att pumpa fram episk pop-musik full av gränslös energi medan David själv, sittande vid sitt klaviatur, späckar varje låt med ord, ord, ord. Less is more har dessa skåningar aldrig brytt sig om utan ledorden är istället inspiration och transpiration – den ultimata mixen i vilken bransch som helst.

På andra fullängdsplattan *Until the Sadness is Gone* fortsätter bandet på inlagen väg. Och materialet är sagolikt starkt. Men på debuten *For All Happy Endings* från 2002 fanns ett par spår som var osannolikt bra vilket gör jämförelsen tuff. *New Direction* är en bra singel men den är ingen *Now She Sleeps in a Box in the Good Soil of Denmark*, och trots att *The End* får vägora att svalla i mitt bröst kan den inte mäta sig med *I've Been Floating*

Upstream Since We Parted. "Det var bättre förr" verkar bakåtsträvaren predika, men så enkelt är det nu inte. Varför skulle jag i så fall nynna på *Graycoated Morning* hela tiden? Och hur kommer det sig att jag ryser när *On All American Winds* och vackra *Let's not Fall Apart* spelas? Självklart älskar jag även *Until the Sadness is Gone* passionerat från minsta tamburinslag till de mjuka körerna och fetblåset. Och *As You Fall (I Watch with Love)* är en så tindrande avslutning på en platta så jag vet inte vad. Både vemodig och stolt. Skogssvensk. Fin att ha så här på höstkanten.

Gary Andersson

DESMOND DEKKER
"Rudy Got Soul – The Early Beverly Sessions 1963-1968"
 Trojan/Border

Desmond Dekker har sjungit in hur många bra låtar som helst – lyssna bara på *Israelites* och *It Mek, it Pays* och *007 (Shanty Town)*. Men från början fick han allt tjata för att få visa vad han kunde inför producenten Leslie Kong. Som naturligtvis blev överförtjust och lät Dekker omedelbart spela in en singel. Den blev en hit och succén var ett faktum.

Det här dubbelalbumet tar upp Dekkers kreativa första sex år i branschen och innehåller massor av bra låtar. Många tillsammans med vokalgruppen The Aces och samtliga producerade av Kong. Ett måste för den som tycker om ska och rocksteady.

Robert Lagerström

DIZZEE RASCAL
"Boy in da Corner"
 XL/Playground

Jag brukar inte alltid uppskatta brittisk svart musik men de gör i alla fall sin egen grej. Dizze Rascal går fram som en ängvält över en mix av garage och hiphop som inte liknar något som skulle kunna komma från USA. Dylan Mills från östra London är bara 18 år men låter ändå som om han redan sett och hört allt. Det som skiljer honom från de flesta rapparna som vuxit upp under hårda förhållanden i USA är att han erkänner att han hellre sluppit se och höra skiten och bara fått vara ifred. Sen skriker han oi istället för yo också.

Dizze Rascal berättar historier om människor han växt upp med och om förhållanden han haft med sån inlevelse och uppriktighet att i alla fall jag tror på varenda ord. Dessutom låter han sjukt stöddig när han säger "I wear my trousers ridiculously low". Måste man jämföra med The Streets blir det ungefär som att jämföra Mikael Rickfors med Johnny Cash.

Daniel Severinsson

JULIE DORION/OKKERVIL RIVER
"Julie Dorion/Okkervil River"
 Acuarela/Border

En rätt märklig splitskiva egentligen. Folkvise/lo-fi-drottningen Julie Dorion sitter ensam hemma och sjunger ökenvarma kärlekssånger om och med sina barn. Okkervil River låter precis så bra som 16 Horsepower låter på pappret, stökig americana med bibehållen hjärtlig tafflighet och charm. Ändå finns det något gemensamt drag, även om jag bitvis har svårt att precisera det.

Möjligtvis kan det ha att göra med en särskild lantlig vit trasighet, samma sorts känsla som Will Oldham lyckades förmedla på sin konsert i Göteborg i somras, som infinner sig. Ungefär samma rostiga romantik som i filmen *Gas Food Lodging* – trailer parks och syltmunkar. Jag målar upp en naiv bild av ändlösa diners och blaskigt kaffe, en slags bilmusik för pick up-bilar som sett sina bästa dagar.

Det är så fint när Julie sjunger *The Sweetest Eyes (When You Smile)*, så oskyldigt, sådär riktigt att jag inte kan låta bli att använda ordet äkta. Det har alls ingenting med den sparsmakade inspelningen att göra, det kunde lika gärna vara draperat i tusen stråkar och trumpeter, utan med hennes direkta text och vackert brutna röst. Och världens bästa godnattvisa *Cancel the Party*, finns också med.

Det Okkervil River lyckas med på sina fyra bidrag är kanske den bästa americana jag hört i år. Inte alls så att de använder sig av några nya grepp, bara det att de kan bibehålla den svårbestämda känslan jag nämnde tidigare. Dofterna av våta yllekläder, halm och gammal diesel full-

komligen dryper ut ur orgeln, gitarrerna och rösten. Så som det ska vara.

Fredrik Eriksson

JOE ELY
"Streets of Sin"
 Rounder/Playground

När Johnny Cash körde upp två elektroder i countrymusiken genom att egentligen inrikta sig mot ett mer läderknarrigt singer/songwriter-sound så var det Joe Ely och The Flatlanders som återtände min gnista för outlaw och honky tonk. The Flatlanders är allt som Crosby, Stills & Nash kunde varit och det The Thorns hade varit om de haft stake.

Elys egen solokarriär har dock pendlat friskt, med ett smärtsamt konstant bottenläge under åttiotalet. Men nu är texasbon tillbaka, med dammiga boots, Butch Hancock-signerade texter och ett lekfullt men besjälut uttryck som blåser Stetson-hattarna av såväl Merle Haggard som Billy Joe Shaver. En något murrigare produktion hade kanske varit att föredra, men å andra sidan är det oerhört befriande att Ely inte snubblat in i någon Rick Rubin-framkallad identitetskris.

Det är ingen ny sheriff i stan, men den gamle skjuter skarpare än någonsin.

Joe Strummer kan sluta rotera i sin grav.

Kristofer Ahlström

ENTOMBED

"Inferno"
 Music for Nations/BMG

Ryktet går att alla upponedvända kors börjar glöda när de riktas mot Atlantis Studios i Stockholm. Det var där LG Petrov sjöng in texterna till nya albumet *Inferno*. Petrov fräser ut salivstänk och bitterhet på Gud. Klaraste exemplet är låten med den fantastiska titeln *That's When I Became a Satanist*. "When I was a kid I fell out of a second floor window.../ I fell so hard I was gasping for air, that's when I realized God would not show me how to fly". Se där, nyblivna föräldrar, vad ouppmärksamhet och öppna fönster kan leda till. *That's When I Became a Satanist* tillhör gräddan av *Infernos* 13 spår, både vad gällr text och musik.

Ljudet är väldigt, väldigt Entombed. Deras nedstämda, distade gitarrer låter liksom oljig bilmekare med brallorna halvt nedanför rumpan. De fans som dyrkar nittiotalets klassiker *Blood Song* och *Eyemaster* känner igen sig.

De främsta låtarna och de tyngsta riffen finns i *Retaliation*, *The Fix is in* och *Descent into Inferno* med sitt stesolida Slayerintro. Om de inte bevisat det förr så har de i alla fall gjort det nu – Entombed klarar sig bra utan sin gamla låtskrivare Nicke Andersson. Men de hade också klarat sig bra utan tramsiga *Intermission*, *Infernos* glasklara skott i foten.

Torbjörn Hallgren

FANNYPACK
"So Stylistic"
 Tommy Boy/Playground

Fannypack består av DJ:s Matt Goias och Fancy och rapparna Belinda Lovell, Jessibel Suthiwong och Cat Martell, alla från New York. De gör någon slags elektronisk punkig, och dansant, old school-hiphop med influenser från Beastie Boys till 2 Unlimited och samplingar från både Yeah Yeah Yeahs och Cold Crush Brothers.

Texterna ligger på nivån "Booty up/Booty down/Work that booty all around" och framförs med grym attityd och charm. Till och med skitsen på plattan är roliga. De har ett gäng låtar som är ännu bättre än hiten *Cameltoe* och *So Stylistic* är så klart en av sommarens bästa skivor.

Daniel Severinsson

NYTT ALBUM NU!

DAN VIKTOR
JESUS FÖR EN DAG

"...STRESSBOMBARDERANDE LYRIK. HÄRLIGT GALEN ROCK SOM FÖR TANKARNA TILL NATIONALTEATERN."
 - GÖTEBORGSPOSTEN 4/5

"VÄSTMANLÄNNINGEN HAR MOGNAT VID 25 ÅRS ÅLDER, MEN PUNKATTITYDEN FINNS KVAR."
 - PER HÅGRED, EXPRESSEN 3/5

"DET ÄR ETT MUSIKALISKT EXPRESSTÅG MED EN OEMOTSTÄNDLIG LIVSKRAFT."
 - BO LEVANDER, JÖNKÖPINGSPOSTEN 4/5

WWW.DANVIKTOR.COM

popmate DISTRIBUTED BY BMG

CD / DVD - duplicering

CMM Group har 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma snabba och professionella service oavsett om din order är på 10 eller 10 000 cd-skivor.

Behöver du råd och hjälp med den grafiska designen är det heller inga problem. Mastring, självklart.

Ring oss, vi hjälper dig spara tid, pengar och energi för dina cd-projekt: 08-4414540.

CMM GROUP
 Box 646, 101 32 Stockholm
 www.compassmm.com info@compassmm.com

demo

Sommaren var varm, men ännu varmare är det i underjorden. Ett susande av ny musik, så fräsch att bara några få utvalda känt de underbara dofterna. Groove fortsätter envetet sin mission med att sprida denna fantastiska skörd även via www.groove.se. Min förhoppning är att denna text kommer att fungera som en bättre länk mellan artister och lyssnare än vad en skiva på några av de stora bolagen gör. Inga gratis luncher eller fria taxiresor, men kanske ett knippe kärlek.

Det är ännu så att slagsidan är hisnade för tradig manlig gitarrock. Det är tråkigt att konstatera att en sådan förlamande genre fortsätter att krampaktigt hålla sitt stryptag runt så många, säkert begåvade unga människor. Sluta hänga i trädiga rockband och börja tänka på din framtid!

Present Tense gör knixig gitarrock som är väldigt långt ifrån tråkigt. Istället väldigt varm sådan. Vackert vurmande för Television, Built to Spill och americana, dessutom med fantastisk bra sång, inte långt ifrån Isolation Years. Hyperpersonligt och befriat från de flesta klichéerna. Vänligt och ambitiöst arrangerat, slingrande melodier upp i en klarblå himmel och massor av gitarrer att älska.

Betydligt räre men med lite samma knevlighet forcerar enmansgruppen **Ninja Massacre** fram en ljuvlig form av digital postpunk. Lite New York-trendighet och lite The Fall, men egentligen väldigt mycket eget. Trasigt och tonårsdesperat, nintendoblopp och punkrock. Kanske inte så originellt men en väldigt hög dos charm lyser igenom alla trendkänsliga farhågor.

Så till en omgång bekanta. Först **Malmös Happy Go Lucky** vars sovrumspop även denna gång får mig att må väldigt bra. En hel del amerikansk mespop och Calvin Johnson-glimringar. Men mest av allt fruktansvärt enkel och förtjusande popmusik. Lite vemod, lite allt möjligt av det som man egentligen behöver ibland – lo-fi utan genretväng, kärlek och mysighet.

Det har bedrivits hets här mot singer/song-writers, endast några få har överlevt – av dem är **Björn Norestig** en. Denna gång återkommer han med en låt med fullt band och hans fantastiska retroppkänsla är även denna gång förkrossande. Mockajackor, svampfrisyrer, trumpetor och mollsexor. Mycket lyckliga beroende på Björns röst vars stilrena klang sitter som en smäck och som egentligen borde finnas på en vacker liten 7".

Trots en bedrägligt bränd skiva lyckas **The Iskariots** övertyga mig om att de är ett av Sveriges bästa reggaeband. Enormt stilrent och fasansfullt bra låtar med mycket rötter som rör sig långt ner i den politiska jorden utan att för den delen bli påtvingat korrekta. Sällan har jag hört något så homogent genretroget utan att det stinker pastisch. Det går tydligen att vara trovärdig även utanför Jamaica.

Så till ännu en underexploaterad genre: electronican. Konstigt nog är **Mikael Lind** väldigt ensam om att bry sig om att skicka in sina alster hit, eller så vet han om att han är ovanligt begåvad. Hans musik har mycket isländska vibbar touchat av amerikansk västkustknaster. Dessutom innehåller det hela mer än kärlek till en laptop. Här ryms faktiskt idéer som säkert skulle kunna rama in vilken sångare/sångerska som helst, men samtidigt klarar sig fullkomligt bra på egen hand.

Fredrik Eriksson

För kontakt:
Present Tense: contact@presenttense.nu
Ninja Massacre: robert_porschake@yahoo.se
Happy Go Lucky: happygolucky74@hotmail.com
Björn Norestig: bjono@student.liu.se
The Iskariots: theiskariots@mail.com
Mikael Lind: lindmusik@hotmail.com

FATTARU

"Jordnära"

Redline/Virgin

På *Jordnära* har Fattaru tonat ner attityden och kaxigheten från *Fatta eld* ordentligt. De kallar sig Fattarubarnen och rappar på skivans mest pretentiösa spår *Barnen* "I all galenskap vem tänker på barnen?" utan en gnuttan ironi. Masse och Oskar Skarp har producerat det mesta och musiken är ofta långsam med reggaefluenser och riktiga instrument på nästan varenda låt. Egentligen är det bara singeln *Bättre* och *Ton för ton* med Masayah som hade passat in på debutplattan.

Språket är ibland närmast ålderdomligt och ord som "gossebarn" förekommer flitigt. Efter *Fatta eld* gick jag runt och sa "vafan troru" i ett halvår men jag kommer nog inte göra samma sak med nya uttryck som "mys på det".

Mingus har blivit pappa och verkar inte vara på särskilt dåligt humör utan lägger flera känslolagda verser om sin flickvän och sin son. Kristoffer kör fortfarande flest flerstaviga rim men fokuserar mer på innehåll än texter. Mackan rappar ibland lika varierat och självsäkert som Jay-Z och koncentrerar sig fortfarande mest på flytet och skrytet. Och med rader som "Mitt namn e Mackan och ni vet vad betyder/Det finns inget sätt att inte röra på nacken när jag flyter" behövs inget djupare budskap.

Jordnära är en ärlig och personlig skiva och det är starkt av Fattaru att inte anpassa sig till vad de tror folk vill ha. Som helhet funkar plattan OK men jag saknar toppar och det naturromantiska titelspåret måste vara Fattarus sämsta låt någonsin.

Daniel Severinsson

TERRY HALL & MUSHTAQ

"Terry Hall & Mushtaq"

Honest Joe/Capitol

Det var ju inte så här man trodde att en solo-platta med Terry Hall, tidigare i Specials, Fun Boy Three och Colourfield, skulle låta. Från att mestadels ha gjort ska- och släpande popmusik har han här slagit sig samman med Mushtaq, känd från Fun-Da-Mental. Resultatet är nästan svindlande: ett klassificerbart möte mellan pop och euroasiatisk folkmusik, en västerländsk approach till mellanasiatiska kulturer, rytmer och instrument. *A Tale of Woe* – som är en rätt vanlig och maklig popsång med oemotståndlig klädedräkt. *They Gotta Quit Kicking My Dog Around* – en livsbejakande zigenskt kulturbyrgga. Hela skivan känns som en engagerad och öppen karta som kan leda vart du vill.

Terry Hall låter rätt ofta som en David Byrne som blivit kär i östeuropeisk musik, som tar till sig de unika egenskaperna i främmande musik och gör de till sina egna utan att manipulera för mycket. Precis som world music ska låta för att leda någonvart, och precis som popmusik ska låta utan att bli anlagad för att vara rigid eller bakåtsträvande. Precis som en platta ska låta.

Magnus Sjöberg

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY feat. JONAS KULLHAMMAR & SVENERIK DAHLBERG

"Live at Oslo Jazz Festival"

Moserobie

T(II)NC smäller av några av sina bästa låtar förstärkt med saxofon och extra klaviatur. Jonas Kullhammar, en av Sveriges mesta saxofonister, har samarbetat med bandet förr och återfinns även i sångaren Dennis Lyxzéns solo-projekt Lost Patrol. Det blir kanske inte så många jazzutflykter och improvisationsrundor, men visst får T(II)NC:s retrosprakande revolutionsrock en skön knuff av de extra musikanter-

na. Lägg till bra mellansnack och ni har en gjuten liveskiva, som i viss mån även fungerar som en bra samling.

Mikael Barani

KILLING JOKE

"Killing Joke"

Zuma/Sony

Det finns människor i världen som man inte vill träffa ensam i en mörk gränd på väg hem från krogen. Jaz Coleman är en sådan. Även om Jaz tackar den bomullsmjuka sångerskan Sarah Brightman i konvolutet skrämmer hans röst skiten ur mig.

Killing Joke bildades 1978 i den fashionabla stadsdelen Notting Hill och har under åren influerat en imponerande skara band konkur-renter världen över skulle döda för. The Cult, Metallica, Faith No More, Nine Inch Nails och Nirvana kan alla ställa in sig i hyllningskören. På Killing Jokes självbetitlade skiva sluts cirkeln med Dave Grohls medverkan på trummor. Denna ambulerande trummis har snart sitt namn med i allt som handlar om hårt driven rock. Och Dave sparar som vanligt inte på krafterna. Han bankar lika mycket ilska i trumskinet som Jaz förmedlar via mikrofonen.

Killing Joke är den perfekta illustrationen av en allt mer galen värld där Jaz framstår som den självklare härskaren. Det är mörkare än den mörkaste natt, jordens undergång väntar bakom varje ackordbyte, och Jaz ord förvandlar din annars så lysande tillvaro till en brinnande mardröm. Det är inte svårt att förstå att Mike Patton gärna slänger på en Killing Joke-skiva för att få inspiration till sångslingor och galna musikexperiment.

Alla industriband, skräckrockare och Terminatorrobotar på denna sidan galaxen bör fila mer på sin brutala och aggressiva sida då Killing Joke krossar allt och alla under sina fötter. Eller som Jaz skriver: "right now the world needs Killing Joke more than ever". Det är bara att hålla med.

Andreas Eriksson

LAIBACH

"WAT"

Mute/Playground

Allt sedan Laibach bildades 1980 i det land som då officiellt var Jugoslavien har de väckt kraftiga reaktioner. Alltifrån avsky till hänförd beundran har mött dessa industritungviktare.

Huruvida de är fascister eller inte har diskuterats i oändlighet. Och nu kan diskussionerna börja igen för Laibach är tillbaka med ett nytt album.

B Machina inleder *WAT* och det på typiskt Laibach-vis. Det är pompöst och dramatiskt med svepande stråkljud, dovt puttrande syntbas, industriklangor som kastar mörk skugga över texter som "Let them sleep who do not know the final day is here". Domedagen är här och Laibach har utsett sig själva att spela upp till en sista dans. Och det är vad de gör i skivans andra spår, *Tanz mit Laibach*. Den låter som en blandning av DAF och Rammstein, fast utan de senares fläska gitarrrattor. Det är gammal hederlig body music som den låt i början av åttiotalet. Fast de stannar inte där, vissa låtar visar upp influenser från deep house som *Du bist unser*. Men den är väldigt "deep" såklart, avgrundsdjup. Det som inte ändrats är sångtekniken som blir väldigt påfrestande efter bara ett par spår. Det är mörkaste bas som låter knarrig och enförmig. Synd, för musikaliskt är detta ett steg vidare för Laibach.

Mats Almegård

FURRY LEWIS

"Good Morning Judge"

Fat Possum/BonnierAmigo

Ännu ett historiskt dokument inspelat 1962 av George Mitchell. Den här gången handlar det om Furry Lewis. En man som hade sin storhetstid på 1920-talet och sedan på sextio- och sjuttio-talet. Han lärde sig spela på en hemmabyggt gitarr, rymde tolv år gammal för att åka på så kallade medicine shows där man sålde en medicin som kunde bota alla sorters krämpor och sjukdomar. Det var under en sån resa som han sjutton år gammal blev av med sitt ena ben när han hoppade av ett tåg i farten.

Att lyssna på Furry Lewis är som att läsa Steinbecks *Vredens druvor*. Om människans misär i ett Amerika utan hopp. Där man ändå på något mirakulöst sätt lyckas se ljuset på tillvaron.

Furry Lewis dog 1981. Då hade hunnit med en hel del. Spelat på *The Tonight Show*, gjort en rad inspelningar, turnerat land och rike runt, haft en liten filmroll som sig själv i *Dixie Dance Kings*. Han har dessutom varit förband till Rolling Stones. *Good Morning Judge* är en självbiografi över ett intressant livsöde väl värt att fördjupa sig i.

Per Lundberg GB

KRAFTWERK

"Tour de France Soundtracks"

Capitol

Mja... är det tillåtet att vara besviken? Får jag säga något negativt, utan att bli beskylld för att vara en gammal gubbe som tycker allt var bättre förr? Inte för att det var någon som trodde att Kraftwerks nya skiva skulle vara lika innovativ och revolutionerande som tidigare album, men det här... det är ju inte ens vidare intressant.

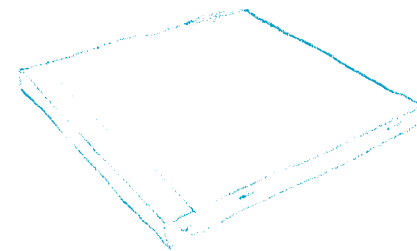
Redan 1986, när *Electric Café* kom ut, var det många som menade att resten av musikvärlden kommit ikapp Kraftwerk, men det albumet hade i alla fall bra och minnesvärda låtar. Bästa låten på *Tour de France Soundtracks* är gamla *Tour de France* från 1983 som avslutar albumet. Och det är inte ens den riktiga 1983-versionen utan en nyinspelning – ryktet säger att de spelade in den igen för att ta bort alla spår av de två före detta medlemmarna Karl Bartos och Wolfgang Flür. Skillnaden är inte stor, men för första gången tänkte jag mer på porr-

filmssamlingar än utmattade cyklistar när jag hörde andhämtningarna i låten.

Resten av albumet flyter mest ihop. Givetvis är det inte direkt dåligt, inte efter allt det arbete som lagts ner på det, men det engagerar inte. Att det inleds av nästan tjugo minuter varianter på tveksamma *Tour de France 2003* (en annan låt) gör inte saken bättre. Vad som var utmärkande för Kraftwerks tidigare musik var att den kändes distinkt och klar men ändå spännande. Det var inte sådan här bakgrundsmusik.

Henrik Strömberg

MIGALA

"Restos de un Incendio"

Acuarela/Border

Någonstans i Madrid, förra året.

Sergio Leone slickar frimärken med David Lynch. Stuart Staples, Nick Cave och Leonard Cohen trängs kring mikrofonen. Någon skickar runt en kvarting Grandad. Kurt Wagner lägger om golvet. I hörnet: en gatumusikant med ett dragspel på magen och en plastrensa från en psykavdelning runt handleden. Stuart Braithwaite sliter loss några strängar och hänger upp sin gitarr i mikrofonstativet. 16 Horsepower håller andakt eller fördriver demoner, ingen vet. Någon lyssnar på radio på AM-bandet.

Ungefär så låter det när man ska beskriva hur spanska mörkermännan Migala låter och om det verkar rörligt, så visst, i teorin kanske, men all denna mosaik fogas sömlöst samman över ett domedagsmonument på nästan femtio-sju minuter. Mörkt och förvirrat, men med en slags hypnotisk inneboende värme som vaggas in i ett förrädiskt lugn.

Och där stannar man. I en timme. Gladeligen. Om och om igen.

Kristofer Ahlström

MONDO GENERATOR

"A Drug Problem That Never Existed"

Ipecac/Border

Nick Oliveri har alltid varit den mest intressanta och galnaste medlemmen i Queens of the Stone Age. Och Nick gör ingen besviken på sin andra soloskiva.

Men tro inte att Mondo Generator handlar om en förlängning av stonerrocken som han hamrar ihop med QotSA, även om det finns vissa kopplingar till den mer välkända ökenrocken. På *A Drug Problem That Never Existed* hämtar Nick istället den största inspirationen från det bästa som åttiotalets hårdrockscen hade att erbjuda. En mer traditionell garagerock med en klar flört till The Misfits.

Ibland låter Oliveris röst påfallande lik Brian Johnson i AC/DC. Samma skrikiga whiskeyröst som är sådär oemotståndligt skitig. Femton låtar med utflippad rock där endast de akustiska *All I Can Do* och *Day I Die* drar ner på tempot. *I Girls like Christ* handlar det om formel 1-punk med domedagssång och de andra spåren får en att undra över vad som föregår i killens hjärna. Trummisen Brant Bjork från Kyuss och Fu Manchu, gitarristen Dave Catchind från QotSA och basisten Molly Maguire är alla med på galenskaperna.

Det är inte konstigt att Mondo Generator ligger på Mike Pattons bolag Ipecac, men den snubben har väl utvecklad fingertoppskänsla.

Andreas Eriksson

NINE

"Killing Angels"

Burning Heart/BonnierAmigo

I rock'n'roll high school finns det ett skolämne som heter Name Your Band. Där får man lära sig att namnet är viktigt. Den lektionen skippade Benjamin Vallé och övriga medlemmar i svenska Nine. Istället för att lirka fram nåt bättre än "Nine" har de repat in högklassig rock på volym tio. *Killing Angels* vältar affärer där andra vältar kiosker.

Sångaren Johan Lindqvist har en ganska unik röst. Han låter som en arg, 90 centimeter lång kloning av Blackie Lawless och Dennis Lyxzén. Till det kommer ett oerhört upplyftande metallkomp. Det sitter lika smäckt och smidigt som ammunition i magasin. Nines musik får lyssnaren att vilja hoppa upp på scenen, sjunga med och skaka på rumpan som en doa-doatjej.

Med låtlängder anpassade till radions tre

minuter kan vi hoppas att P4 vågar stå upp till sitt löfte om public service. Två tips till Svensk-toppens producent är att lyssna på svängiga *Watching the Train Go by* och *Inferno* med sin brutala hair metal-refräng. De som inte är musik-producenter kommer även att shejka loss lite extra till *Euthanasia*, *Discontent O.D.* och *Cardiac Arrest*.

Torbjörn Hallgren

HEATHER NOVA

"Storm"

Big Cat/V2

Heather Nova har egentligen alltid fascinerat mig mer som person än som artist. Hon växte upp på en båt utanför Bermuda men hamnade så småningom i London där singer/songwriter-karriären tog fart på allvar.

På sitt femte album, *Storm*, har hon, istället för att jobba med en mängd olika musiker och producenter, släpat med sig Mercury Rev in i studion. Det verkar ha varit ett förnuftigt val. Heathers röst är skör som glas och bärs upp fint av de Mercury Rev-typiska ljudmattorna. Till plattans starkaste spår hör vackert vaggande *You Left Me a Song* och *Aquamarine* med sitt dovt dånande gitarrbrus. *Drink it in* är som ett stjärnfall – tindrande skönhet följt av ett crescendo och ett långsamt glödande utlocknande som ger rysningar längs ryggraden.

Storm är tveklöst bland det mest intressanta Heather Nova gjort. Samtidigt finns det fortfarande många stunder man hört för många gånger förr för att det ska bli riktigt intressant.

Johanna Paulsson

PAULINE

"Candy Rain"

Sonet/Universal

När jag hör det proggiga flöjtspålet av Dungen på låten *Babylon* inser jag att *Candy Rain* har fler bottnar än den sweet-souliga *Runnin' Out of Gaz*. Detta gör mig glad även om nämnda svängsingel var ett av vårens glädjeämnen.

Visst låter denna tjuogoårings debutplatta väl snäll emellanåt, fast ju mer jag lyssnar och funderar hittar jag detaljer som får mig intresserad. Talangscouterna har inte lyckats tvinga Pauline Kamusewu att producera en strömlinjeformad platta, tvärtom innehåller *Candy Rain* sprittande och nynnigla byggstenar som får leendet att växa. Blås- och rytmfyllda *Are You Feeling Better* och Sade-glassiga *Doubts* är tillsammans med smått aggressiva *Nothing Back* och rockiga avslutningen *Zitchie* starka och kaxiga låtar för svenska soulartister att försöka toppa. Titelspåret innehåller det mesta och är därmed också en bra inledning på en debut, men charmigast är nog släpiga kvällsbrisen *I Did Nothing Wrong* med sin karibiska lukt. I den använder Pauline dessutom en stor del av sitt röstregister, fast på ett väldigt avslappnat sätt. Kanske kan Pauline bli Sveriges svar på Mary J, eller varför inte sikta ännu högre: Erykah Badu...

Gary Andersson

PEACHES

"Fatherfucker"

XL/Playground

Electropunkens egen femme fatale, Peaches, är tillbaka med en ny platta. Soundet på *Fatherfucker* är aningen rockigare och skitigare än på debutplattan *The Teaches of Peaches*. På spåret *Kick it far* hon dessutom förstärkning av den gamle garagerock-kungen Iggy Pop. Men kvar finns också minimalistelectro med rap-aktig sång. *Stuff Me Up* är en halvsjum duett med gamla Kitty-Yo-kompisen Taylor Savvy medan *The Inch* är en klockren dansgolvsshit med mycket åttiotalskänsla.

Textmässigt sett är det mesta sig likt. Köns-

orden och svordomarna haglar och jag förmodar att censurpipet hörs konstant i den amerikanska etern. Men det bekommer knappast den smått sexgalna musiklärarinnan från Kanada. "I don't give a damn about reputation, I don't give a fuck..." vrålar hon hämningslöst på öppningsspåret. Frånvaron av djup känns nästan befriande kordad samtidigt som språket på samma gång blir aktivt feministiskt. Skaffa genast!

Johanna Paulsson

THE PERISHERS

"Let There be Morning"

NONS/MNW

Den långa väntan är över. Äntligen kommer den andra plattan från ett av Sveriges bästa band. Ingen kan väl ha missat den oemotståndliga debuten *From Nothing to One*. Efter den har bandets utvecklats, musiken är mer fulländad och arrangemangen fler. Sångaren och textförfattaren Ola Klüft har dock ännu inte kommit över sin före detta flickvän. Men han låter inte lika desperat som på debuten där allt var nattsvart. "I'm having trouble breathing/You're sitting on my chest/I sure could use the rest/Leave me", sjunger han i *Trouble Sleeping*. I *Going Out* slickar han sina sår och bestämmer sig för att hitta någon annan, men avslutar med "I just wish she could be you". Det är det som är det fantastiska med The Perishers. Att låtarna känns så äkta. Att texterna är skrivna med sådana ord som gör att de känns autentiska.

Jag vet ingenting om Klüfts privatliv. Han kan vara lyckligt gift sedan är tillbaka men bara råkar ha en förkärlek att skriva om krossade hjärtan. Men det spelar mindre roll. Huvudsaken är att känslorna de vill förmedla når fram. Med råge.

Debutplattan inleddes med orden "If everything's the same/When I wake up tomorrow/I'm giving up". På det nya albumet heter det "Hello future goodbye past/Now each breath can be my last/Will I see another dawn?/Will I be reborn?". Avslutningsspåret *Let There Be*

Morning skulle kunna vara ett svar på The Smiths *Asleep*, då båda låtar handlar om ett slut, eller ett självmord om man så vill. Morrissey däremot ville inte vakna upp igen (åtminstone inte ensam) medan Perishers ändå hoppas på en ny morgondag. Fullt så mörk är inte *Weekends*, men även den handlar om väntan på en bättre dag. Om tristessen och monotonin vi vanliga förvärvsarbetsare måste utstå i väntan på att få vara oss själva under helgen. Plötsligt låter det väldigt naivt i mina ord, men naivt låter det inte när man hör pianointrot följt av Olas ömtåliga röst.

Let There Be Morning är ett starkt och genomarbetat album, men inte riktigt lika genuint hjärtskärande som debuten.

Annica Henriksson

POLE

"Pole"

Mute/Playground

Stefan Betke har alltid gjort musik i en egen genre. När han nu kommer med ett nytt Pole-album lutar han sig fortfarande mot dub och electronica men använder också element från hiphop. Och satsar till och med på rap, av Fat Jon från Ohio, vilket gör det hela mer levande än vanligt vilket förstärks av både ståbas och förvrängd bebop-saxofon. Men visst hörs det att det här är en skiva med Pole.

Robert Lagerström

THE RAPTURE

"Echoes"

Vertigo/Universal

The Rapture är världens bästa band och *Echoes* är världens bästa skiva. Det spelar ingen roll att de har hypats i det oändliga, för just nu kan jag inte göra annat än att hoppa runt av glädje till den bästa danspostpunk sedan aldrig. Det har nämligen aldrig funnits ett så pass bra band som The Rapture. Så sluta upp med att sitta med armarna i kors och låtsas att hypen ljuger, att du har genomskådats den, att du minsann har hört en tolvå som är så och så mycket bättre –

MARS VOLTA

"De-loused in the Comatorium"

GSL/Universal

Konstaterar efter noga övervägande att det här är inte bara årets skiva. Mars Volta har i mina öron gjort 2000-talets hittills bästa rockplatta. Har vridit och vänt på skivsamlingen och inte hittat någon platta som matchar *De-loused in the Comatorium*. Måste nästan gå tillbaka till mitten av sjuttio-talet och Led Zeppelin för att komma i närheten.

På något konstigt sätt så är Mars Volta och Led Zeppelin släkt, eller åtminstone nära vänner. Det handlar absolut inte om ren och rak rip-off. Snarare då att Cedric Zavala och Robert Plant är varandras tvilling själar.

Samma gäller för Jimmy Page och Omar Rodriguez-Lopez. Page var en banbrytande gitarrist på sin tid. Det är Omar Rodriguez-Lopez också, banbrytande och nyskapande. Lägg därtill en basist och trummis med otrolig timing och intensitet.

De-loused in the Comatorium är EN skiva. Det finns inget som heter singelsläpp i Mars Voltas värld. Här är det helheten som räknas, inget annat. Därför blir jag lite förbannad av blotta tanken på att *De-loused in the Comatorium* inte kommer att hamna på någon försäljningslista. Band som Mars Volta lyckas aldrig hamna där. Och i ärlighetens namn så har de inget där att göra heller. Mars Voltas

musik är för oss som kräver lite mer. Som inte nöjer oss med dussingitarrer, JC-styling och en fotovänlig sångare/sångerska. Mars Volta är på blodigaste allvar. Då krävs det en hel del av dig som lyssnare.

De-loused in the Comatorium är just essensen av rock, själva meningen med just ordet rock. Rebellisk, nyskapande och samtidigt ömt vårdande av det som en gång var. Visst man kan höra ekon av Led Zeppelin och Pink Floyd, men i den mix av influenser som Omar och Cedric visar upp får även samba, hardcore, hårdrock och pop plats. Tillsammans med Rick Rubin som producent har de gjort det bästa som hänt musikvärlden på mycket länge. Så bra att till och med polarna i Red Hot Chili Peppers inte kunde låta bli att vara med, Flea och John Frusciante medverkar.

Avslutar som jag började. Det här är den bästa platta som gjorts på mycket mycket mycket länge. Köp den och njut.

Per Lundberg GB

Vinyl

Hårt sjuttioalsrockande **Captain Murphy** snärjer på *Hello Policeman!* in sig i tekniskt skickligt, men ganska trågt, bluesnissel. Deras fint genomskinliga tiotumsvinyl, släppt på Bonnier Music, blir dock omgående roligare. Låten *Mojo Workin' Mama* sätter igång med *In the Midnight Hour*-sväng och fortsätter med munspelsutflykter och stark refräng. Baren-Sonny och de andra grabbarna behåller sedan partystämningen i ösigt, pianoklinkande *Daddy Can Dance* innan avslutande *Roll and Tumble* tar vid. En låt med ungefär samma problem som öppningsspåret. Enkelhet och effektiva melodier är nästan alltid bättre än teknisk uppvisning.

Daniel Axelsson

Vanligtvis tvårikska gaphalsen **Promoe** gör på *A Likkle Supm Supm* (DvsG) snäll och svängig reggae med musik av tyska Perry Roman. Det funkas utmärkt och man hoppas på mer av samma vara på kommande albumet *The Long Distance Runner*. B-sidan *Road Doggz* har ett vanligt beat av BreakMecanix och är inte lika nödvändig.

Mobbade Barn Med Automatvapen har på EP:n *Nu ännu drygare* (Juu) ersatt Seron och Leo med DJ Large. Trots detta har DJ Embee och BreakMecanix gjort musiken som känns fräsch. Pst/Q och Organism 12 sprutar ur sig lite mindre punchlines än vanligt och koncentrerar sig mer på berättandet vilket är bra. Dessutom är det coola teman på *Småaker* och *Förr eller senare* med Timbuktu och Chords.

Daniel Severinsson

Skivbolaget Labrador fortsätter att mata ut popsinglar av relativt hög kvalitet. På *Get it Straighter* tassar **Wan Light** i orkestrala Mercury Rev-landskap, utan att innehållet känns särskilt relevant eller intressant. Men, förstas det hela mer än väldigt tjsigt.

Betydligt mer sparsmakat är bolagskollegorna **Edson** som på *148020* fortsätter prestera Violent Femmes-pop med skotska skruvar. Våldigt vänligt och trevligt, nästan lika opretentiöst avslappnat som en cocktail i handen på Brian Ferry. Förstås inget som någon kommer att bry sig om, tyvärr.

Säkert kommer inte heller någon att lyfta på ögonbrynen åt indiekaterna **Daydream Valleys** *Slumber EP* (Rev/Vega). För trots genomgripande halvskrammelindie i gammal god Telescopes-anda känns det hela mer retroindie än vad som egentligen är hälsosamt. Det hindrar dem ändå inte från att prestera smått fantastiskt drömsk pop på i alla fall tre fjärdedelar av en EP och säkert hittar de någon som fortfarande väntar på uppföljaren till *Loveless*.

Fredrik Eriksson

Äntligen är **LFO** tillbaka, numera med Mark Bell som enda medlem. *Freak* (Warp/Border) bjuder på brutal och fett syntig techno som påminner lite om Luke Slater vid tiden för *All Exhale*. Inte riktigt av samma klassikerstandard som *LFO* eller *Tied Up*, men definitivt kul ändå. De två B-sidorna är inte dåliga, men inte heller något att yvas över. Kanske lika bra att vänta på albumet som kommer den 22 september.

Henrik Strömberg

Jag gillar den lätt klaustrofobiska stämningen på stockholmarna **Meine Kleine Deutsches** fyrårtars EP *Krystal* (Big Brothel). Det är kanske mer ett sound och groove än riktiga låtar men titellåten är riktigt bra och Maria "Samantha" Johanssons lätt galna, temperamentsfulla röst är väldigt lyckad.

Jonas Elgemark

det finns liksom ingen anledning att tro att det kommer någonting bättre just nu.

Echoes skulle kunna vara så tom, tråkig och ytligt poänglös, The Rapture fångigt ihopstylade ynglingar runt 22, på detta sätt hade det varit så mycket lättare att förhålla sig till den. Men i all sin ocoolhet är de också det coolaste som finns. De har gitarrerna för högt upp, några av dem är lite för gamla, men de har befriat koklockan från sleazerock och saxofonen är åter med, utan fusionvibbar. Visst låter Luke Jenner som Robert Smith, visst har man tröttnat på alla genrer som börjar med electro och visst är det lite väl mycket Gang of Four – men vem bryr sig? Inte när den ruggigt fräna remixen av *Olio* studsar runt, inte när det skramlar som bäst på *Heaven*, inte under Bowieballaden *Open Up Your Heart*. Inte heller när *I Need Your Love* drar ut all house som finns i stela vita ben och tumlar det toktorrt i Contortions-saxofoner, inte i noisediscon *The Coming of Spring* eller under den inte för lite spelade koklocksanthemet *House of Jealous Lovers*, eller i den kaotiska, mest anonyma, titelspåret, eller i *Killings* stenhårda monotoni, eller i den bästa av alla – *Sister Savior* – där DFA slår in en fullträff i kombinationen discosyntbasar och skrammelgitarrer. Eller ens i *Love is All*, sällan har sjuttioalshalvfartsrock låtit fräschare, och inte i avslutande *Infatuation* som i all sin hemlighet inramar strängassel och discofest med en sista dans in i hjärtat. Nej, det är bara att kapitulera inför San Diegos finaste sedan Trumans *Water*, buga, bocka och sluta bekymra sig om musikens framtid.

Fredrik Eriksson

SPIRITUALIZED

"Amazing Grace"

"Sanctuary/Showtime"

På förra plattan tyckte jag Jason Pierce gav upp lite för mycket till förmån för det ibland vilnsa experimenterandet med gospel och körer. Men i och med *Amazing Grace* har han gjort en perfekt platta att åka på turné med. Jag kan inte vänta på att få höra detta live. Men den känns inte som exempelvis REM:s *Monster*, en platta gjord enbart för att passa att framföras live. Här finns riktiga låtar och fullt av överraskningar i ljudbilden. Och allt är tillbaka där jag antar att Pierce har sina rötter – Velvet och Stooges. Med andra ord är det ett steg tillbaka till det som var Spacemen 3:s styrka. Men ändå ett steg framåt eftersom Spiritualized gör det så bra. De är så tilltalande eftersom de befinner sig utanför alla rockrörelser, för att de gör okonventionell rock'n'roll, ofta med en underliggande soulkänsla och ibland gospel. Man slipper det tillkämpat rätt rockiga som dominerar på rockscenen idag. Hela *Amazing Grace* är nedbäddat i den sedanligt karaktäristiska atmosfär där det hypnotiska samsas med det lekfulla och som sagt en stor dos aggressiv rock med finesse. Inte alls fel.

Jonas Elgemark

THICKE

"A Beautiful World"

Nu America/Universal

Allvarligt talat – vad är detta? En platta med spår som omväxlande låter som D'Angelo, Prince, Stevie Wonder och Beatles gjord av en vit kille med flummigt långt hår? Kan det funka? Är det på riktigt? Och kan någon vara utan Thické?

Svaren är färre än frågorna för mig, men nerstrippade *Oh Shooter* är en av sensommarens funkigaste spår med sitt ensamma trumbeat, ensamma basgång, ensamma pianoklink, varma gitarrsvaj och ensamma sång. Lagg efter en stund till scratch, blås och lite vocodersång och

låten är fullständig. Gör sen som jag: spela den om och om igen. Emellanåt låter du titelspåret med sina barbershopkörers sticka emellan: "People are pregnant and underpaid/ dododo dododo yeah!.../It's such a beautiful world". Jag fattar. Min dator är full av virusmail och sommarens är över – men livet är ändå fantastiskt!

Och vad ska man säga om *When I Get You Alone?* Där han samplat Beethovens 5:a och låter själv som Jay Kay från Jamiroquai! Inte lika klockrent, men jag förlåter honom eftersom han redan i nästa spår *The Stupid Things* blir innerlig och nära igen: "I'd love to have your cake and eat it too/All I wanna do is please you/ Please myself by living my life too".

Sammantaget innehåller *A Beautiful World* soulmusik djupt begravd i hängelsoffan, vilket passar mig alldeles ypperligt. Det borde passa resten av världen också tycker jag.

Gary Andersson

TIED & TICKLED TRIO

"Observing Systems"

Morr Music/import

De är troligtvis varken bundna eller kittlade, och de är definitivt inte en trio. Vad de är är ett kollektiv tyska musiker som spelar någon slags jazz väl förankrad i det nya århundradet. Närmaste beröringspunkt torde vara Red Snapper i sin instrumentala inkarnation. Vad var det de kallade det... Fuck off-jazz. En beskrivning så god som någon. Det är inte svår fusionjazz, och det är inte heller sval och tråkig nu-jazz från Compost. Nej, det svänger rejält om låtar som *Freak-machine* och *Motorik*. Tied & Tickled Trio har en nerv och närvaro, även i de mer meditativa spåren, som gör *Observing Systems* till en härlig och spännande skiva som förtjänar en plats i din skivsamling.

Henrik Strömberg

THE WEAKERTHANS

"Reconstruction Site"

Burning Heart/BonnierAmigo

Ens förhållande till band och artister är ibland som riktiga kärleksförhållanden. När första skivan släpps är allt nytt och spännande. Passion och glädje. När platta nummer två hamnar på skivdiskarna börjar man ställa frågor. Är det allvar? Kommer det att hålla?

Kanadensiska Weakerthans är ett band som klarade den första prövningen med lätthet.

Sångaren och gitarristen John K. Samson satte ihop gruppen efter att ha hoppat av punkgänget Propagandhi. Första skivan *Fallow* såg dagens ljus 1997 och uppföljaren *Left and Leaving* kom tre år senare. Båda lika fantastiska. Weakerthans sorgsna, ibland lite countryinfluerade, indie-rock är väl varken nyskapande eller "det hetaste man kan höra just nu" – bara jättebra. Texterna har ett enormt djup. En poetisk ädra utan att bli pretentiösa ("Let the rain be your applause, every encore soothe your rage/Squint with one eye, hum a show-tune, and wait for your ride to say: Oh that's where you must have lost your way"). En vänsterradikal underton utan att bli sakpolitiska eller "in your face" ("Terrorized by the ruling party: calendars and commas/Small request, could we please turn around?").

Och så den tredje, "svåra" skivan. Förutsägbarhet? Vardag? Kanske, men ibland är vardagen så fin och naturlig att man aldrig behöver tvivla. Med *Reconstruction Site* lärmar de mig lika berörd som alltid. Det är lätt att älska Weakerthans.

Daniel Axelsson

NEIL YOUNG

"Greendale"

Warner

Neil Young har beskrivit *Greendale* som en musikroman, en släktsaga om familjen Green i Greendale, en fiktiv stad på USA:s västkust. Temat är engagemanget mot medias utveckling och en sundare inställning till miljö och natur. En rockopera helt enkelt. Jag har inga problem med det.

Problemet med *Greendale* är att allt bara lunkar på och låtarna tenderar väl ofta åt traditionellt hållen gubbrock. På *Greendale* uppstår visserligen det som brukar uppstå när Neil Young möter Crazy Horse. De lyckas förvandla det som i grunden är popcountry till sitt egna kärva sväng, de tänjer på de instrumentala partierna och skitar ner allt ordentligt. Men Young håller tillbaka sitt gitarrspel, gitarrljudet är visserligen lika sprucket som vanligt, men de långa hängande gitarrsolona har uteblivit. I jämförelse med *Ragged Glory* känns *Greendale* blek och tillrättalagd och inte alls lika nervig. Det är inte förrän i sista låten *Be the Rain* som det lossnar och då värmer det.

Neil Youngs närvaro på rockscenen känns fortfarande självklara och viktig men det börjar bli alltmer i teorin än i praktiken.

Jonas Elgemark

THE RAVEONETTES

"Chain Gang of Love"

Sony

Alla kommer att skriva upp The Raveonettes fullängdare. Och folk kommer att gnälla över att alla kritiker tycker likadant. Så låt dem. The Raveonettes gör den absolut snyggaste, farligaste och sexigaste musiken idag. Och ni som har invändningar kan lugnt fortsätta lyssna på 50 Cent.

Fullängdaren från The Raveonettes bjuder på större variation än *Whip it On*, även om de fortfarande trampar runt i Bb minor-träsket och har som regel att låtarna högst får vara tre minuter långa. Den superba singeln *That Great Love Sound* är spåret som ligger närmast det sound vi är vana vid. *Noisy Summer* börjar som en sockersöt gammal barnvisa, det vill säga innan de skruvade gitarrerna distade till bortom igenkänns tar över. Countrydoftande *Love Can Destroy* känns som en hyllning till Gram Parsons och Emmylou Harris. Men mest av allt låter det

som The Jesus & Mary Chain. Lyssna på *Little Animal* till exempel och säg mig om det inte låter som något Jim Reid skulle ha kunnat knäpa ihop. Plus att inledningen påminner om *Just Like Candy*. Hur som helst. Bättre än så här blir det knappast. Det känns löjligt att behöva säga det, men *Chain Gang of Love* kommer givetvis finna med på åtskilliga årets-bästa-listor i december månad. Och när de yngre generationerna flera är från nu kommer att fråga vad som var coolt på vår tid kommer vi unisont säga The Raveonettes.

Annica Henriksson

groove cd 1

Vi på Groove är jättenöjda. Nu släpper vi nämligen vår första bland-CD. Till våra prenumeranter vill säga. Här ser du vilka låtar som kom med, gå in på www.groove.se och bli prenumerant själv. 249 kronor kostar det, då får man 9 nummer av Groove hem i brevlådan. Och skivor varje gång förstås.

LADDA HEM OMRÅDET FRÅN WWW.GROOVE.SE

1 The Neptunes ft Busta Rhymes

Light Your Ass on Fire

Duon The Neptunes dök upp i slutet av nittiotalet och blev snabbt producentkungarna i r'n'b- och hiphop-världen. De har jobbat med alla (förutom idolen Michael Jackson) och med deras namn på plattan är hitsen garanterade. Som här med denna snuskiga låt från *The Neptunes present... Clones* tillsammans med Busta Rhymes. www.clonesarecoming.com

2 Alice in Videoland

The Bomb

Alice in Videolands bana började av en slump 2002 då Toril Lindqvist och Calle Lundgren stötte ihop. De kom på idén att starta ett band som skulle blanda synt och punk. De har hunnit med att släppa tre demokivor och spelat på festivaler som Hulfsfred, Arvika och Augustibuller. Demosingeln *The Bomb* innehåller en smula retrosynt och en stor smula rock'n'roll. www.aliceinvideoland.net

3 Kristian Anttila

Hetsdöpt

Göteborgaren Kristian Anttila började skriva låtar för bara ett år sedan. Nu släpper han sitt debutalbum *Natta de mina* och för produktionen står Marco Manieri (The Ark). Kristian har beskrivits som "En ruggigt kaxig hybrid av Iggy Pop och Di Leva" och musiken är energisk pop med Kent-känsla. www.kristiananttila.com

4 Entombed

Retaliation

Entombed bildades 1989 och är ett av Sveriges mest etablerade dödsmetalband, de har bland annat varit grammaisonomerade tre gånger. Bandet har bytt medlemmar flera gånger men aldrig slutat mangla hård musik. *Inferno* är bandets åttonde studioalbum och musiken är mörk och hård. Skivan är producerad av bandet själva i samarbete med Pelle Gunnerfeldt från Fireside. www.entombed.org

5 Her Majesty

Time Standing Still

Her Majesty är ett göteborgskt all star-band som uppstod ur spillorna av det hårdare rockande bandet Sludge Nation. Håkan Hellströms gitarrist Timo Räisänen ledde arbetet i studion, debutplattan heter *Happiness* och en rolig anekdot kring bandet är att trummisen Patrik Herrström spelat singback med bland andra Bryan Ferry på *Bingolotto*. www.hermajestymusic.com

6 Chords ft Timbuktu & Rantoboko

Chillin (Like Matt Dillon)

Chords är en emcee med förflutet i duon Co-Op som senare ändrade namn till Chords & Scissors. De var med på samlingskivan *Den svenska underjorden* och senare släppte de debut-EP:n *Urinall Disses*. Mest känd är Chords dock som

Timbuktu lite längre sidekick när de båda svängt handdukar på Sveriges scener den senaste tiden. Och nu kommer den efterlängta fullängdsdebuten som är inspelad i Sverige och USA. www.jujujrecords.com/artists/chords

7 The Raveonettes

Chain Gang of Love

The Raveonettes från vårt grannland Danmark spelar riktigt Jesus and Mary Chain-doftande rock med filmiska influenser. Bandet består av gamle Psyched Up Janis-medlemmen Sune Rose Wagner och högresta bombnedslaget Sharin Foo. Fullängdaren *Chain Gang of Love* följer i sagolika debut-EP:n *Whip it On's* spår med korta låtar om högst tre ackord. Skillnaden är att man nu använder dur istället för moll. www.theraveonettes.com

8 First Floor Power

When Anything Could Happen

Popcombon First Floor Power har funnits sedan 1998 och nya skivan *Nerves* är deras andra

fullängdare. Men de har också gett ut sjutumsingeln *The Covers* där de tolkar låtar av bland andra David Bowie, Daniel Johnston och Yoko Ono. På *When Anything Could Happen* smyger Jenny Wilsons röst omkring bland mjuksyntiga popmelodier producerade av Bob Hunds organist Jonas Jonasson. www.firstfloorpower.com

9 David & The Citizens

Graycoated Morning

1999 spelade David Fridlund sina låtar tillsammans med Karl-Jonas Winqvist och Jenny Wilson från First Floor Power. Efter några månader tillkom Mikael Carlsson på bas. De gjorde tre spelningar tillsammans för att sedan splittras. David fortsatte då skriva låtar och leta nya bandmedlemmar. Första spelningen med nya sättningen skedde på Estrad i Malmö och sedan dess har allt rullat på. År 2003 regerar D&TC såväl i studio som på scen. www.thecitizens.nu

10 Jonas Kullhammar Quartet

Bebopalulia

Jonas Kullhammar är konstigt nog en jazzmusiker som är älskad av både rock- och jazzkritiker. Och man förstår varför när man spelar lätt anarkistiska låten *Bebopalulia* som är tagen från Jonas Kullhammar Quartets tredje skiva *Plays Loud for the People*. Jonas fick under förra årets Swedish Jazz Celebration ta emot *Jazzkat-*

ten i kategorin årets jazzmusiker, och kvartetten blev också årets jazzgrupp i jazzradions kritikeromröstning. www.kullhammar.com

11 Leopold

A Rare Occasion

Sex år har gått sedan Ola, Måns och Anders bestämde sig för att börja spela tillsammans som Leopold. Debutkonserten var på Göteborgskalaset 2000 och sedan dess har de hunnit med att få två medlemmar till (Christian och Kerstin) och spelat in en CD. Influenserna kommer från artister som Mojave 3, Bear Quartet, Lloyd Cole, Will Oldham och Lemonheads. www.leopold.net

12 Misconduct

Side by Side

Misconduct från Kristinehamn har redan hunnit turnera i Europa och Kanada utöver alla svenska spelningar de gjort. Musiken är hardcore och bandet har lirat med band som AFI, Anti Flag,

Snapcase, Sick of It All och Shelter. De har precis släppt sitt nya album *United As One* i limiterad utgåva i Skandinavien, och den vanliga versionen släpps senare i höst. www.misconduct.nu

13 Liberator

Happy Man

När Liberator 1994 startade sin karriär hemma i Malmö så var det ska som gällde. Nu har de släppt sin fjärde skiva *Are You Liberated* och bandet har i och med denna breddat sin stil. *Happy Man* och resten av albumet är numera mer rak rock fast med lika mycket sväng. www.liberator.se

14 Enon

Monsoon

Enon betår av Toko Yasuda, Matt Schutz, John Schmersal, Rick Lee och Steve Cathoon. Historien började någon gång 1996 och antalet bandmedlemmar har varierat lika mycket som bandets konstellationer. Bandets senaste skiva *Hocus-Pocus* är en spännande samling låtar där ingen är den andra lik. www.enon.tv

15 The Sonnets

Tale Told by the Cynical

The Sonnets är ett Växjöband bestående av fem 22-åriga killar som aldrig hittade "sin" musik i skivaffären och därför bestämde sig för att göra

den själva. Poplåtarna kryddas med starka melodier och en hel del attityd. The Sonnets har gjort bejublade spelningar på bland annat Emmabodafestivalen, Lundakarnevalen och på klubben Inkonst i Malmö. www.thesonnets.net

16 Yukon AK

Talking 'Bout the Weather

Yukon AK är från Umeå och spelar countryinspirerad guldgrävarmusik. Sedan 1999 har de hunnit med en hel del och framförallt har de satsat på livespelningar. De har turnerat som förband till Tomas Andersson Wij, spelat på Hulfsfreds moscenen och varit i det närmaste husband på Mosebacke. Debuten *Sad Storyteller* blev klar i våras utan annan tanke än att de ville dokumentera sina låtar. På folks begäran började de sälja albumet på sina spelningar, ett par tidingar fick tag i det och skrev lysande recensioner. Därför har de nu bestämt sig för att släppa plattan "på riktigt". www.yukon-ak.com

17 Dialog Cet

Dos En Uno

Dialog Cet från Jönköping släppte sin debutfullängdare 1999. För Dialog Cet så kommer de flesta influenserna från Don Cabbalero, Oxes, Lynx och Trans Am. På *Konsumera era* har de handplockat musiker som gör det till en väldigt varierad skiva. www.dialogcet.tk

18 DoublePark

Where It Ends

Förra våren släppte svenska DoublePark sitt debutalbum *Orange Drive to Seer Street*. Eftersom de ville göra lågmäld och opretentiös musik så valde de att släppa den på eget bolag. Skivan fick positiv kritik och ett år senare kom *After Hours*. Bandet är lite av ett musikkollektiv vars fasta medlemmar är Johan Prosell och Lars Sköld (även trummis i Tiamat). *Orange Drive to Seer Street* var ursprungligen Johans soloprojekt men *After Hours* är resultatet av ett samarbete. <http://listen.to/doublepark>

19 Niccokick

Sunday Night

Andreas Söderlund var från början Niccokick. Ambitionen var att spela instrumentall popmusik med små vokala inslag. Andreas satt hemma i sitt garage och spelade in på sin portastudio, men han ville så småningom hitta fler medlemmar. Letandet resulterade i att hans bror Mathias kom med. Ytterligare tre medlemmar anslöt och i slutet av augusti spelades debut-EP:n in i Bow Musics studio i Stockholm. Niccokick kan bäst beskrivas som en blandning av Guided by Voices, Archers of Loaf och Pavement. www.niccokick.cjb.net

bonus för prenumeranter

S. Carter

DVD

"Audioslave"
AUDIOSLAVE
 Epic/Sony

Första uppmaningen man möts av när man trycker igång denna video-DVD är "PLAY LOUD". Och när första videon är explosiva Cochise lyder jag självklart. En kanonlåt som kräver hög volym. Tyvärr följs den bara av två videor till – bandet är ju trots allt rätt så färskt, även om medlemmarna är tagna från Rage Against the Machine och Soundgarden.

Mer intressant är då pratstunderna med Chris, Tim, Brad och Tom där de kort berättar om hur de på inrådan av producenten Rick Rubin möttes och skrev 21 låtar på 19 dagar. Två spår spelade på Ed Sullivan-teaterns markis i New York i samband med en Letterman-inspelning finns här också, men egentligen är denna DVD inget mer än en soppa kokad på en spik. Intervjuerna är alltför fjuttiga och två livespår och tre videor – kom igen! Det räcker inte långt när andra artister fyller en DVD med filmer, hela livespelningar och omfattande intervju-material. Även om jag tycker att Audioslaves sound kan vara väl repetitivt gillar jag alltså deras debutalbum men som produkt till en kräsen rockpublik är denna DVD alltför tunn.

Gary Andersson

"World Tour"

DESTINY'S CHILD
 Columbia/Sony

Ja, jag såg denna poptrio på Scandinavium i Göteborg förra våren på deras världsturné och det mesta handlade om fyrverkerier, staplande danssteg på farligt höga klackar, wailande och småtjejer som köpte kostnadsintensiva posters och självlysande attrapper att vifta med under konserten. Och självklart ett knippe kanonfeta tjocks-mockhits som jag ändå fick för mig svängde mer på skiva. Beyoncé, Kelly och Michelle försökte så gott de kunde att göra sig större än de är i levande livet, men lyckades bara delvis. Men som internationella underhållare är de ändå godkända. Vad kan man annars säga när de döljer ett klädbyte med ett trumsolo?

Denna konsert-DVD från spelningen i Rotterdam får mig inte att omvärdera de intrycken, i synnerhet inte det faktum att Tina Turner-lookaliken Beyoncé dittills olyssnade solosingel *Work it Out* var en av kvällens höjdpunkter. Jag var inte missnöjd när jag gick hem efter en dryg timma, trots att gospelnumren lät väl plastiga och ingen egentlig själ var synlig bland all soul music. Biljetten hänger i alla fall fortfarande kvar på datorskärmen på kontoret...

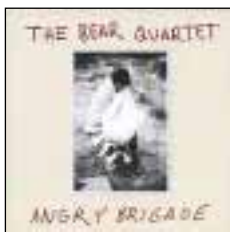
Gary Andersson

VINYL

The Higher Elevators småtråkiga powerpop på A-sidan på *Perfect Day* (Kite Recordings) gör mig inte särskilt upprymd. Vänder jag däremot på skivan blir det mer originellt även om det rör sig om samma genre. Kanske lurar jag av det mer ambitiösa arrangemanget, men *Lovestruck* känns som en betydligt bättre låt.

Fredrik Eriksson

ALBUM

ACEYALONE

"Love & Hate"
Project Blowed?

Femte albumet för halvveteranen Aceyalone och det är nog dags att inse att han aldrig kommer att lyckas komma upp ur underjorden, ens om han skulle vilja. *Love & Hate* är ingen flopp men tråkig på det där sättet som bara oberoende hiphopalbum kan vara. Ambitionsnivån på texter och musik är hög men låtarna vägrar fastna. Mesta producenten PMG:s beats är aldrig bättre än OK och Aceyalone förmår inte lyfta låtarna själv. Ljuspunkter finns, som *Lost Your Mind* och *Takeoff* med grymma produktioner av RJD2 och *City of Shit* med El-P, men de har gjort ännu bättre grejer på andra håll.

Daniel Severinsson

AFRICANISM ALLSTARS

"Africanism Vol. II"
Yellow Productions/VME

Detta är en ytterligt smittande och rytmbejakande mix-CD med rötter i slagverksbaserad musik. Franska DJ-kollektivet Africanism Allstars har återigen producerat en housesvängig platta för somriga partyn i svettiga utrymmen. Allt flyter in i varannat men vokala *Heartbeat* med sitt pumpande beat, organiska *Macumba Walélé* och repetitiva *Viel Ou La* är överlägsna ljudsystems-härskare. Det är således omöjligt att vara still till *Africanism Vol. II* – så spela högt!

Gary Andersson

ALKALINE TRIO

"Good Mourning"
Vagrant/Universal

Alkaline Trio har bara funnits i sex år, men redan släppt fem album. Trots att de mer eller mindre bott i turnébussen de senaste åren. Med färska plattan *Good Mourning* (vad sägs om den titeln, va!?) kan Chicagotriön mycket väl vara på väg mot ett litet genombrott. Vid releasen i hemlandet såldes 40 000 exemplar redan under första veckan.

Bandet rör sig i välutforskade trakter av lättlyssnad, poppig punk. Texterna är mörka och genomarbetade. I mina öron påminner de lite om grupper som Samiam, All eller ett mognare och mer vemodigt Blink 182. Med skön sång och enkla, men starka, melodier har Alkaline Trio gjort en skiva med både flyt och finesse. Med hes stämma förkunnar gitarristen Matt Skiba i låten *We've Had Enough* att "...we've had enough/please turn that fucking radio off/ain't nothing on the radio waving the despair we feel". Ironiskt nog kanske det blir mer av just Alkaline Trio över radionätet tack vare låtar som denna.

Daniel Axelsson

ANIMAL COLLECTIVE

"Spirit They're Gone, Spirit They're Vanished"
"Danse Manatee"
Fat Cat/Border

Visst har det här New York-bandet ambitioner. Det kan man höra på dess två första album som nu ges ut som dubbel-CD. Men tyvärr får musiken ofta karaktären av brötiga kollage kryddade med diverse skärande elektroniska ljud. Ibland kan man ana en och annan poplåt under ytan men de leks snabbt bort i ljudlandskapet. Ha det så kul, grabbar.

Robert Lagerström

THE BEAR QUARTET

"Angry Brigade"

A West Side Fabrication/Border

Björnkvartetten fortsätter att spela Sveriges vackraste popmusik. *Angry Brigade* är en utmärkt uppvisning i pop/rock-skapande. *I'm Still Here* är söt popkonfekt som smälter i mina öron och är så rak, så enkel men

ändå (eller kanske just därför?) så jäkla stark. *Put Me Back Together* och *All Your Life* är upptempo och gladmangel, *Ambulance* är trallvänlig och så fortsätter det. Det är intelligent och snygg popmusik som känns verklig och nödvändig.

Min enda invändning är att de går så rakt på den upptrampade pop/rockstigen på den här skivan. På min absoluta BQ-favorit *My War* vinglar de bort från stigen och förrirrar sig in i snåriga electronicabuskar då och då. Sökandet i elektroniska snår såg jag som något väldigt positivt. Hoppas att de inte kommer att bli ännu bättre på att ta raka vägar, utan att de ibland kanske glömler kompassen hemma.

Mats Almegård

BEN TAYLOR BAND

"Famous Among the Barns"
Iris/Playground

Man får hoppas Ben Taylor har vett att klä sig varmt, för han kommer få leva ett kyligt liv i skuggan av sin mer namnkunnige fars-gubbe, den semilegendariske James Taylor. Faktum är att du förmodligen aldrig kommer läsa en enda recension av Ben Taylor utan att i samma andetag höra någon säga att han aldrig kommer nå samma storhet som far sin.

Med all rätt, om du frågar mig.

Famous Among the Barns är inte bara en rätt korkad titel, den sätter tonen rätt väl för hur plattan låter. Det är mjåkig pop-rock med fjäderlätta touchar av country och en obehagligt inställsam produktion som luktar radioanpassad lång väg. Faktum är att hela skivan har en aura av lättja och en irriterande brist på inspiration.

Ben Taylor Band får mig att tänka på The Wallflowers, ett annat band vars frontfigur är son till en annan storhet och som även han gör slätstrukna, blankiga kopior på vad hans far gjorde avsevärt tidigare och – framförallt – avsevärt bättre.

Slakten är värst, som det brukar heta.

Kristofer Ahlström

THE BLACK EYED SNAKES

"Rise Up!"

Chairkicker' Music/Border

Musikerna i Black Eyed Snakes kallas roliga saker som "Chicken-Bone" George och "Big House" Bob Olson. Låtarna heter också lite kul saker som *Hillside Stomp*, *Bo Diddley* och *Mexican Half-Stick*. Tyvärr är musiken på *Rise Up!* inte alltid lika rolig som man önskar. Minnesota-gängets skitiga skräpblues är i sina bästa stunder punkig och svängig, men i sina sämsta stunder seg och svårtillgänglig.

I låtar som titelspåret och *Cornbread* gör de helt rätt och satsar på tuffa köror och bra sångmelodier. Sådana behövs för att låta upp det brötiga kompet. Ofta förlorar sig dock Black Eyed Snakes i stiltiga bluesriff och långa instrumentala partier. Lite synd.

Daniel Axelsson

BLACK REBEL MOTORCYCLE CLUB

"Take Them On, On Your Own"

Virgin

Robert Turner säger att han aldrig har hört talas om Radio Birdman. Jag vet inte om jag tror honom. Kan det verkligen vara en slump att gitarrintrot i BRMC:s *Shade of Blue* råkar vara likt Birdmans i *I-94*? Nåja, det spelar ingen roll. BRMC är ju tillbaka. Och om jag säger att jag är besviken på deras andra platta så ljuger jag mig själv grön. *Take Them On, On Your Own* är faktiskt precis lika bra som debuten. Jag slog volter av bara första singeln, *Stop*. Kanske, kanske skulle jag ge den här plattan ett halvt poäng mindre. Men det har egentligen inte med låtarnas kvalitet att göra. Snarare att jag har blivit bortskämd. Jag förväntar mig mästerverk av dessa grabbar.

Debutplattan var guds gåva till människorna. Åtminstone kändes det så när rockscenen hade legat och multnat bort i årtal. På *Take Them On, On Your Own* ryms trettio spår, varav det sista *Heart + Soul* är frosseri i dryga sju minuter. Jag saknar däremot de knarkigt gungiga rytmerna som fanns i *Salvation* och främst i *White Palms*. Nu är det mer bad ass rock'n'roll. *Six Barrel Shotgun*, som var tänkt som första singel, rusar fram med gasen i botten som en gång Jackie Stewart. *US Government* är en ösig rackare med otroligt snygga taktbyten. Det var meningen att den skulle hamna på det första albumet, men plockades bort i sista stund. Däremot blev den B-sida på en CD-utgåva av *Whatever Happened to My Rock'n'Roll*. Nu finns den även med på album nummer två. Sängen är mer distad och texten, ja, den kan man kalla USA-kritisk. Men orden "kill the US Government" (som låten hette i original) får man bara höra live. Alternativt "Fuck the US Government!" För ett debuterande band skulle det kunna få dåliga konsekvenser, men BRMC skyr ingen eld. De svarar istället med ett sexpipigt eldvapen.

Annica Henriksson

THE BOUNCING SOULS "Anochors Aweigh" Epitaph/BonnierAmigo

The Bouncing Souls försöker verkligen att göra något eget men det är svårt när man som band beger sig in i den inflationssmittade punkscenen. Variation brukar i dessa sammanhang vara en bristvara. Det är få som lyckas skaka marken under lyssnarnas fötter och de som gör det har oftast hämtat åtskilliga ton inspiration från 70-talets rocklåtar. Men The Bouncing Souls lyckas stundtals, även om de håller sig fast vid 90-talets amerikanska punk.

Anochors Aweigh är en charmig skiva nerslängd i en mixer med ingredienser som Blink 182 och Rancid. En blandning som inte kräver mycket av lyssnaren. Meningen mer punk är ju att vi ska bli tillräckligt förbannade för att springa längst fram i revolutionståget. Här är det istället traditionella riff, allsångsrefränger och collegerytmer. En festmusik för tonåringar med smak för öl och bekymmersfritt röj.

Andreas Eriksson

DAVID BOWIE "Reality" Sony

Varje gång Bowie släpper en skiva nuförtiden brukar det heta att det är hans bästa sedan *Scary Monsters*. Vilket inte beror på att han skulle överträffa sig själv hela tiden, utan mest på att alla glömt bort den förra skivan när den nya kommit. Inte för att de har varit dåliga – allt han gjort sedan han lade ner Tin Machine har egentligen varit rätt okej – men de har inte heller varit särskilt upphetsande, inte i närheten av den David Bowie han en gång var.

På *Reality* fortsätter Bowie det på fjolårets *Heathen* återupptagna samarbetet med producenten Tony Visconti – och precis som *Heathen* innehöll den grandiosa balladen *Slip Away*, innehåller *Reality* vackra *The Loneliest Guy* som kommer få de mest hängivna fansen att dumdrigt fortsätta hoppas. Men allt de fick den här gången var bara ännu en rätt hyfsat skiva. Att Bowie själv kallar *Reality* för "inget mer komplicerat än en samling låtar" kan tolkas som att han blivit mindre pretto med åren, men också som att han dragit ner på ambitionerna.

Thomas Nilson

BURNING SPEAR "Freeman" Nocturne/Playground

Med över 20 album på sitt samvete är Burning Spear givetvis en av reggaens stolta veteraner. Första albumet kom 1973 och

den absoluta höjdpunkten i Burning Spears karriär kom med 1975 och 1976 års skivor *Marcus Garvey* respektive *Man in the Hills*. Det är alltså med en viss försiktighet jag närmar mig *Freeman*. Tittotalets Burning Spear har inte varit direkt utmanande. Och det är han inte nu heller. Vill man ha sin reggae lagom mysig och ofarlig fungerar det säkert. Men som intressant musik? Nej det känns trött och gammalt.

Mats Almegård

SUSAN CADOGAN "Hurt So Good" Trojan/Border

Med en både oskyldig och flörtigt stämma fick Susan Cadogan en jättehit med *Hurt So Good* i England på sjuttioalet. Men själv blev hon lurad av sitt skivbolag och tjänade inte mycket på sina inspelningar. Snart föll hon i glömska.

Nu har etiketten Trojan samlat elva spår av varierande kvalitet. Från tolkningar av uttjade spår som *Fever* och *In the Ghetto* till högklassiga låtar som *Feeling is Right*, *Congratulations* och – naturligtvis! – nämnda singelhit.

Därtill bjuds det på åtta bonusspår där artister som The Upsetters och Junior Byles ger en del av materialet mer tyngd.

Robert Lagerström

CAMOUFLAGE "Sensor" Universal

Tyska syntbandet Camouflage har det varit tyst kring sedan 1995 men lagom till tjugotårsjubileet har de knäpat ihop en comebackplatta. Bandet har egentligen alltid varit en blek kopia av Depeche Mode och följaktligen ligger de hela tiden några år efter. Soundet på *Sensor* påminner, med några få undantag, mest om 1997 års Depeche-platta *Ultra*. Kanske är det inte heller så konstigt med tanke på att samma produktionsteam, TOY, varit involverade på båda skivorna. Detta innebär förstås inte att materialet på *Sensor* låter illa. Problemet är väl snarare att en ny Camouflage-skiva inte känns särskilt spännande när man faktiskt lika gärna kan gräva fram sina gamla Depeche-plattor.

Johanna Paulsson

CAPLETON "Live at Negril" Nocturne/Playground

Capleton är en äkta rastafari med massor av åsikter om det mesta. Han har en bra röst, är inte kvinnoförnedrande och sjunger inte om vapen. Gott så. Men det här livealbumet håller inte riktigt måttet när han snabbt som attan hasplar ur sig hela 36 låtar. Det är visserligen kompetent ragga, roots reggae och dancehall som gäller men Capleton hinner knappt börja med en sång förrän det är dags för nästa vilket gör plattan till en något otillfredsställande upplevelse.

Robert Lagerström

CHINGY "Chingy" Capitol

Chingy från St Louis slog igenom så hårt med *Right Thurr* att man nästan tröttnat på honom innan debutalbumet släpptes. På *Chingy* kör Ludacris-skyddslingen enligt beprövade formler med låtar för festen eller dansgolvet och hjärndöd rap. I låtar med högt tempo som *Holidae In* med Snoop Dogg och Ludacris är det bra, men så fort det går lite långsammare som i *Wurrs My Cash* trycker man på skip. Chingys enda kvalitet som rappare är ju egentligen en cool dialekt. Lättylssnat och lättglömt.

Daniel Severinsson

CHRIS CLARK "Empty the Bones of You" Warp/Border

Chris Clarks debutskiva, hur intressant den än var, kändes som den var skyldig Aphex

Twin väldigt mycket. På skiva nummer två visar Christopher Steven Clark att han kan stå på egna ben. Kombinationen piano och smutsiga elektroniska beats känns mer naturligt nu, de passar bättre in i varandra och skivan är mer av en helhet. Dock har lite av den råa kraft debutskivan hade gått förlorad, *Empty the Bones of You* slår en inte i ansiktet på samma sätt, och ibland går skivan lite på tomgång. Men när Chris Clark sätter på de där imponerande bombastiska men stämningsskapande syntstråkarna, som på film när det smutsiga bråket i gränden avbryts av ett skinande mirakel – ja då måste man kapitulera. Kommer bäst till sin rätt på väldigt hög volym.

Henrik Strömberg

THE CLIENTELE "Lost Weekend EP" Acuarela Discos

Jag minns att min pappa läste många böcker av Alistair MacLean. Även jag försökte mig på några trots att jag egentligen var för ung. Det var enklare att se filmerna. *Örnnästet*. *Kanonerna på Navarone*.

The Clientele sångare från Hampshire, England, heter Alasdair MacLean och utgör en tredjedel av bandet som ofta blir liknad vid Belle & Sebastian. Jag skulle dock snarare säga att de har mer gemensamt med svenska Vega eller Mercury Rev. MacLean har en mjuk och luftig stämma och det är nästan så att jag på fullaste allvar tror att Nils-Erik Sandberg från Vega har skaffat sig ett alter ego i MacLean. Att lyssna på dem båda är som att rulla runt bland mjuka kuddar...

Lost Weekend EP innehåller fem spår. Tre enormt vackra ballader med jazziga influenser, en instrumental med bara piano och så *Boring Postcard* som består av cirka en minuts ljudupptagning från tunnelbanan. Men det räcker för att göra mig sugen på mer. The Clientele gör soundtrack till ensamma kvällar.

Annica Henriksson

JIMMY CLIFF "Many Rivers to Cross – The Best of Jimmy Cliff" Trojan/Border

Det är klart att det låter bra om en samling med den jamaicanske ikonerna Jimmy Cliff. Här har materialet hämtats från 1961 till 1971 och skivan innehåller omistliga låtar som *Miss Jamaica*, *King of Kings* och *Sufferin' (in the Land)*.

Robert Lagerström

THE CYNICS "Living is the Best Revenge" Get Hip/Border

Sedan garagerocken åter exploderat i musikkvårdens ansikte, verkar strömmen av skräliga rockband med Nuggetboxen på hedersplats i skivsamlingen aldrig ta slut. Amerikanska The Cynics är dock knappast några gröngölingar. De bildades redan 1985 och gör här någon slags skivcomeback med sin första fullängdare på sju år.

Living is the Best Revenge, som bara tog tre dagar att sätta på tape, visar en grupp med ett säkert handlag och stor kärlek till sextiotalets garagerock och r'n'b. Redan i öppningsspåret *Turn Me Loose* visar The Cynics vart garagerockskapet ska stå med en drivig dänga fylld av fuzziga gitarrer och elakt munspel. De fyra svartklädda männen varvar de skräliga utbrotten med mer melodiosa, lite folkrockdoftande, pärlor som *Ballad of J.C. Holmes* och *Shine*. Här är The Cynics kanske som allra bäst.

Ett litet extra utropstecken för skivbolaget Get Hip, som drivs av Cynics-gitarristen Gregg Kostelich. Förutom skivor med det egna bandet har han släppt intressanta akter som Gore Gore Girls och The Paybacks. En etikett att hålla ögonen på.

Daniel Axelsson

DANKO JONES
"We Sweat Blood"
Bad Taste

För de som totalt missat vilkas motiv Danko Jones förmodligen laddat tatueringarna med, så har kanadickerna för säkerhets skull sett till att döpa sin platta i samma blod-, svett- och Jack Daniels-funt som används i familjen Youngs kyrka. *We Sweat Blood*, liksom. Det är en rätt bra fingervisning.

Det som känns skönt med *We Sweat Blood* är att den aldrig försöker utge sig för att vara mer än den är. Med en sådan titel kan man inte förvänta sig annat än en veritabel orgie av samma boogiebluesrock och pubertala "gettin' it on"-texter som ser till att hålla sänghalmen roterad i hotellrummen hos AC/DC och KISS. Bluesigt gung med morrande basgångar varvas med mer aggressiva partier, men alltid – alltid, säger jag – handlar det om spänken, kalas och fagra damer som svänger generöst på höfterna när de går. Ofta går det så långt att de, när de får slut på raggarklyschor, återanvänder texttrader från tidigare spår på skivan.

Behållningen av ett sådant verk står givetvis i direkt proportion till promillehalt och sällskap.

En platta med keg party-rock om det någonsin funnits en.

Kristofer Ahlström

DASHBOARD CONFSSIONAL
"A Mark a Mission a Brand a Scar"
Vagrant/Universal

Christopher Carraba delar ut en giv med både pompös arenarock mer amerikansk än Onkel Sam själv, och lågmälda singer/songwriter-toner. Befriad från countryns sentimentalitet men utan känsla, *A Mark a Mission a Brand a Scar* är skivan för vita medelklassmänniskor som är nöjda med livet.

Andreas Eriksson

DISCO D
"A Night at the Booty Bar"
Tommy Boy/Playground

21-årige Dave Shayman har två intressen. Det ena är att DJ:a, vilket han gör bra på denna skiva där han mixar sina och andras låtar till en lång frustande mix. Det andra intresset är sex. Skivtiteln talar väl för sig. Omslaget också, där det är mycket lättklädda kvinnor i stringtrosor. Varenda låt på skivan behandlar temat. Eller vad sägs om titlar som *Fuck Me on the Dancefloor*, *Suck it, Gimme Head* och *Ass-N-Titties?* Han är inte intresserad. Han är totalt besatt. Och har man svårt för riktigt sexdrypande texter är det här fel skiva. Kan man stänga öronen för vad som egentligen sjungs är det dock väldigt bra. Tyvärr måste jag nästan säga, för egentligen vill jag avfärda alltihop som en 21-årings runkfantasier. Men det går inte riktigt, för musiken är fräsch och energisk.

Disco D gör Ghettech, vilket kortfattat kan beskrivas som en lyckad blandning av hiphop och rap med electro och techno. Inte förvånande kommer det från Detroit. Det studsar och stampar, är hårt och har attityd så det räcker och blir över.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Ease Division 2"
Spiral Trax/Cosmophilia

Efter sommarledigheten är det dags att kasta sig in i skola, jobb eller vad det nu kan tänkas vara. De lösa dagarna på stranden som återstår för i år verkar i alla fall vara lättträknade. Men det finns en smula hopp. Svenska Spiral Trax har nämligen den goda smaken att förlänga latheten med ett soundtrack till hängmattor och stränder.

Del två i *Ease Division*-serien fortsätter i samma stil som nummer ett. Det är har-

monisk och atmosfärisk chill out-musik från början till slut. Vibrasphere inleder med *San-Pedro* i en *Low Sky Remix*, men gör inte lika bra ifrån sig som vanligt. Bättre är Saiko-pod, Human Blue och Matenda som alla gör skönt transartad ambient med långsamma beats. Robert Leiners *Lunar Suite* är också mycket bra. Påminner lite om tyska electropionjäreerna Tangerine Dre-ams utflykter i avslappningselektronik.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Lost on Arrival"
Naked Music/Virgin

Naked Music har sedan starten i New York 1995 försett världen med partyfylld, soulindränkt och svängig house. Nya skivan är inget undantag. Här finns det gott om dansgolvsprialiner som man kan smaska i sig. Det nya är att de låtit soundet genomgå en liten, men välbehövlig förändring. Inte för att deras förra skivor låtit tråkigt. Det har de inte. Men det blir ännu roligare nu, när de blandar upp soul- och discoinfluenserna med en portion electro- och technoindränkt ljud. Musiken får en ännu urbanare och modernare känsla och det välkomnar jag.

Som vanligt är mixen snygg och artist- och låturvalet oklanderligt. Ett extra utropstecken för inledande Tea Dancers *Cosmic Dance Percapella* och framför allt för svenske Erik Möller. Under namnet Unai gör han *Loving That Lost Feeling*. En riktigt funkig techhousestänkare som även får stilpoäng för titeln!

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Masked and Anonymous Original Sound-track"
Columbia/Sony

Världen svämmer över av Bob Dylans låtar. Det har visserligen varit så i över trettio år, men av någon anledning känns det som att fler och fler anser att de har något att tillföra de klassiker man hört så ofta att de blir örhängen av leda. Nu är visserligen detta soundtrack motiverat, eftersom Bob Dylan faktiskt i princip är sig själv i *Masked and Anonymous*, och ett par av låtarna här är lite småroliga att lyssna till. Men i det stora hela är det egentligen bara ytterligare en av många i den ocean av coverskivor som översvämmar världen. Att Dylan själv är med och gör egna låtar blir mest en intressant parentes.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER
"Re:Orient Club #3"
BonnierAmigo

Folket från Multikulti fortsätter oförtrutet att samla ihop hits från ett antal av jordens hörn där vi anglofiorade västerlänningar vanligtvis inte sätter vår musikaliska fot. Denna orientaliska dansmusik har dock de senaste åren fått hög hippfaktor på svenska klubbar och man kan förstå varför, det svänger ju rejält och låter precis sådär exotiskt som till och med får stela svenskar (läs: svenskar) att släppa loss på dansgolvet. Bäst i startfältet är räsvängiga *Maloom* med libanesiska stjärnan Nawal al Zoughbi, snärjande indiskinfluerade *Mujhe Teri Nazame* med Udit Narayan & Alka Yagnik och DJ Swamis supertunga *Pao Bhangra*.

För största möjliga partyfaktor bör även de två föregående plattorna i serien inhandlas.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Trojan Ganja Reggae Box Set"
Trojan/Border

Ganja, collie och kutchi. Kärt barn har många namn. Så är också marijuana ett religiöst sakrament för rastafarianerna som inte bara röker på för nöjes skull utan för att meditera, känna samhörighet och komma närmare Jah.

Nästan varenda reggaeartist har sjungit gräsets lov och i den här boxen samlas 50 stenade låtar på tre skivor. Här finns klassiker som Bob Marleys *Kaya*, Horace Andy's *Collie Weed* och Linval Thompsons *I Love Marijuana* men också dubspår och mer obskyrt material. Inte oväntat hittar man en hel del bra material men texterna blir ofantligt tröttsamma i längden. Drogromantik är patetiskt vare sig det gäller rastasnbubbar, technograubar eller andra.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Trojan Reggae Chill-Out Box Set"
Trojan/Border

Hand i hand med *Trojan Ganja Reggae Box Set* ger den brittiska etiketten även ut tre plattor med slölkande softreggae. På den inledande *Dreamland* är materialet instrumentalt med mycket orgel och snälla melodier. Inget att skriva hem om. *Take it Easy* låter dock bättre med låtar av folk som Frankie Paul, Junior Byles och Norman Brown. Men bäst är den avslutande *Drift Away* där tempot sänks något samtidigt som smörighetsgraden ökar och influenserna drar åt soulhållet. Här finns fina spår med till exempel Audrey Hall, Danny Ray och Marcia Griffiths. Men man överlever utan den här utgåvan och bör istället investera i någon annan box i serien. Som *Rocksteady and Lovers, 12"* och *Reggae Masters*.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Trojan Originals Box Set"
Trojan/Border

Det finns många som dragit fördelar av Jamicas enorma låtskatt. Ta bara brittiska UB40 som tjänat grova pengar på spår som *Red Red Wine* samtidigt som till exempel Boy George, The Specials och Blondie också har hittat fram till topplistorerna med hjälp av coverlåtar från den karibiska ön.

Den här boxen innehåller kort och gott originalen. Fantastiska låtar som ofta svänger betydligt bättre än senare, mer blodfattiga västerländska versioner.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"What a Girl Wants"
East West/Warner

Denna ungdomsplatta är soundtracket till en käck ungdomsfilm där "känslostarka" artister som Craig David, Gavin Thorpe, Duncan Sheik och Willa Ford gör sin sak medan The Clash och The Donnas är plattans/filmens tuffa alibi. Den vanliga blandningen populärmusiks-lull således. Fast gamla *Rock and Roll*, *Hoochie Koo* med Rick Derringer svänger som ett par utsvängda hippiebyxor.

Gary Andersson

DM & JEMINI
"Ghetto Pop Life"
Lex/Playground

Ghetto Pop Life är oklanderlig och fin hiphop som den låt för tio år sedan. Danger Mouse från Athens gör fräscha och varierande beats och Jemini The Gifted One från Brooklyn rimmar säkert om det mesta mellan fest och politik. Jemini har knappt släppt en enda låt sedan EP:n *Brooklyn Kids/Funk Soul Sensation* 1995 och det hörs att han haft gott om tid att fylla på texterna. Det är inte för många gäster på plattan och Tha Liks, J-Zone och Prince Po från Organized Konfusion lyfter sina låtar utan att stjåla showen. Det är svårt att framhålla enskilda låtar på *Ghetto Pop Life* för det är ett av de där albumen man vill lyssna på från låt ett till låt 16.

Daniel Severinsson

DOSH
"Dosh"
Anticon/Border

Dosh's självbetitlade debutplatta är perfekt att kura ihop sig till i soffan en ruggig höst-

dag när regnet bara vräker ner utanför fönstret. Trummaskiner varvas med akustiska trummor, gitarrsammelsurium med syntmattor, klockspel med allehanda samplade instrument och bakgrundsskrammel med röster. Resultatet låter inte helt olik postrock à la Tortoise eller Múms och svenska Adrias blipp-blopp-electronica. Spåret *My Favorite Color's Red* påminner om Aphex Twin med The Moldy Peaches på sång. Man får dessutom ge en extra eloge till småknasiga låttitlar som *My Girl's Excavator* och *Party Tractor*.

Johanna Paulsson

EMAK BAKIA "Frecuencias de un rojo devastador"

Acuarela
Emak Bakias musik känns lite som en film av den spanske regissören Pedro Almodóvar – den gör en glad och vemodig på samma gång. Man vet heller aldrig vad man ska vänta sig härnäst.

Frecuencias de un rojo devastador är Emak Bakias tredje album. Här förenar de poetiska texter, radiobrus och samhällsrealism med halvakustisk electronica och fältinspelningar. De bjuder på en resa mellan olika språk, platser och stämningar utan att för den sakens skull bli "världsmusikflummiga". Spåret *Voz de radio virtual en la casa de las afeuras* är en blandning mellan kortvågsradioljud, radiopratt och sällsamt blippande electronica som tål att lyssnas på om och om igen.

Johanna Paulsson

ENON "Hocus-Pocus" Touch and Go/Border

Jag gillade vissa delar på Enons förra skiva *High Society* skarpt, men de gör det verkligen inte lätt för sig med sina närmast schizofrena musikaliska utflykter. Ena stunden fräsigt electropop, i andra trögflytande collegeindierock – ibland jättebra och ibland bara ganska trågt. Visst spåras drag från medlemmarnas tidigare projekt Blonde Redhead, The Lapse och Brainiac men de har oftast ett ganska eget uttryck upplandat med lite Pavement och annan högkvalitativ nittiotalsindie.

Även på *Hocus-Pocus* kommer hopket bara stundom till sin rätt, fast denna gång ändå med betydligt fler träffar än missar. Speciellt när Toko Yasuda sjunger eller när tempot sjunker en aning kan det bli riktigt trevligt, som på *Daughter of the House of Fools and Candy*. Men det är just det där trevliga som man stör sig på. Enon är inte sådär fruktansvärt originella och inte heller sådär jättecharmiga utan bara lite festsjummet lagom. Det blir svårt att ta *Hocus-Pocus* till sitt hjärta, snarare någonstans på kinden, en vänlig klapp. Fast det är ju roligt med lite kvalitativ trevlighet också, i alla fall ibland. Genomsympatiska verkar Enon ändå vara och det är så synd att de inte någon gång lyckas göra en helbra skiva.

Fredrik Eriksson

EN SNUBBE SOM HETER BENGT "I sista sekunden" Ssschuiitt/Border

En snubbe som heter Bengt försöker förhoppningsvis bara provocera med sina keffa texter och rap. Utan att överdriva skulle Baren-Molle skina som Nas på *Live at the BBQ* om han la en vers på *I sista sekunden*.

Daniel Severinsson

FUN LOVIN' CRIMINALS "Welcome to Poppy's" DiFontaine/Showtime

FLC:s coola stil börjar bli gammal nu, New York-trion har viskat sig igenom fyra platator innan *Welcome to Poppy's* och konceptet har varit detsamma hela tiden: jazzig slackerpoprock med väsende sång. I början tyckte jag att det FLC gjorde var spännan-

de och roligt men nu känns det tröttsamt – det är dags att gå vidare grabbar.

Gary Andersson

GERD "Modified" Life Enhancing Audio

Holländarna Gert-Jan Bijl och Paulo Delgado gör välproducerad lounge/nu jazz-musik. *Modified* är en samling remixar som de gjort på sina egna låtar och på andras. Mest på andras faktiskt. Svenska Koop är en av de akter som fått sitt material mysigt tillmixat. *In a Heartbeat* var en av de bättre låtarna på *Waltz for Koop* och Gerd har gjort en fungerande mix på den, så det är inte så mycket att kommentera. Och där ligger samtidigt problemet med denna samling remixar. Det finns inte så mycket att säga om musiken, förutom att den är diskret och välkammad. Det är inte musik att älska eller revoltera till. Nej snarare är det musik som ligger som ett ohörbart ljudlager i bakgrunden. Tänkt att se till så att inte tystnad uppstår. Utfyllnad helt enkelt.

Mats Almegård

GLASSEATER "Everything is Beautiful When You Don't Look Down" Victory Records

Är ärligt talat trött på alla dessa nu-metal-band som ploppar upp som ovälkömda växter i trädgården. Men Glasseater hör inte till denna skara. På *Everything is Beautiful When You Don't Look Down* blandas den vanliga amerikanska punk/pop/rocken, där alla inblandade håller lika hårt i skateboarden som gitarren, med tunga metallhårda grunder där skriksång blir en tillsats som kryddar anrättningen. Inte helt olik Soilwork om grabbarna från Helsingborg hade lyssnat in sig på punk.

Glasseaters mix på denna tredje skiva fungerar på ett tillfredställande sätt men är inte särskilt originella var för sig. Tillsammans blir det intressant och melodöst som får huvudet att gunga i takt.

Andreas Eriksson

GORKY'S ZYGOTIC MYNCI "Sleep/Holiday" Sanctuary/Showtime

Min absoluta favoritlåt med Gorky's är *Let's Get Together (in Our Minds)* från 1998, kanske den mest kommersiella poplåt de gjort. Men det spelar ingen roll. En bra låt är en bra låt. Och det finns ett helt gäng bra låtar på Gorky's nya album, även om de inte når upp till *Let's Get Together*-höjder.

Inledande *Waking for Winter* börjar som vilken Belle & Sebastian-låt som helst med pianot i förgrunden. Men istället för Murdochs stämna är det Euros Childs röst och ord som strömmar ur högtalaren. Skillnaden är dock inte alltför stor. Jag vet folk som upptäckte Gorky's efter att de blivit förälskade i Belle & Sebastian. Trots att Walesbandet har funnits längre och hunnit göra fler album. Gorky's kan ibland tyckas vara Wales bäst bevarade hemlighet. Fler känner till Super Furry Animals som vete hundan om de ens borde få nämnas i samma mening. Äminstone inte när det handlar om musiken.

Euros är den oförarglige hippiepojken som förmodligen storögt kan sitta och titta på ankor i en damm i flera timmar. Ja, givetvis i sällskap med sin syster Megan som tar med sig fiolen och med den försöker härma vindens sus. Sedan skriver de låtar om att åka till landet, om kustbelysningen och om att klippa gräsmattan. Och i replokalen ramas Euros ord in av vackra finstämda melankoliska melodier eller av smittsamt glada poparrangemang som i *Eyes of Green, Green, Green*. Mycket njutbart.

Annica Henriksson

GUIDED BY VOICES "Earthquake Glue" Matador/Playground

Det är så tråkigt det där med Robert Pollard. Det där att han har dekat ner sig i den sämsta delen av sjuttioalsrocken, att han glömt hur man skriver en bra melodi och att man ska sluta med den i tid. Det gör mig ont att en sådan fräsigt låtskrivare inte kan lägga band på sina inre demoner som hetsar honom att inspireras av sjuttioalets heavyrock utan ge vika och forsera sin Les Paul in i tråkighetens fulaste hörn.

Och, var tog de där fantastiska låtarna vägen? De som var så bra, de som ekade Lennon/McCartney, Wilson och Chilton, inte som en håglös dinosaurierockare vältande sig över ickemelodier som inte leder någonstans än tillbaka. Förstås har Pollard gjort alldeles för mycket, både GBV, sina sologrejer och tillsammans med andra. Han är förstås utbränd, gått in i väggen helt enkelt. Stackars Robert. Det märks ändå att han någonstans ibland jeansjackorna har kvar sitt pophjärta som dunkar, svagt men ändå hoppfullt, för på *My Kind of Soldier* låter han nästan som på *Mag Earwhig* – kraftfullt. Det är ändå bara en låt, dessutom den första, sedan bär det iväg på de oinspirerade förvirringens stigar, utan styrsel eller mål. Jag svettas lite i pannan och skäms lite grann för hans skull. Fast mest tycker jag synd om honom för det har ju låtit så bra om hans band en gång i tiden och någon soloskiva har också varit helt OK. Hoppas han nu, efter en säkert astråkig turné, vilar ut ordentligt, koncentrerar sig och kanske hittar tillbaka till lo-fi-rötterna igen.

Fredrik Eriksson

HARDCORE SUPERSTAR "No Regrets"

MUSIC FOR NATIONS/BMG

Man har aldrig behövt vara ett geni för att lyssna på dessa göteborgares musik, och det ska inte på något sätt tas som en förölmplig. Några av tidernas bästa rocklåtar har varit byggda kring simpla riff och upprepande av textrader. Men någonstans tröttnar öronen på samma handklapp i refrängerna och samma trummor med surftakter som placeras ut här och var. Bandets okonstlade och glammiga rock får på senaste skivan sällskap av garagerock och rockabilly, och det är väl något nytt, men det blir ändå inte särskilt spännande för det.

Mikael Barani

HELL ON WHEELS "Oh My God! What Have I Done?" NONS/MNW

På väg hem med tunnelbanan på tisdagsnatten. En till synes normal medelålders karl i kostym, dock överförfriskad, reser sig upp, visar mig en burk Seltin och säger: "Detta är bra!". Öh, jo, förmodligen bättre än vanligt salt, mumlar jag tillbaka. Han sätter sig ned igen och vi passerar några stationer. Sedan reser han sig upp igen och frågar om jag lyssnar på radio. Nej, minidisc, säger jag. Han frågar om det går att få in radio i mina hörlurar. Va? Näe, svarar jag. Det är bara vanliga lurar. Men man kan köpa en portabel miniradio till dem. Den berusade karln verkar inte förstå. "Är det bra?", frågar han sedan. Jag ger en förbryllad blick. Han utprepar frågan och jag förstår att han menar det jag lyssnar på. Jo, för fan, klart det är bra, det är ju Hell On Wheels nya, blir mitt svar. Han sätter sig ned bredvid mig och signalerar att han vill höra lite. Jag ger honom lurarna och drar upp volymen. Han rynkar pannan koncentrerat när han lyssnar. Han vaggar lite. På grund av spriten, tänker jag. Sedan säger han: "Åh fan!" och räcker tillbaka lurarna. Innan han stiger av tåget frågar han igen

vad de hette. Hell On Wheels, säger jag tydligt. Han nickar och upprepar namnet för att komma ihåg det. Men han lyckas förvränga det till Hillson Wilson, eller dylikt. Seltinmannen lär aldrig hitta rätt platta om han nu skulle försöka få tag i den. Tyvärr. Jag sätter på mig lurarna igen och konstaterar att *Oh My God! What Have I Done?* växer kolossalt för varje lyssning. Och Rickard Lindgren sjunger med sällan skådad inlevelse. Hans röst ligger någonstans mellan Jack Whites, Euros Childs och Malte Holmbergs. Jag är förvånad över att Hell On Wheels fortfarande är ett relativt okänt band. Denna trio för tillsammans ett sånt oväsen som det normalt skulle behöva en hel orkester till. Om jag inte visste vilka Hell On Wheels var skulle jag lätt gissa på ett nytt band från staterna som delar replokal med The Liars, The Rapture och Radio 4. No låtar rymmer albumet och jag försöker verkligen hitta en eller ett par som är lite bättre än de andra. Men det går inte. Första favoriten var *She Was a Milkmaid and I Was a Gentleman* men sedan upptäckte jag *Nothing is Left* och det blev dött lopp. Men okej, favorit just nu, denna sekund är *Halos are Holes Made of Space*. ("With a glow around the hole made of space") Asch, spring och köp denna platta och hitta en egen favorit. Om du kan.

Annica Henriksson

JOL

"Moody Aow"

April Records

Bakom namnet JOL döljer sig producenten Joel Eriksson. *Moody Aow* är hans debutalbum och stundvis funkar det faktiskt riktigt bra, som exempelvis på funk-electronica-spåret *Brumpe* som kryddats med vocoder-röst. *Hubba Ghos* har utöver en cool titel, också ett grymt funksväng. Dansgolvsjazzen på *Spirits of Pyrinee* är tyvärr betydligt blekare än exempelvis Koops. Men *Moody Aow* är hur som helst ingen dum albumdebut och den sju och en halv minuter långa funkutflykten till titelspår, är väl värd varenda sekund.

Johanna Paulsson

KINGS OF LEON

"Youth & Young Manhood"

BMG

Att det finns en uppsjö av amerikanska rockband är känt. Många, eller snarare de flesta av dem, håller mycket låg klass och kan hellre ses som one-hit-wonders. När man vaskat bort barren och gruset så ligger det några riktiga guldklimpar och glimrar i botten. Kings of Leon är definitivt äkta guld. Fyra unga killar från Tennessee. Uppväxta på gospel, bensin och rock. En oslagbar kombination när det handlar om attityd. För det här är pur och skär rock'n'roll där svett och applåder är lönen för mödan. En sångare med släpig southern-dialekt. En gitarrist som varje natt somnar med Chuck Berrys ansikte på näthinna. Lägg därtill en stencool och svängig rytmsektion som får varje låt att bli just boogie. Kings of Leon har chansen att bli stora, riktigt stora. Låtarna växer och växer. *Molly's Chambers* och *Red Morning Light* är nästan för coola för sitt eget bästa. När sen tempot dras ned och Caleb väser fram texten till *Tranny* eller *O Dusty* då är det skimmerande vackert. Det här måste vara den ultimata bilskivan. Vad det hela handlar om är att vara på väg. Oavsett om det är framåt eller bakåt.

Per Lundberg GB

KISS

"Alive IV"

Sanctuary/Showtime

En till för pengarnas skull. Att Gene Simmons är en money-mongler av rang känner de flesta till; böcker, skivor, tidskrifter, filmer – han lär ha ringt Nikki Sixx för film-

rättigheterna till *The Dirt* när boken knappt var halvklar. Nu släpper han och polaren Paul Stanley sitt fjärde album i kollektionen *Alive*.

Det utmärkande med den här skivan är Melbournes symfoniorkester. Och visst är det kul med fio-ljo-ljo-lej, basfiol och flöjt på *Detroit Rock City* och *Rock and Roll All Nite*, men varför körde inte Kiss på det konceptet hela albumet ut? Skivan inleds nämligen utan symfoniorkestern. *Deuce* och *Strutter*, som alla fans dessutom hört live på andra skivor, och ytterligare fyra låtar spelas utan trumpet-back up. Om detta är en skiva som marknadsförs om Kiss Symphony så borde väl *alla* låtar ha symfoniats upp?

Alive IV kommer bara de riktigt inbitna Kissfansen att köpa. För övriga människor förblir den en statist i skivbutikernas hylla. Att dessutom publikljudet mixas bort när musiken dras igång och trollos fram varje gång när bandet ropar "I wanna hear ya!" får man leva med. Den som tror att en liveinspelning betyder bootlegljud får tänka om.

Torbjörn Hallgren

BJÖRN KLEINHENZ

"Yeah Baby Whoohaa"

Johnny Brätton/Border

Ni har väl inte glömt Johnny "Brätton" Ekström? IFK Göteborgs och landslagets vindsnabbe, men totalt otekniske, anfallare som rusade förbi varenda försvarare och öste in mål? Denna fotbollshjälte har fått låna ut sitt namn till en liten skivetikett som här rosar indiemarknaden med sitt sjunde släpp.

Bakom skivan ligger Björn Kleinhenz, en från Blekinge inflyttad göteborgare, som gör singer/songwriter-prylen ungefär som vi vant oss vid att höra den. Lite Will Oldham, lite Elliott Smith, lite Neil Young och säkert lite av hundra andra ensamma män med gitarrer som jag aldrig hört. Björn Kleinhenz tillför alltså med sina lägerdsvisor inget direkt nytt till genren, men har ett ganska självklart och naturligt uttryck och onekligen en del fina låtar. Som *Too Strong*, *Let's Try* och *How Long is the Night*.

Näväl. Efter att tidigare ha släppt massa demos och två vinyl singlar gör Björn Kleinhenz här en helt OK fullängdsdebut, även om jag kanske tycker att han borde gjort mer av de små, små countryinfluen-serna som ibland lyser igenom. Det hade jag gillat.

Daniel Axelsson

KONKHRA

"Reality Check"

Code666/Sound Pollution

I Danmark är Konkhra ohotade. Inga andra band kan slå ned dem från death metal-tronen. Mycket på grund av att det kanske inte finns så många danska band i just den genren. Jämför man med resten av världen så är det heller inget snack, Konkhra är ett jävligt bra band som vilken dag som helst mäter sig med Entombed och Morbid Angel.

På *Reality Check* visar de upp ett brett spektra. Med bra låtar och en skarp produktion går det inte att värja sig mot det faktum att Konkhra är ett riktigt bra band.

Per Lundberg GB

KOSHEEN

"Kokopelli"

Moksha/BMG

Förrföra årets platta *Resist* innehöll dansvänlig och suggestiv musik som jag föll för trots att den var klart kommersiellt inriktad. Låtarna hade i alla fall utmärkande drag och rejäl karaktär vilket gjorde spår som *Hide U* och (*Slip & Slide*) *Suicide* till singelhits. Men *Kokopelli* är en helt annan platta.

Låtarna är svalare, beatsen svagare och Sian Evans sång påminner mer om oinspirerad Annie Lennox eller en sömning Dido vilket ju inte får smilbanden att flykta uppåt direkt. Kosheen låter mer försöksbara helt enkelt. Som en tråkigare, tristare version av sig själva. Och vem behöver det?

Gary Andersson

LAPTOP

"Don't Try this at Home"

Gammon Records

Jesse Hartman började sin karriär som turnékeyboardist åt punklegenden Rickard Hell. Efter det bestämde han sig för att ägna sig åt film och har registrerat ett gäng musikvideor. Så småningom hittade han tillbaka till musiken och efter att ha spelat i ett antal olika band började han ensam göra halvelektronisk indiepop under namnet Laptop. Han delar sin förkärlek för åttiotalet med band som My Favorite och Magnetic Fields. Faktum är att Hartman till och med låter som en blandning mellan Stephen Merritt och David Bowie. Nu och då skymtar The Style Council fram och det hela är faktiskt ganska sympatiskt med ett och annat riktigt gulkorn som *Back in the Picture* och *Ratso Rizzo*.

Johanna Paulsson

LOS FANCY FREE

"Menonita Rock"

Bungalow/Subspace

Mitt första möte med Los Fancy Free, alias Mexicobosatta Martin Thulin, var spåret *Hey Dude* som fanns med på lilla Stockholm-bolaget Make It Happens samlingsplatta *All Songs are Sad Songs*. Låten finns också med på debutfullängdaren *Menonita Rock* vars omslag märkligt nog pryds av tecknade sexscener. Stilmässigt hamnar Los Fancy Free i samma låda som The Experimental Pop Band, Momus och Black Grape. Det rör sig om electro upplandad med punkiga gitarrer och mer eller mindre knäppa texter som påfallande ofta handlar om att ragga brudar...

Låtkvaliteten på *Menonita Rock* är smått varierande. Knas-electrospåret *Volta-ge is O.K.!*, kunde säkert ha blivit en hitlåt med The Gorillaz. Det instrumentala och svängiga öppningsspåret *Menonita Disco* och *Hey Dude* är inte heller dumma. *Disco Rat* innehåller en kul referens till Kiss-låten *I Was Made for Lovin' You*. Men på exempelvis *Kill! Kill! Kill!* blir det lite väl mycket plojkänsla över det hela för att det ska hålla i längden.

Johanna Paulsson

LOVE

"The Forever Changes Concert"

Snapper/Playground

Man vågade knappt gå och se Arthur Lee när han kom till Sverige på sin *The Forever Changes*-turné. Förväntningarna var sjukt höga, det fick liksom inte bli dåligt. Men tack och lov, bandet Baby Lemonade var perfekta för Arthur och låtarna framfördes alldeles självklart och man gick från konserten med ett stort leende på läpparna. När man nu lyssnar på den här inspelningen från The Royal Festival Hall i London så tänker man ändå... var det verkligen så bra? Det man kan konstatera är att det är svårt att få ner en känsla från en levande upplevelse till skiva. Självklart framstår studioversionerna som klart överlägsna. Det som hjälper upp känslan är att publikljudet är högt mixat och känslan av en energi mellan publiken och artisten hörs. Stråk- och blåsorkesteren på den här konserten fungerar, men gör egentligen inga storverk. Arthur Lees röst var tydligen till och från under turnén men lyckligtvis är den i toppskick här. *Andmoreagain* och *Alone Again Or* är bländande och magin i *Signed DC* är där. Så resultatet är ändå klart godkänt. Givetvis, med sådant här låtmateriale kan

det inte bli annat.

Jonas Elgemark

LUMIDEE
"Almost Famous"
 Universal

Det råder inga tvivel om att r'n'b-sångerskan Lumidee inom kort är mer än bara nästan känd. *Almost Famous* innehåller nämligen astajta, men ändå tillbakahållna, dancehallinspirerade rytmpaket till låtar som trots att texterna nästan utslutande kretsar kring förhållanden ändå har något att ge.

Produktionen är väldigt storstadsmo- dern och genererar en cool och avspänd hiphopvibb som passar bra till förspel eller förfest. Lumidee själv är både förförisk, rättfram och genuin vilket bara det gör plattan exceptionell. Fattas bara en riktig klubb-banger som får folk att gå bananas, remixversionen av *Uh Oooh* med Busta och *Crashin' a Party* med N.O.R.E. i bakgrunden kommer väl närmast. Men jag gillar verkligen *Almost Famous*, hoppas du och din dejt gör det också.

Gary Andersson

THE MAGGOTS
"Do the Maggot!"

Low Impact/Sound Pollution

Ja, i dessa dagar är det inte lätt att profile- ra sig bland alla garageband. Stockholmar- na The Maggots lyckas inte helt övertyga om att just deras variant av genren är något speciellt, men tack vare deras influen- ser från rockabilly och sextioalet avfär- das de inte helt. Det är inte riktigt att jag spontant vill utbrista "Do the maggot!" när jag lyssnar på bandet. Men inte kan jag hel- ler låta bli att tidsenligt vilja vicka på höf- terna.

Mikael Barani

MATCHBOOK ROMANCE
"Stories and Alibis"

Epitaph/BonnieAmigo

I sina bästa stunder låter detta ungefär som underbara Glassjaw, och i nästa stund kan det vara ungefär lika stimulerande som att lyssna på en hel skiva med Blink 182. Vad det alltså rör sig om är en mix av emo- tionell råhet och mer lättillgänglig college- punk.

En farlig blandning som lätt blir ointressant, men Matchbook Romance lyck- as hålla ihop skutan nästan hela vägen.

Mikael Barani

MC LYTE IS LYTRO
"Da Undergorund Heat Vol 1"
BMG/Playground

MC Lyte, eller Lytro, har betytt massor för kvinnliga rappare. *Da Underground Heat Vol 1* kommer däremot inte att betyda något för någon. Skivan sägs ha spelats in på fyra dagar och det hörs. Låtarna verkar inte ens halvfärdiga och saknar helt struk- tur och tanke. Däremot är *Da Underground Heat Vol 1* rena julfant för alla telefon- svararskits-kompletister.

Daniel Severinsson

MISCONDUCT
"...United As One"
Side By Side

Kristinehamns hardcoregrabbar Miscon- duct kämpar vidare, och visar på sin fjärde fullängdare upp en melodiosare, nästan skatepunkig, ådra. Lite taffligt framförd ibland, men ganska "hittigt" och sjunga- med-vänligt och inte riktigt så dåligt som jag förväntat mig.

Texterna är dock en orgie i klichéer och standardfraser så utnötta att det nästan blir skrattretande. Samma gamla tjat om "hardcore pride", "backstabbing" och om att stå "side by side". Jag tillhör dem som tycker att hardcorepunk handlar om något mer än att kopiera 15-20 år gamla texter från forna hardcorestorheter. Det borde handla mycket mer om att ha egna idéer,

och uttrycka ens egna tankar och känslor. Inte någon annans.

Daniel Axelsson

MORBID ANGEL
"Heretic"
Earache/Sound Pollution

Om du frågar en dödsmetallare vilka fem skivor han eller hon skulle ta med till en öde ö brukar Morbid Angels *Altar of Mad- ness* var med på listan. Deras första skiva var en milstolpe huggen i granit. Uppföljar- ren var en besvikelse.

Likadant är det med nya studioalbumet *Heretic*. Det här är långt ifrån vad döds- metallens forna kungar kan presteras, till viss del beroende på att ljudet inte tillåter Mor- bid Angels riff komma till sin rätt. Ett undantag är instrumentala *Place of Many Deaths*. Att lyssna på den är som att se skräckfilmer av Dario Argento ensam i ett nedsläckt, öde torp.

Trots att *Heretic* inte är vad den skulle kunna vara finns det några tröstmål. *Enshrined by Grace* och *Beneath the Hol- low* skulle båda passa in på en Absolut Death Music.

Morbid Angel avslutar albumet med ett hjärnsläpp vid namn *Drum Check*, ett trum- solo, och *Born Again*, ett gitarrsolo. Pete Sandoval är visserligen en av Europas bästa trummisar, men hur Morbid Angel känns det egentligen att ha en låt som heter *Drum Check*? Och kan det bli tråkigare? Ta bort skiten och bränn av en ny upplaga!

Torbjörn Hallgren

MOTION CITY SOUNDTRACK
"I Am the Movie"

Epitaph/MNW

Amerikansk punk är inte längre vad den en gång var. Oavsett att det är medvetna och intressanta bolaget Epitaph som släpper Motion City Soundtrack så kan de inte ha rätt varje gång. Känner mig gnällig och gubbig när jag skriver de gyllene orden "Det var bättre förr". Vart är låtarna? Vart är äktheten? Känslan? Sanningshalten?

I Am the Movie duger bara till att köra ut folk från efterfesten.

Per Lundberg GB

MÅNEGARM
"Dödsfärd"
Displeased

Viking metal brukar oftast viftas undan som en löjeväckande hybrid av Nordman och hårdrock. Och då är det kört, för Nord- man vill ingen liknas vid idag. Även om det till viss del är sant så finns det mycket mer i musiken än så. Viking metal utsöndrar mer atmosfär än Nordman nånsin gjorde, mer sväng, aggressivitet och tyngd, och är framförallt inte lika känsligt för skivbo- lagstrender.

Ett genregång som funnits med sedan 1995 är Månegarm från Norrtälje. Till hösten släpps deras tredje studioplatta, som vanligt med största delen svenska texter. Även om det finns töntiga textinslag som "med nordbaneret höjt i skyn" och "no remorse for mercy, all useless blood will we waste" så finns det lyrik värd att lyssna till, alldeles särskilt ruggiga *I evig tid*. Den låten skulle få vikingagummor på 900-talet att lyfta på kjolen och dansa som vettvil- lingar.

Janne Liljekvist, som till vardags spelar i Två Fisk och En Fläsk, spelar fiol så fing- rarna blöder. Just det är Månegarms spader ess, i en kortlek där höga kort blandas med låga – gitarrljudet skulle kunna ha mer bly och betydligt vassare egg.

Torbjörn Hallgren

WILLIE NELSON AND RAY PRICE
"Run That by Me One More Time"
Lost Highway/Universal

När gubbarna en gång i tiden bodde gran- nar var de också bittra fiender. Efter att Ray Price hade dödat några av Nelsons

hönor svarade denne med att skjuta en av Prices tuppar och äta upp den. Men nu har de gamla råvarna varit vänner i 23 år och spelar återigen tillsammans.

Här levererar duon tryggt lunkande country med långsamma fioler och sorgens steelgitar. De averkar gamla favoriter som *Deep Water* och några egentillverkade låtar. Inget nytt under solen men helt klart trivsamt.

Robert Lagerström

NEVERWOOD
"Misty Morning"
Memento Materia

Den finska musikscenen är inte precis känd för att vara stor eller internationellt gång- bar. Finska Neverwood kommer knappast att ändra på det med sin syntbaserade sax- ofonpop. Alla låtar påminner om varandra och i längden blir det outsägligt tråkigt. Det är varken bra eller dåligt utan bara totalt ointressant. Det som gör att skivan inte hamnar under benämningen kalkonartad är Saara Hellströms vackert, klingande röst. I ett annat sammanhang var en bättre låt- skrivare kunde hon ha varit perfekt.

Moa Eriksson

SCOUT NIBLETT
"I Am"

Too Pure/Playground

Scout Niblett är lika allvarlig som genomcharmig. I sin röda peruk bakom ett trumset som faller i bitar eller bakom en Fender Jaguar med desperat röst är det svårt att inte lyssna ordentligt. Små histori- er om stora saker och konstiga melodier, förvrängda låtar som sprudlar av fantasi och all önskad DIY-anda. Låtar på gränsen till att falla isär av allt som hon ska berät- ta om, så proppfulla av en figur som inte ens hon känner till. Ibland väcker hon min- nen om den fantastiska gruppen Dairy Queen Empire i all sin frustration och sina expressionistiska gester. Andra gånger om en lätt ilsken Julie Doiron, men oftast bara om Scout Niblett som gillar att jofasta om sin trummande pojkvän. Visor och ramsor, hårda gitarrer och skramliga trummor, försiktiga låtar, skrik och gap och kanske en av de mest personliga skivorna på mycket länge.

Fredrik Eriksson

NIGHTFALL
"I am Jesus"
Black Lotus/Sound Pollution

Jag antar att *I am Jesus* i varje fall är en bättre titel än dessa grekers skiva från 1997 titulerad *Lesbian Show*. Och inte spel- lar de black metal som man kanske kunde tro, utan melodisk death/trash. Öppnande *Death of Neira* har ett diaboliskt snyggt trummande i bästa organisk/mekaniska stil som Nine Inch Nails. Och bara det där lilla ingreppet räcker för att ge en annars stan- dardiserad metallåt en ny dimension. Samma små ingrepp här och var genomsyr- rar *I am Jesus*, och gör den till en riktigt intressant skiva som faktiskt snuddar vid begreppet nyskapande.

Mikael Barani

TIM O'BRIEN
"Traveler"
Sugar Hill/Playground

Jag har sagt det förr, men jag säger det igen: bluegrass post-millennieskiftet är något rumsrent. Bluegrass är inte längre en simpel måltavla för folk som vill ironisera över tandlösa bonnläppar med en banjo över knät. Det ses banne mig rentav som något sofistikerat, ett bevis på att man har pejl på rötterna.

Det var därför Steve Earle försökte vara nere med bluegrass på *The Moun- tain*, det var därför Dolly Parton fick en comeback med *The Grass is Blue* och det var därför The Be Good Tanyas tidigare i år utan att skämmas kunde göra viskande blu-

egrar av *The House of the Rising Sun*.

Tim O'Brien är dock ingen duvunge inom bluegrass och traditionell folk – jag tror han hållit på med det här sedan sjuttio-talet – och även om *Traveler* knappast lär bli hans genombrott så är det en fin uppvisning i hur man tillverkar gedigen traditionell folk med snygga inslag av närbesläktade stilar som country och cajun (*Kelly Joe's Shoes*).

Att vara rödnacke har nog aldrig varit så roligt som nu.

Kristofer Ahlström

OCEAN COLOUR SCENE

"North Atlantic Drift"

Sanctuary/Showtime

OCS borde lagt sin musikkariär på hyllan efter deras hitsamling *Songs from the Front Row* från 2001. År 2003, och med deras sjätte riktiga platta i hand, känns det bara tråkigt. Gubbarna jamar på utan att komma någonstans. Men visst blir jag fortfarande lite knäsvag av Simon Fowlers stämna och Steve Cradocks gitarrmelodier. Jag minns att jag tyckte att Ocean Colour Scene var det absolut coolaste bandet 1996 när de i sina Fred Perrys och Reni-kepor sjöng *The Day We Caught the Train* och fångade alla neomodshjärtan. Men det var då det. Anledningen att jag skulle få för mig att lyssna på *North Atlantic Drift* är förmodligen bara rent nostalgisk. Precis som jag fortfarande låtsas bry mig om hur nästa The Charlats-platta kommer låta. Jag vet inte, kanske hoppas jag på mirakel eller så kan jag bara inte släppa taget om dessa "has-beens". Men det är klart att det svänger på sina håll på *North Atlantic Drift*, men jag skulle hellre lägga pengarna på något annat.

Annica Henriksson

OHGR

"Sunnypsyop"

Spitfire/Playground

En av mina absoluta favoritskivor är Skinny Puppys *Mind TPI*. Första gången jag hörde den trodde jag knappt det var sant. En skiva tyngre än något annat, med en oerhörd ljudbild, där samplingar trängdes med intrikata trumprogrammeringar och vackra syntetiska ljud. Över detta Nivek Ogres rakbladsstämma. SP nådde dessa höjder ett par gånger till, men var och en för sig har bandmedlemmarna inte riktigt klarat av att göra musik som låtit lika unik i mina öron.

Ohgr är Nivek Ogres och Mark Walks projekt. Jag vet att jag inte ska jämföra med SP, men det går inte att undvika. Tyvärr måste jag säga. För Ohgr låter mer som ofärdigt demomaterial till låtar som kunde ha blivit riktigt bra i händerna på Cevin Key. Inte så att det är dåligt. Nej då, det finns bra saker här också: *IOvNoW* är en vacker syntballad med skönt distat beat till. Singelspåret *maJiK* är också bra, men känns liksom mycket annat här något ofärdig. Jag ser fram emot nya Skinny-skivan som Key och Ogre snart ska spela in. Om man vågar tro på det ryktet.

Mats Almegård

ONLY CHILD

"Solitaire"

Grand Central/VME

Rae och Christians skivbolag Grand Central fortsätter att pumpa ut smeksam och kramgo beatbaserad musik. DJ:n Only Child är dock inte så hiphopinriktad som många andra i stallet, här handlar det istället om souliga och inbjudande dansrytmer bakom inhyrda vokaler. Många spår är svagt funkiga och riktigt trevliga, men allra bäst låter raspiga nykomlingen Niko på spår som *Show Me Love*. Annars känns *Solitaire* alltför jämntjock, det finns inga vassa kanter att skära sig på, ingenting får mig att rycka till i slummen som jag vaggas in

i. Men snabbare spår som *Fall Down* och *Tonite* har nog stor potential på dansgolvet.

Gary Andersson

PARKER

"Le Petomane"

Parker/V2

För mig var Parker länge det där bandet vars logga såg ut att antingen passa ihop med ett collegerockband eller med ett kläd-märke. Det har därför tagit tre album för att få mig att inse att Parker är ett av Sveriges bästa partyband. På nya plattan *Le Petomane* har trion plockat in en hel del blås. Skivan är en lysande blandning mellan gammalt och nytt, hets och harmoni, pop och punk, partyös och deppa-hemma-i-soffan-över-skitstövnen-till-pojkvän-som-lämnat-en. Eva Parker låter som en blandning mellan Cerys Matthews, Justine Frischmann och Patti Smith.

Innehållet på *Le Petomane* är egentligen varken speciellt nytt eller originellt utan snarare en lyckad odyssey genom pophistorien. Soundet på *Wham Bam Bam* är hur Ramones hade låtit om de haft Debbie Harry på sång. På *Pogo Pogo* har de rippat rifet från The Kinks *You Really Got Me*. Men vad sjutton, för att säga som ett par andra gamla rockrävar: "It's only rock-'n'roll but I like it".

Johanna Paulsson

PEPE DELUXÉ

"Beati Tude"

Catskills/Playground

Den finska duon, bestående av James Spektrum och JA-Jazz, medverkade i Levi's reklamfilm för Twister jeans. En låt som jag förträngt. Om Cassa borde jag inte byta kanal om den reklamen dyker upp igen. Pepe Deluxé är nämligen värda uppmärksamheten.

På *Beati Tude* finns det samlingar som skulle göra vem som helt inom dansscenen avundsjuk. En filmmusik om ditt liv i en datorkontrollerad värld. Eller som att lyssna på ett invecklat dataspel. *Salami Fever* är härligt funkig medan *Ask for a Kiss* passar bra i hissen. *Little Miss Cypher* är skönt avslappnad som drar åt tripph-hållet. Allt detta med tunga rockinslag och toner från Orienten. En kittlande blandning av soul, funk, jazz – you name it. Perfekt bakgrundsmusik på cocktailpartyt eller när du vill dansa i ditt sinne men inte med kroppen.

Andreas Eriksson

PRETTY GIRLS MAKE GRAVES

"The New Romance"

Matador/Playground

Jag blir inte klok på *The New Romance*. Vet inte om motorsågen eller hyllningskören ska fram.

Det saknas något. Något som ligger under ytan. En större kraft som griper tag och ruskar om. Pretty Girls Make Graves dyker ner i sextioalets surfpop och kommer upp till ytan med alternativrock och inslag av åttiotal-bippbipp-synt, som i den 48 sekunder långa *Mr. Club*. Mest intressant och givande blir det i *All Medicated Geniuses* där Andrea Zollos spåda, men ändå kraftfulla, röst möter sin manliga motpunkt i form av Derek Fudesco. Men efter halva skivan tappar Pretty Girls Make Graves sin vitala sida och flyter ut i en tråkig röra.

Andreas Eriksson

THE PROJECT HATE MCMXCIX

"Hate, Dominate, Congregate, Eliminate"

Threeman/Playground

Entombed fröar av sig värre än en hydra. Nicke Andersson stack iväg med sitt folkliga Hellcopters. Stack Stjärnvind spelar i Merciless och vänstrar med Murder Squad tillsammans med Uffe Cederlund, som också lirar i Washoe. Till detta har vi två Entombedkillar i Krux och slutligen basis-

ten Jörgen Sandströms growl-insatser i Project Hate MCMXCIX. Frågan är hur helhjärtat det är.

Project Hate är annars Lord K Philipsons hjärtebarn. Albumet med den långa titeln *Hate, Dominate, Congregate, Eliminate* är hans tredje, med vackert pianoklink invävt i stenhårda mangelriff, arg manlig sångare ansikte mot ansikte med ljuv kvinnlig dito och tämligen kaxigt – inte en enda låt är under sju minuter. Kontrasterna går dock lite för långt ibland. Mitt i låtarna *Congregate*, *Nailed* och mäs-terstycket *Hate* börjar metallen låta som Prodigy och man kan ana alla i studion slänga upp en Lilleman-pose med korsade armar.

Det är aggressivt så det förslår. Men en viktig detalj drar ner intrycket. Många av syntljuden låter slumpartade. Som om en wow-det-där-låt-coolt-det-tar-vi-inställning har fått avgöra. Fast perfektion kan ju också vara hämmande.

Torbjörn Hallgren

PRO-PAIN

"Run for Cover"

Spitfire/

Det är inte många som lyckas med konsten att fylla en hel skiva med covers, göra resultatet intressant och lyfta originalen. Enstaka låtar kan vara en frisk fläkt, Bob Hund är ett bra exempel på band som förgyller sina egna låtar med inslag av en cover där deras egna stil tar originalet till nya dimensioner.

På *Run for Cover* gör hardcoreveteranerna i Pro-Pain tolkningar av några av sina favoritband. Discharge, Sepultura, Life of Agony, Black Flag, Slayer och Motörhead hör alla sina låtar i nya versioner. Resultatet blir splittrat på ett oattraktivt sätt till följd av de många musikstilarna. Även om mina musikerfarenheter inte innefattar alla av låtarna har jag svårt att tro att Pro-Pain gör dessa rättvisa. Men sångaren Gary Meskils röst är som klippt och skuren för Motörheads *Iron Fist* och det är ganska roligt att läsa om Garys och Eric Kingers relation till originallåtarna. Alltid något.

Andreas Eriksson

THE RIP OFF ARTIST

"Pet Sounds"

Vertical Form

Matt Haines har gett sig sjutton på att irriteras rockens storheter. Döper man sina album till *Electric Ladyland*, *Get Yer Ya-Ya's Out* och *Pet Sounds* känns det som att man söker upphovsrättstvister. Att sen som bonus helt fräckt kalla sig Rip Off Artist och att uppfinna minst fem olika biografier till sig själv som man lägger ut på nätet, då vill man provocera och roa på samma gång.

Rent musikaliskt handlar det dock inte om att stjäla från Hendrix, Stones eller någon annan rockdinosaurie. Nej, Haines gör minimalistisk tech-house som lånar vilda idéer och infall från galna electronica-akter som Mouse on Mars. Det puttrar, bubblar, studsar och hoppar i elektroniken på *Pet Sounds*. Vissa spår lämpar sig för ett öppet och frisinnat dansgolv, som exempelvis *Meat Shall We Eat* (även om vega-nerna förmodligen går ut och kräks på toaletten) – för det är dansant på ett ryckigt och experimentellt vis. Lite i samma anda som ryska techhousesarna SCS1 9, och de har gjort en av årets bästa skivor, så kolla in *Pet Sounds* också!

Mats Almegård

MICHELLE SHOCKED

"Texas Campfire Takes"

Mighty Sound/Border

I mitten av 1980-talet, när svulstig arena-rock nått höjder ingen idag vågar minnas, kom också en skiva som gick emot nästan allt annat man fick sig till livs. Michelle Shockeds *Texas Campfire Tapes*, ursprung-

ligen inspelad med en liten portabel bandspelare vid en lägereld vid Kerrville Folk Festival. Ljudet var däreför, lite dovt och med syrsor spelandes och tåg tjtandes i bakgrunden. Skivans charm slog ut alla invändningar man hade mot ljudkvaliteten, och låtarnas styrka var direkt och överrumplande. Senare har det blivit klart att skivan egentligen släpptes utan Michelle Shockeds medgivande, och att hon alltid ogillat den. Efter att hon dessutom ett antal år nu legat i tvist med de stora skivbolagen, släpper hon nu på egen etikett en modifierad version av det som kom att bli hennes debut. Genom modern teknik har man uppdaterat inspelningen, så att man nu kan få höra hur det verkligen lät, på rätt hastighet (dåliga batterier i portabla bandspelare kan spela rejåla spratt med musikinspelningar...) och med ett klarare ljud. Det som blir än mer tydligt är vilken bra gitarrspelare Michelle Shocked är, och hur bra låtarna egentligen är. Till denna upprätschade inspelning kommer också en extra CD med hela spelningen den kvällen, inklusive de låtar som klipptes bort till skivans utgivning. Det är tänkt att hela hennes backkatalog ska återutges, och även om inte *Texas Campfire Takes* är det bästa som kommit ur Michelle Shockeds gitarr och strupe, så är det definitivt övertygande och entusiastmerande. Ett avskalat och tidslost tidsdokument.

Magnus Sjöberg

SICK OF IT ALL "Life on the Ropes" Fat Wreck Chords/MNW

... och så en skiva man knappt behöver lyssna på för att recensera. Sick Of It All låter nämligen precis som vanligt. Just förutsägbarheten är både bandets styrka och svaghet. En styrka därför att man vet vad man får, och man behöver aldrig bli besviken. En svaghet, om man nu överhuvudtaget kan tala om svaghet när det gäller denna outtröttliga hardcoremaskin, för att man inte heller blir varken överraskad eller förvånad.

New Yorks argaste kvartett debuterade 1987 med en rasande, elva-låtars EP på den legendariska hardcorelabeln Revelation Records. Via klassiska album som *Just Look Around* från 1992 och *Scratch the Surface* från 1994, har Sick Of It All i och med nya *Life on the Ropes* nu kommit fram till sin sjunde fullängdare. Efter över tio år som ohotade innehavare av titeln "Världens största hardcoreband" är de fortfarande taggade. Fortfarande hårda. Fortfarande med hjärtan som brinner för musiken.

Bröderna Koller och co blandar sin vana trogen fläskigt metallung med snabba hardcorerökare, och sticker också in ett par melodiskt svängande allsångsfavoriter. *Life on the Ropes* är en övervägande mörk platta, färgad av våld, övergrepp och politikernas lögner. I denna otrygga värld är Sick Of It All alltså ett band som hardcorefansen kan lita på.

Daniel Axelsson

SIDEWINDER "Resolution" Fenetik Musik

Det var ett tag sen Sidewinder, alias Alan Bryden, gav ut något. Kanske känns det inte riktigt som att man gått runt och väntat på en ny skiva heller. Hur som helst fylls större delen av nya plattan *Resolution* ut med någon sorts tråkig och operoslig lounge-musik som dignar av congas, flöjter och andra sambainslag. Inte blir det roligare av att Nancy Jenkinson gästar på sång – spåret *The Adventure* är närmast outhärdligt med sin porriga jazzsaxofon i bakgrunden. Mer IDM-aktiga spår som *The Missing Link* och latin-funken på *Ego Riot* är

visserligen helt okej men mycket roligare än så blir det inte.

Johanna Paulsson

SIR MIX-A-LOT "Daddy's Home" Rhyme Cartel/BMG

Gamle *Baby Got Back*-snuskgubben Sir Mix-a-Lot har i princip på egen hand pulat ihop ett album med nytt material som ändå lyckas låta precis som det gjorde för 15 år sedan. Hans röst är fortfarande rätt skön och beatsen rullar på bakom de ofta småporriga berättelserna Mix-a-Lot envisas att återkomma till. Och visst är det underhållande även om hans kvinnoosyn självklart inte är helt pk. Men *Daddy's Home* försvinner ändå förbi rätt så obemärkt.

Gary Andersson

SKID ROW "Thickskin" Steamhammer/Playground

Skid Rows debut kom 1989. Med klassiker som *Youth Gone Wild* och *18 & Life* prickade de fullkomligt rätt. Ungdomar knöt sina nävar och sjung med. Några år senare slog Nirvana och alla band i tajta läderbrallor med avslöjande penisshorts. Skid Row föddes för sent och dog för tidigt.

Deras nya platta heter *Thickskin* och deras nya sångare heter Johnny Solinger. Just det. Karismatiska Sebastian Bach har fullt upp på sin hemsida med att förneka rykten om att han skulle ha joinat Skid Row.

Roligaste låten på comebacken är en tuggummipunkig version av deras hit *I Remember You*. Att de tar med en egen gammal låt på plattan, som Mötley Crüe också gjorde på sin *Swine*-comeback, visar hur förvirrade och osäkra de är: "Ni ska få höra klassikern, bara ni lyssnar på våra nya låtar först, snälla!"

Problemet med *Thickskin* är att refränger och verser är för enkla. Det är inte trallvänligt som det var 1989. Bara tralligt.

Torbjörn Hallgren

THE SLEEPY JACKSON "Lovers" Virgin

Efter The Avalanches ska man naturligtvis inte bli förvånad över att årets mest smågudomliga popmusik kommer från Perth i Australien. Men ändå. The Sleepy Jacksons albumdebut är häpnadsväckande full av briljanta och omedelbara sånger som stundtals är förtjusande svåra att sätta en genrebeteckning på. Psykedelisk countrypop? Okej då, men egentligen är allt man behöver veta att *Lovers* är fyrtiofem minuter i pophimlen och att Luke Steele är en sångare att fälla tårar för.

Thomas Nilson

SURROUNDED "Safety in Numbers" Deep Elm Records

Det är inte underligt att en etikett på andra sidan Atlanten ger ut Växjö-bandets debutalbum. Kvintetten låter väldigt amerikanskt och gör lo-fi-americana någonstans mellan Sebadoh och Neil Young. Texterna känns genomarbetade och sjungs fram av Märten Rydells förvrängda röst. Gruppen har helt klart talang även om plattan i längden känns lite väl släpig.

Robert Lagerström

UNDER BYEN "Det er mig der holder træerne sammen" Plade selskabet

Henriette Sennenvaldt visksjunger fram poetiskt kryptiska texter på danska. Det sistnämnda gör att det för mig blir ännu mer kryptiskt. Musiken är till sin grund elektronisk men innehåller även lågt mixat piano, orgel och stråkinstrument. Det är lugnt på gränsen till sövande. Man finner

spår av Portishead i musiken. Likheten med Björk finns även i den viskande sången. Det finns något lite obehagligt över texterna och den viskande sången. Detta förstärks av konvolutets fotografier av två unga kvinnor som krockat med en lädbil. Den ena kvinnan har svimmat av och blöder näsblod medan den andra försöker dra henne ur bilen. Ett annat foto föreställer ett bortglömt gosedyr. Barndomen verkar vara ett tema även om jag inte får ihop det med texterna. Kanske handlar det om barndomens mardrömmar? Det finns säkert en djup tanke bakom alltihop men resultatet blir på gränsen till pretentiöst. Lätttexter kan visserligen vara poesi, men poesi är inte musik. De borde ha släppt en diktsamling i stället. Jag står inte ut med att lyssna på musik som jag varken förstår meningen med eller mår bra av.

Moa Eriksson

CARL-JOHAN VALLGREN "2000 mil 400 nätter" BonnierAmigo

Efter ett framgångsrikt år som författare, med Augustipriset som kronan på verket, fortsätter Carl Johan Vallgren med sin musikaliska karriär. *2000 mil 400 nätter*, hans fjärde album, är producerat av Johan Johansson, som bland annat arbetat med Stefan Sundström. Det märks rätt tydligt, på gott och ont. Det känns som att Johanssons haft en hel del att säga till om i produktionen, för den är i mångt och mycket skapad i samma anda som de flesta moderna visproduktioner de senaste åren. Man känner igen ljudbilderna, ibland lite för väl. Det känns dock som att den lyfter Vallgrens melodier och berikar dem, ger dem en extra dimension som nästan är nödvändigt i genre för att inte allt ska falla platt till marken. Vallgren är, naturligtvis, en driven lyriker, vilket också blir uppenbart i sångerna. Inga långa tonsatta noveller eller ens speciellt många rent narrativa texter, utan ofta dolt fragmenterade och tacksamma för eget igenkännande eller tolkning. *2000 mil 400 nätter* visar kanske för den bredare publiken att han inte bara är författare, utan betydligt mer mångfacetterad.

Magnus Sjöberg

VIRGIN BLACK "Elegant... and Dying" Massacre/Sound Pollution

Lacrimosa heter ett tysk-finskt band som gör dramatisk goth med inslag utav opera. Virgin Black spelar ungefär i samma liga fast aningen tyngre. Men där Lacrimosa har fingertoppskänsla har Virgin Black klumpiga händer som inte förmår greppa de små ingredienserna som gör makaroner och ketchup till en måltid för kungar.

Mikael Barani

